קטלוג עבודות נבחרות תשפ"א

מגמת אמנויות העיצוב

חלק א' מאותיות א- י

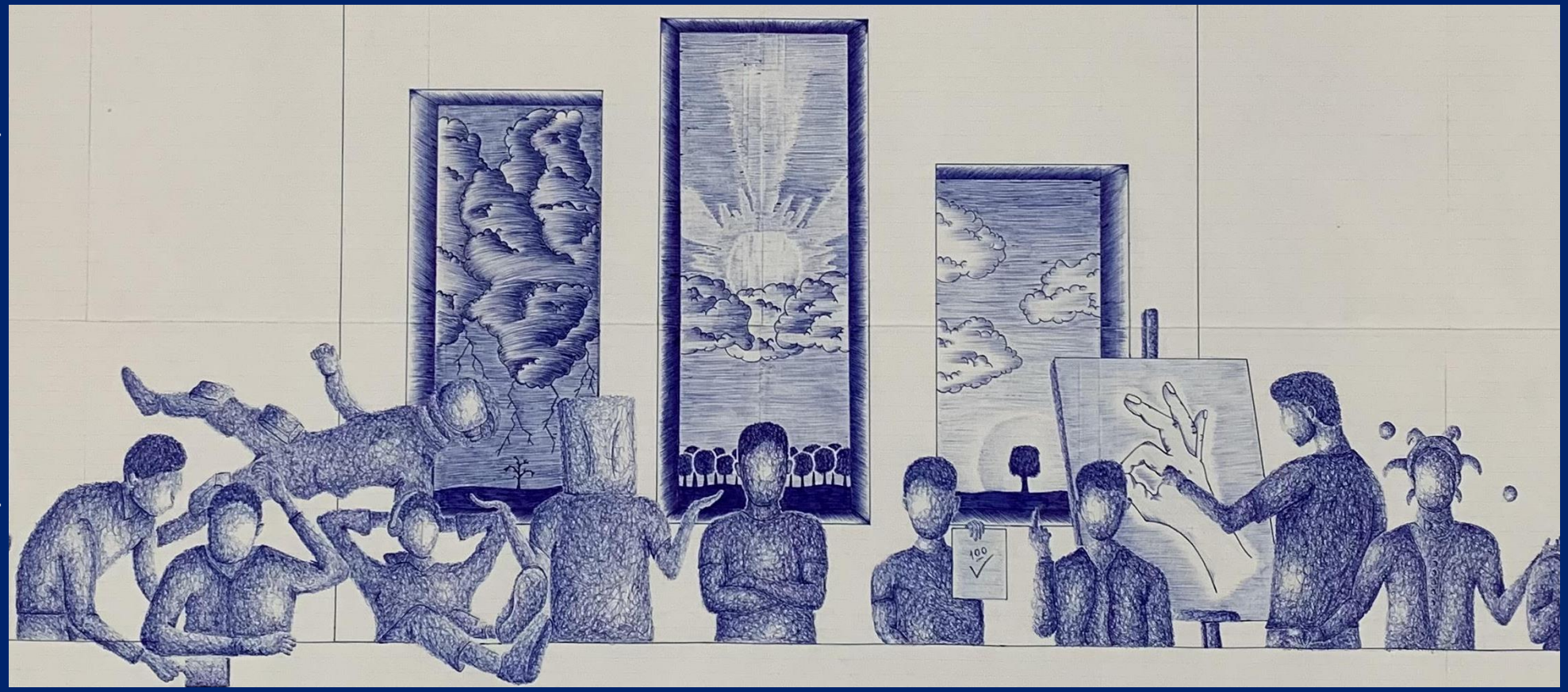

יוחם וקסלר, "העבודה האחרונה", כרמל זבולון, פרט

משרד החינוך מנהל תקשוב טכנולוגיה ומערכות מידע

קטלוג עבודות נבחרות תשפ"א

מגמת אמנויות העיצוב

אלול תשפ"א ספטמבר 2021

פרויקט של המנהל למדע ולטכנולוגיה

במשרד החינוך

מפמ"ר עינת קריצמן

הקטלוג מסודר על פי סדר האלף-בית של שמות המציגים

בקטלוג המקוון מוצגות עבודות תלמידים בוגרי המגמה בשנת הלימודים תשפ"א.

הקטלוג מכיל צילום מייצג ומספר עבודות שהוצגו בפרויקט סיום השנה ודף העמדה של עבודות התלמידים המשתתפים.

בתי הספר המשתתפים:

אולפנה כפר פינס * אולפנות טבריה * אורט גריברג טבעון * אורט עפולה * אורט פסגות מגדל העמק * אורט רבין גן יבנה * בה"ס מעלה שחרות המשותף בערבה * ביה"ס הרב תחומי עמק חרוד * ביה"ס עירוני ה' ע"ש יצחק נבון, מודיעין * "עמקים תבור" * בית ספר "אמירים", כפר ורדים * בית ספר גוונים - מנשה * בית הספר כרמל זבולון קיבוץ יגור * בית ספר העל אזורי – תפן * גאון הירדן דרכ"א * הגמנסיה העברית ירושלים * דרכא ליהמן דימונה * העמק המערבי יפעת * הר וגיא - עינות ירדן שילוב אזורי* "כפר הנוער אלוני יצחק * כפר הנוער הדתי כפר חסידים * "למריג' ב"ס לעיצוב ואמנות-נחף * נופי גולן – קצרין רמת הגולן * על יסודי מכבים רעות – מור * רב תחומי חדרה * מטרווסט רעננה * שק"ד-דרכא שדה אליהו * תיכון אזורי מגידו עין השופט * תיכון "רעות לאומנויות" חיפה * תיכון בגין ראש העין * תיכון בן צבי קרית אונו * תיכון דמוקרטי קשת, זכרון יעקב * תיכון כרמים - בנימינה, גבעת עדה * תיכון מקיף בית ירח- עמק הירדן * תיכון מרחבים * תיכון עתיד אלמאגד טייבה * תיכון קציר, רחובות * תיכון קריית יערים *תיכון רמות ים, מכמורת

אחראית, עזרה ותמיכה
מפמ"ר עינת קריצ'מן,
מגמת אמנויות העיצוב מנהל מדע וטכנולוגיה

עריכה לשונית
דליה יוחנן
הדס שמואלי

בחירת עבודות
נעה רז מלמד, איריס ברנע, חן מזרחי,
טל לוטן, שרית פולס, תמר כרמי

עריכה ועיצוב
טל לוטן, הדס שמואלי
תמר כרמי, דליה יוחנן

דבר המפמ"ר

יוניקורן – בעברית "חד-קרן", הוא כינוי לחברת הזנק פרטית ששוויה מוערך ביותר ממיליארד דולר. איילין לי, טבעה את המונח בשנת 2013 כדי לייצג את הנדירות של מיזמים כה מצליחים. מכל הדמויות, מציאותיות או דמיוניות, אין מתאים ממנו כדי לייצג את השאיפה של רבים מהיוצרים בעולם, גם אלו המזוהים עם העולם הכלכלי, למתוח את גבולות הדמיון והיכולת, כדי להפוך אלגורית ל-יוניקורן. איילין לי הרחיבה את גבולות המושג "תרבותי- חזותי" בן מאות השנים, באופן מדויק להפליא.

חד-קרן מתואר כיצור דמוי תיש או סוס לבן בעל קרן אחת על מצחו. מקורה של הדמות באגדות ובמיתולוגיות של אירופה. המשותף לתיאורים השונים הוא שבכולם ה"חד-קרן" מתואר כדמות פלאית - חיה אצילה, טהורה ובעלת תכונות קסומות ההופכות אותו למושא תשוקתם של רבים. הירונימוס בוש בטרפיטכון " גן התענוגות הארציים" מציג את החד-קרן כחלק מ"דיירי גן-העדן". סדרת השטיחים " הגבירה והחד קרן" מהמאה ה-16 הנחשבת לפאר היצירה של ימי-הביניים ומוצגת במוזיאון הקולני בפריז, מורכבת משישה שטיחים. חמישה מהם מתארים את חמשת החושים: ראיה, שמיעה, טעם, ריח ומגע והשישי נקרא: לתשוקתי היחידה, או "לאשר בו חפצתי" והוא מוקדש לתיאור הוויתור של הגבירה על שליטת החושים לטובת הרצון או חוש שישי - הבנה. בכולם מופיע לצד הגבירה חד-קרן.

"ציד החד קרן " היא סדרת שטיחים נוספת מהמאה ה-16 שנוצרה באירופה וכעת מוצגת באחד מאגפיו של מוזיאון "מטרופוליטן" בניו יורק. בסדרה זו מוצג החד-קרן כאלגוריה לאהבת אמת שהיא כה קשה לתפיסה וכה נדירה במציאות. היוניקורן מופיע בספרות ובמקומות נוספים לאורך ההיסטוריה. נשאלת השאלה כיצד הדמות האלגורית - היוניקורן / חד-קרן קשורה למגמת אמנויות העיצוב?

אנו שואפים כי בוגר המגמה ירכוש ידע, ישכלל את כישוריו וירחיב את המיומנויות שלו. אנו שואפים כי יפתח מודעות לערכים המניעים אותו ו/או יאמץ ערכים מתאימים לו. כל אלו כדי שיוכל להיות בוגר עצמאי ופרואקטיבי.

הופעתו של המונח האלגורי "יוניקורן" במופעים שונים לאורך ההיסטוריה, כפי שתואר כאן בתמצות, מעידה על מורכבות התרבות בה אנו חיים. מורכבות המשלבת בין: החזותי לטכנולוגי, לחומרי ולכתוב או לדיבור, כאילו היו כדורי ג'אגלינג בידיו של אמן מיומן.

(המשך בעמוד הבא)

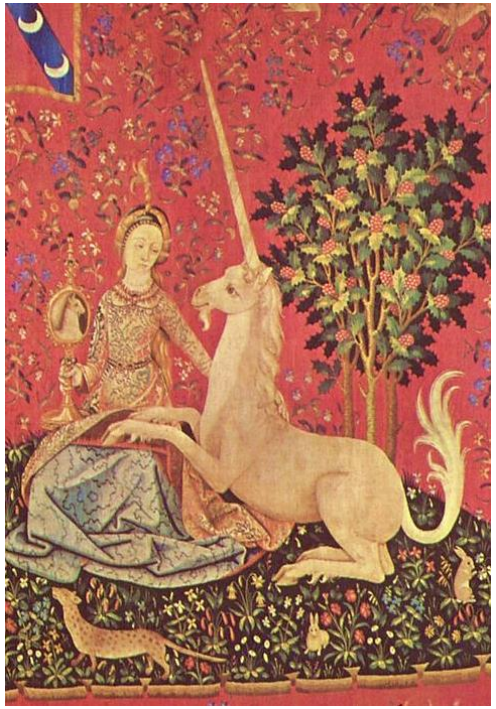

"הגבירה וחד הקרן" מהמאה ה-16, פרט מהשטיח ראייה.

קיבלנו את הזכות לאפשר לתלמיד/ה לרכוש ידע וגם כלים, לפענח קשרים ומשמעות בתוך התרבות המורכבת שלנו, על מנת שהבחירות והפעולות שלו/ה ינבעו מתוך הבנה ועצמאות ככל האפשר. אנו גם מאפשרים לו/לה לשכלל את כישורי ומיומנויות היצירה, מתוך הנחה כי יצירתיות המשלבת בין דמיון לבין יישום, היא בעלת ערך בכל תחום בחיים. סיפורו של המושג "יוניקורן / חד - קרן" מייצג הרבה מעבר לערכים: אצילות וטוהר. הוא מייצג מכנה משותף ליצירה האנושית, הקיים בחברות הזנק פרטיות וביצירת סדרות שטיחים שנוצרו מאות שנים מוקדם יותר.

היוניקורן מייצג את הקשר הנדרש בין חלום, חזון אישי ובין היכולת של היוצר לעמוד במסע ארוך, מתיש, לפעמים על-אנושי עד לתפיסתו של הקסם. חברת הזנק פרטית שנחשבת אלגורית ל"יוניקורן" היא קודם כל חלום פרטי של בעליה, חלום המלווה באינספור שעות למידה, הרהור, בירור, גמישות מחשבתית, כשלון ונחישות להמשיך הלאה. תהליך יצירת סדרת השטיחים "ציד החד-קרן" מרשים לא פחות. במאה ה-16 בעת אריגת השטיחים, קצב ההתקדמות של יוצרי השטיחים עמד על 1 סמ"ר בשעה.

קשה לתפוס את גודל המחויבות ואת הקשיים, הסבלנות והנחישות, אשר ליוו את המקצועיות של היוצרים לנוכח הגודל הסופי של השטיחים: 15.6 מ"ר כל אחד! נדרשו עשר שנים משלב התכנון ועד סיום המלאכה.

הסינתזה במגמה בין תאוריה ופרקטיקה היא יסוד מרכזי בתוכנית הלימודים. המטרה היא לאפשר לתלמיד להתנסות אישית בפעולה יצירתית, תוך כדי תהליך דינמי ורפלקסיבי מבוסס ידע. ההתמודדות עם האתגר של יצירה אישית לא פשוטה, כוללת הרהור, בירור, לפעמים ערעור ואין ספור שעות של התנסות, מתוך אמונה ביכולת לממש את החזון. בדיוק כמו חברות הזנק או יוצרי סדרות השטיחים במאה ה-16. אין לנו ספק כי העיסוק בנושאים הקרובים לליבו של התלמיד, מהווה מסגרת מצוינת לפיתוח הפוטנציאל האישי של כל תלמיד באשר הוא.

"ציד החד קרן", מוזיאון "מטרופוליטן" בניו יורק.

עינת קריצמן
ממונה מגמות ומפמ"ר (אומנויות עיצוב המוצר)
מינהל חינוך טכנולוגי
משרד החינוך

אביגיל ניצן

אמא לפני היותה אמא

אורט גרינברג קרית טבעון

שמן על קנבס 40X60

כשניסיתי לחשוב על נושא בו יעסוק הפרוייקט, התקשתי לבחור. התלבטתי עם אמא שלי וחשבנו שאולי אצייר איברים בגוף.

ב 10.9 אמי נפטרה ומיד היה לי ברור שהעבודת הגמר שלי תעסוק באמא שלי. חיפשתי צילומים ישנים של אמא שאבא צילם.

בחרתי בצילומים שלהרגשתי מראים את אמי כמי שהייתה באמת והחלטתי שהנקודה המשותפת לכל הצילומים שאצייר תהיה שכולם יהיו של **אמא לפני היותה אמא**.

רציתי להתנסות בעבודה בצבעי שמן והרגשתי שזו תהיה הטכניקה המתאימה ביותר.

ככל שהתקדמתי בציור, הרגשתי שאני מחיה את אמא מתוך הקנבס. ניסיתי לצייר את ההורים שלי באופן ריאליסטי ככל שניתן. התכנון ההתחלתי של הפרויקט היה לצייר שלושה ציורים, כולם של הורי כאשר אמא במרכז וזהו הציור המרכזי בפרויקט - הורי בחדר מלון בלאס וגאס בשנת 2000. שנה לאחר חתונתם ושלוש שנים לפני שנולדתי .

אבישג ברנס

אני וסבא ,סבא ואני

גוונים ,מועצה אזורית מנשה

פסלים מחומרים שונים ,ציורי אקריליק 35X50ס״מ

סרטון וידאו

בחרתי להתייחס לסבא שלי כאמן וגם כסבא.

סבא שלי הוא פסל, בקיבוץ שלי הוקם גן פסלים שיצר סבא לאורך השנים.

כשהייתי קטנה גרתי רחוק מסבא. נהגתי לבקרו בסופי שבוע וישנתי בבית הסבים.

זו הייתה פגישה מאוד משמעותית ומקרבת, בבית הסבים יש הרבה חופש. זהו בית בו אין מגבלות, מקום בו מקבלים אותי תמיד כפי שאני.

כיום אני גרה קרוב לסבא, אך בתקופת הקורונה לא ראיתי אותו. נפגשנו רק דרך חלון או במרחק. אבל כשהלכתי בשבילי הקיבוץ יכולתי לראות את גן הפסלים שלו ובאופן מסוים, הפסלים החליפו עבורי את סבא. חקרתי את הפסלים שיצר והכנתי רישומים של הפסלים מזוויות שונות. הבחנתי שישנה התייחסות לחללים הנוצרים בתוך הפסלים וביניהם, להצללות, לגוונים, לאור ולסביבה.

מרבית הפסלים מבטאים עקרון של צורה בתוך צורה. חלקם בקווים גיאומטריים וחלקם מעוגלים. בחרתי להציג פסל שאני תכננתי בהשראת אמנותו של סבא.

אבישג ברנס
אני וסבא, סבא ואני

פסל עשוי עץ צבוע,
יצירה משותפת של סבא ונכדה.

הפסל מתאר שתי צורות אמורפיות, שונות זו מזו אבל גם משלימות. הצורות נוגעות לא נוגעות זו בזו ולמעשה מציגות את סבא ואותי.
את הפסל בנינו ביחד. במהלך העבודה התייעצנו בינינו וביחד חשבנו והכנו תכנית לביצוע.
העבודה קרבה אותי לסבא, לאמנות שלו ולמי שהוא.

אבישג ברנס
אני וסבא, סבא ואני

פסל עשוי עץ צבוע,
יצירה משותפת של סבא ונכדה.

מ"ס 50*35 , אקריליק על נייר

דגם של פסל של סבא ,פסל עשוי עץ

אברהם גואדה

"אל תשלח ידך אל הנער"

קרית יערים

צורפות 30 ס"מ

קוראים לי אברהם, את השם הזה נתנה לי דודה שלי על שם אברהם אבינו.

את אברהם המקראי ה' מעמיד בעשרה ניסיונות: הניסיון הראשון שנתנסה בו אברהם הוא "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך". אני עליתי לארץ בגיל שלושה חודשים, אני לא זוכר כלום מאתיופיה, אבל היא חלק משמעותי מהזהות שלי. בניסיון הראשון ה' אומר לאברהם לעזוב את העבר שלו בניסיון העשירי הוא מצווה עליו לגדוע את העתיד שלו, את זרעו, להקריב את בנו יצחק.

אברהם גואדה

"אל תשלח ידך אל הנער"

אני חושב שאולי אלוהים מבקש מאברהם לדעת את עצמו, את מהותו הפנימית שלא קשורה בעבר או בעתיד שלו. כשאני שואל את עצמי מי היה אברהם אני שואל גם מי זה אני. בעקדת יצחק ניתן לראות את גדולתו הרוחנית של אברהם ואת האמונה הגדולה שלו באל עד שהוא מוכן להקריב את בנו ואת עתידו. מצד שני יש הרבה ביקורת על המעשה של אברהם, אני מתקשה מאד להבין איך אב מסוגל להקריב את בנו.

בעבודה שלי רציתי לבטא את הקונפליקט הזה.

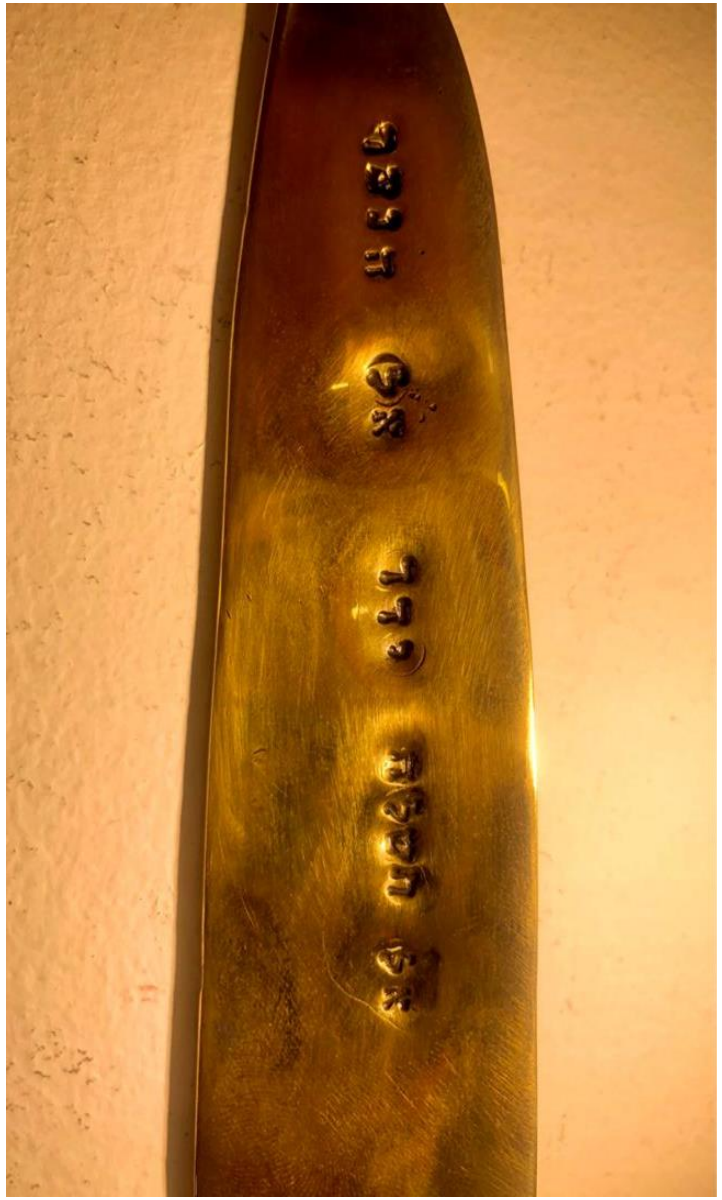

אגטה ז'וקוב

Politically correct

ביה"ס הרב תחומי עמק חרוד

3 ציורים בצבעי אקריליק על קנבס , 100X70 ס"מ

העבודה שלי עוסקת בשינוי שחל באישיות האדם כאשר הוא מוותר על הצבעונית והייחודית שלו כדי להתאים עצמו לחברה בה הוא נמצא.

אני אוהבת לצפות באנשים ובתגובות שלהם כלפי אחרים. ככל שהאדם נמצא תחת לחץ גדול יותר כך התגובות שלו חריפות יותר והוא פחות נאמן להתנהגותו הטבעית והייחודית.

הביקורת שלי מתייחסת לחברה אשר מתקשה לקבל שינויים, שונות וייחודיות.

השלד - דימוי לאדם ללא מאפיין תרבותי, דתי, גזעי או מיני. השלד החשוף מחזיק בידו את הלב שלו הנמשל כאן לאישיות. הלב מוצא מכלוב הצלעות של בית החזה שנועד לשמור על האיבר החשוב במערכת.

בתמונה השנייה, האישיות (הלב) מתחילה להסתתר תחת ה"לבוש" של הצלעות, השרירים, העור והבגדים כדי שיוכל לצאת לעולם, לחברה.

בתמונה השלישית, היד יוצאת מהקנבס כדימוי ליציאה של האדם מעצמו והמוכנות שלו לתת לחברה לשנות את אישיותו. הצבע השחור מטפס על האדם וכך לאט לאט יאבד זה מהצבעוניות שלו ומאישיותו הייחודית.

אגטה ז'וקוב , Politically correct

אור בן חיים

אלמנטים מהטבע כמראה

תיכון רמות ים, מכמורת.

צילום דיגיטלי

בעבודותיי אני מתייחסת לאלמנטים הטבעיים כמייצגים את היופי והפשטות הנמצאים בטבע, אותו אני תופסת כמכלול הכולל גם את המתבונן עצמו. נהוג להפריד את הטבע מהמתבונן אך אני אומרת, אין הפרדה. המתבונן והטבע הם אחד, ועל כן בהצביעי על אלמנט מהטבע אני קוראת להתבוננות החוצה ומציינת שההתבוננות הזו עובדת כמראה ומציגה את היופי הגלום בבריאה כולה, כולל המתבונן. כחלק מחוויית האומנות אני ממליצה להתבונן מקרוב בעולם.

אור בן חיים

אלמנטים מהטבע
כמראה

אור ויצמן

פני המים

תיכון רמות ים, מכמורת.

צילום אנלוגי

בתחילת השנה בחרתי לחקור את הצילום האנלוגי, קניתי מצלמת פילם והתחלתי להתנסות. הצילום בפילם לימד אותי הרבה על אור וחומר ונתן לי השראה לעבודת הגמר שלי. נושא העבודה שלי הוא "פני המים" והוא סובב סביב מפגש המים עם הרוח, האור וההשתקפות, ומפגש המים עם אנשים. העבודה מורכבת מאוסף תמונות שצילמתי לאורך תקופה של חצי שנה. לאורך ההתעסקות בעבודה למדתי המון על יצירה ממושכת והתעמקות בפרטים ובנוסף חידדתי את יכולות הצילום שלי.

אור מושקוביץ

לוחמות אנדומטריוזיס ואדנומיוזס

בית ספר עינות ירדן

ציור דיגיטלי

מטרת העבודה היא העלאת מודעות
והנגשת מידע לאנדומטריוזיס
ואדנומיוזיס, מחלה גניקולוגית, כרונית,
דלקתית ופרוגרסיבית הפוגעת באחת
מתוך עשר נשים ונערות בגיל הפוריות
ומביאה שלל תסמינים קשים.
האמנות מאפשרת למתבונן להסתכל על
העולם מנקודת מבטו של האמן.
הסיפורים מאחורי 12 ציורים מתוך ה-
16 הם של לוחמות אנדומטריוזיס שונות
וארבעת הציורים הנותרים מבטאים את
המסע האישי שלי.

בתאל - נפלאות הירח

"תמיד הייתי מוקסמת מסיפורי המיתולוגיה הנשית.
אלת הירח, הירח עצמו והשלבים השונים
לאורכו של החודש הנמשלים למחזור החודשי.
אני חולת אנדומטריוזיס וכמו הירח, גם אני לאורך החודש
עוברת לא מעט שינויים.
יש ימים טובים יותר וימים טובים פחות.
בתוך כל זה, קיימים בי שלושת הנדבכים המרכיבים את
האדם שאני: בת, רעיה ואמא.
עשיתי, עושה ואעשה ככל שביכולתי שכך זה יישאר,
המרכז שלי, מהות הקיום שלי ולא המחלה."

רעות - דם עצור

"עקב כאבי אגן קשים בנוסף לחשד לאנדומטריוזיס, דרשתי
לעשות בדיקת MRI. אובחנה מחיצה בצוואר הרחם
שכביכול מונעת מהדם לצאת וכנראה גורמת לנגעים
להתפשט בחלל האגן.
עקב החשד למחיצה נשלחתי לבדיקה נוספת: אולטרסאונד
ייעודי, שם נשללה לחלוטין המחיצה ואובחן לי אנדו במעי
ובשחלות, הכולל נגעים והידבקויות.
בנוסף אובחן לי גם אדנומיוזיס, בו הנגעים נמצאים בתוך
שריר הרחם עצמו".

אור מושקוביץ
לוחמות אנדומטריוזיס ואדנומיוזס

רוני - כמו כתם יין ספוג בשטיח

"לפני עשר שנים, הייתי בת 16 ולא הצלחתי לקיים יחסי מין בכלל.
כולן כבר הצליחו ורק אני הרגשתי שבכל פעם שאני ובחור מתקרבים זה כואב וזה נורא והתקע בכלל לא מתאים לשקע.
חשבתי שאם אחליף את התקע זה יעבוד, אבל הבעיה הייתה בגוף שלי. בשקע שלי. כל קשר הפך לקצר.
הלכתי לרופאה לנסות להבין מה קורה לי בגוף, למה אני אחרת.
"תשתי כוס יין וזה יעבור" היא אמרה, אבל הבעיה לא עברה גם אחרי חצי בקבוק של וודקה.
ככל שעברו השנים כך גדל התסכול מזה שאני שונה ולא מצליחה לקיים יחסי מין עם חדירה.
בגלל הגלולות, כאבים ביחסים היו התסמין היחיד ממנו סבלתי חוץ מבעיות בעיכול, אבל אף רופא לא טרח לקשר בין השניים.
עברו מספר שנים וירדתי מהגלולות, מבלי לדעת שזה עלול להיות מסוכן בשבילי.

המחלה התפרצה בכל כוחה, ירדתי כמעט 20 קילו בשנה, נאלצתי לפרוש מהתואר וסבלתי מכאבים משתקים ששלחו אותי אחת לחודש לחדר מיון, עם נגע שהתפשט לדופן המעי.
אחרי שנה נוספת אובחנה הבעיה, באיחור של 12 שנים."

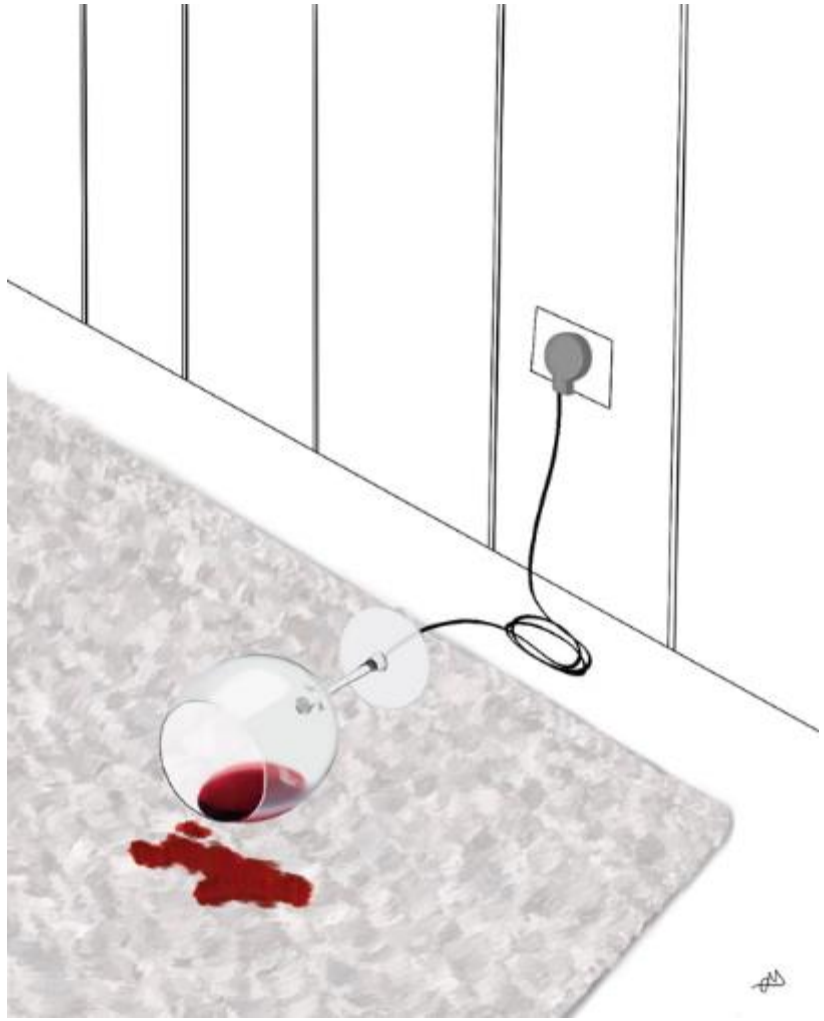

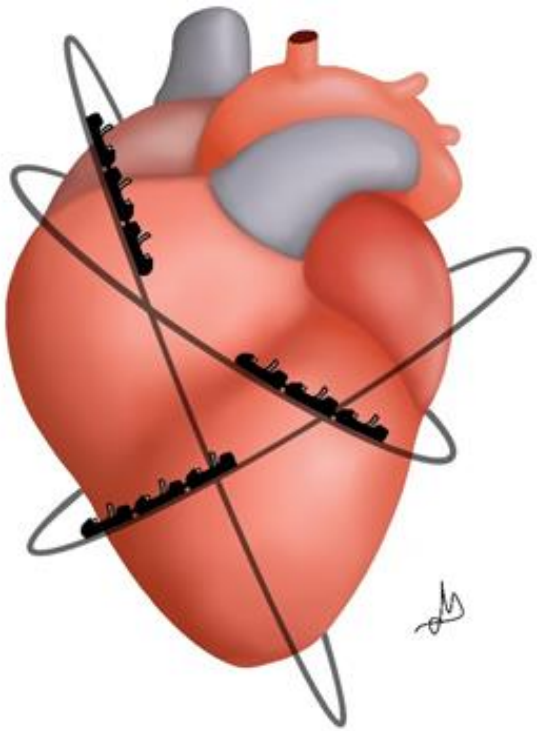

מיכל - רכבת הרים של רגשות

"אני בת 39 וכנראה שכבר מהווסת הראשונה סבלתי מאנדומטריוזיס.
יש לי שלושה ילדים, אני עובדת במשרה מלאה וחיה שגרת חיים עמוסה.
תמיד סבלתי מכאבים קשים בווסת, אך מעולם לא חשבתי שזה יכול לנבוע ממשהו,
בטח שלא מחלה כרונית שמעולם לא שמעתי עליה.
בנובמבר 2020 אובחנתי לראשונה על ידי מומחה אנדומטריוזיס.
סערת הרגשות שחוויתי מיום האבחון ועד היום היא כמו רכבת הרים.
היו המון בכי וצער, אך לצד כל אלו הרגשתי כמה בת מזל אני שהצלחתי להביא שלושה ילדים נפלאים לעולם, ולמרות הכל לחיות חיים כמעט נורמטיביים."

אוריאל בן-אברהם

שתי מולדות והרבה מים

נופי גולן – קצרין

צבעי מים, גודל – 60X40 ס"מ

נולדתי בברלין שבגרמניה, לאבא ישראלי ואמא גרמנייה. גדלתי בגרמניה עד גיל 6 ואז עלינו ארצה. כאן מקומי, אך עם זאת אני חש קשר למולדת השנייה. החיבור קיים בגלל השפה שאני דובר בצורה שוטפת והחוויות שאני זוכר מהילדות המוקדמת.

בחרתי לשתף במסע הקטן שלי המחבר בין שתי המדינות, בעזרת צבעי מים. בעזרת תמונות מתוך האלבום המשפחתי, ציירתי ציורים המאפיינים את נקודות הזמן בחיי וגם את המדינה שבתמונה.

המים נוכחים מאד בעולמי. המים גידלו אותי ואני גדלתי בתוכם. בגרמניה וגם בישראל.

תמונה ראשונה - גם בברלין, לכאורה 'בעיר', ניתן למצוא מים. אני כבן שנתיים-שלוש משחק בכדור עם הכלב שלנו..

אוריאל בן-אברהם,
שתי מולדות והרבה מים

תמונה שנייה - בצפון גרמניה, אצל סבא וסבתא, באגם הסמוך לביתם, בקנו של סבא שעד היום יוצא איתנו לשיט כשאנחנו טסים לבקר.

אוריאל בן-אברהם, שתי מולדות והרבה מים

תמונה שלישית – בצפון גרמניה, באגם בו הכי כיף להתרחץ ולקפוץ מהעץ למים.

תמונה רביעית - הים התיכון. אני עם בת דודתי לילך, בחוף הים 'סירונית' שבנתניה

אוריאל בן-אברהם,
שתי מולדות והרבה מים

תמונה חמישית - הספורט האהוב עלי הוא שחייה. שחיתי במועדון שחייה תחרותית (השתתפתי גם באליפות ישראל).

אוריאל בן-אברהם,
שתי מולדות והרבה מים

תמונה שישית – חוף בית ינאי על שפת הים התיכון. החוף האהוב עלינו. בקיץ היינו מגיעים לשם מידי יום, מבלים במים ועם השקיעה מתיישבים לאכול את פיקניק ארוחת הערב. את השקיעה בחוף הזה ראיתי עשרות פעמים ואין ספק, היא יפיפייה.

איה ארבל

בית ספר העל אזורי – תפן

קולאז' - הדפסות צילומי סטילס

סריגת שטיח צמר 1.20x 2 מטר

עבודתי עוסקת בנושא הטבע הרחוק והקרוב. במיוחד בתקופת הקורונה והסגרים , הטבע שקרוב לבית ,שהיה מובן מאליו עד עכשיו ,הפך להיות המקום היחיד בו אני יכולה להיות חופשיה.

בעבודה שני חלקים.

הקולאז' מורכב מגזרי צילומים שצילמתי גם בסביבה הקרובה לביתי וגם בטיול שלי באיסלנד (לפני ימי קורונה). הניגוד בין הסביבה הרחוקה והקרובה, בין הטבע הפראי שלא נגע בו אדם לעומת טבע בו האדם נגע, מדגיש את תחושת הבידוד בתקופת הקורונה.

השטיח עשוי חוטי צמר וקשירות, אותו יצרתי יחד עם משפחתי.

העבודה מוצגת כמו סט צילום בסטודיו, מתוך כוונה שהמתבונן ביצירה, ימצא את המשמעות שלו לטבע.

"אסור לאמן לחקות את הטבע. עליו לקחת את היסודות הטבעיים וליצור מהם יסוד חדש." פול גוגן

איה ארבל

סריגת שטיח צמר , 1.20X 2 מטר

איה בראנסי

מראה חיצוני

מקיף עתיד אלמאג'ד - טייבה

פסל - שעווה

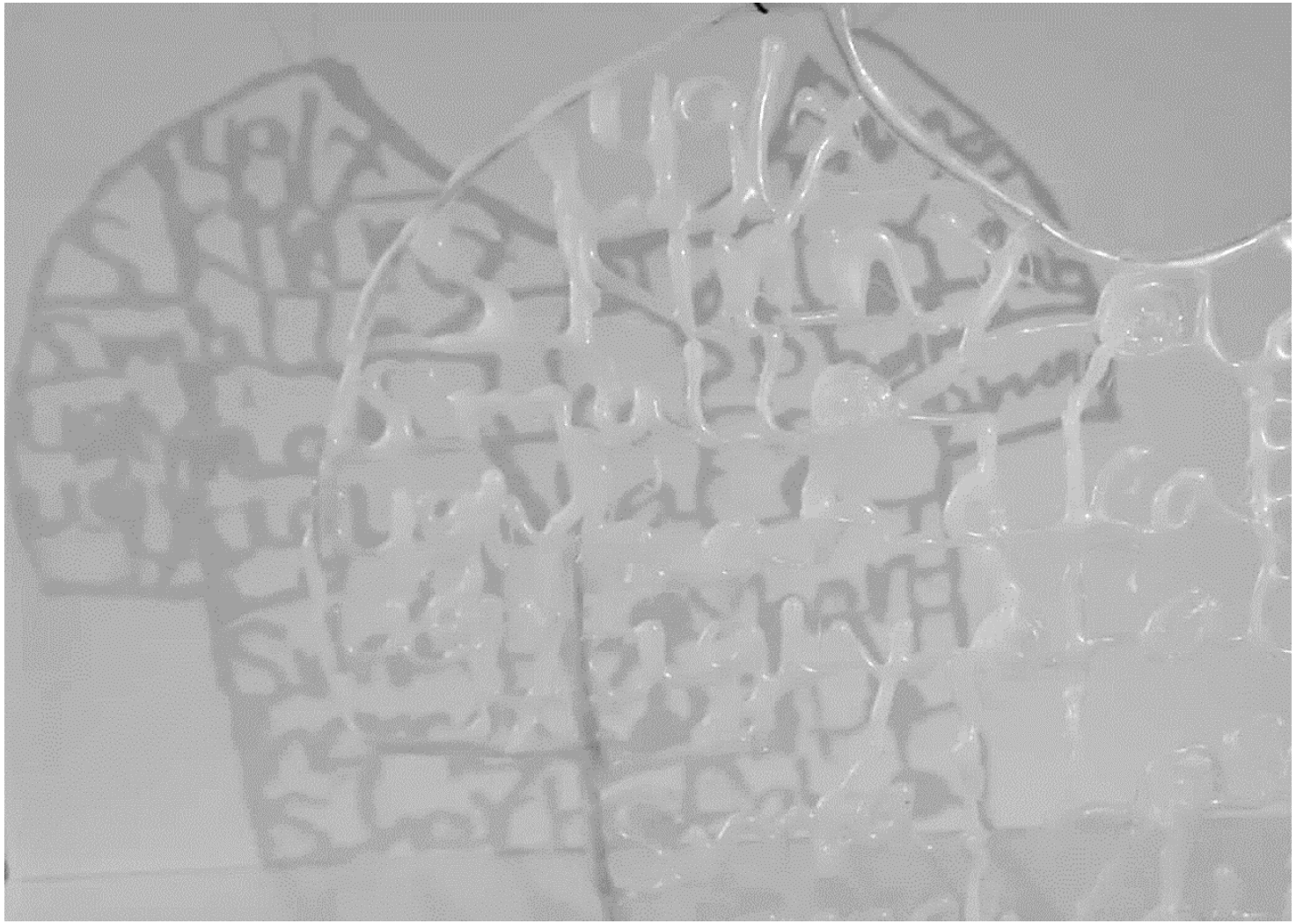

אנשים רבים התאבדו בגלל בריונות ובמיוחד בני נוער. דרך העבודות שלי רציתי להעביר מסר לכל מי שצופה בעבודה שהוא יפה. לא משנה אם הוא חמוד או לא, אם הוא שחור או לבן, אם הוא דתי או חילוני, יהודי או מוסלמי.
כולנו בני אדם העשויים מאותו חומר.

השתמשתי בדבק חם כדי ליצור בגדים שעשויים ממילים, כמו תכונות, צבעי גוף, דת וכדומה.
ההשתקפות היא עניין מאוד חשוב בעבודה.
מי שעומד מאחורי הבגדים, המלים משתקפות עליו.
יש מלים רבות שמתארות את האדם שעומד מאחוריהן.
המילים כתובות בערבית ובאנגלית.

איה בראנסי, מראה חיצוני

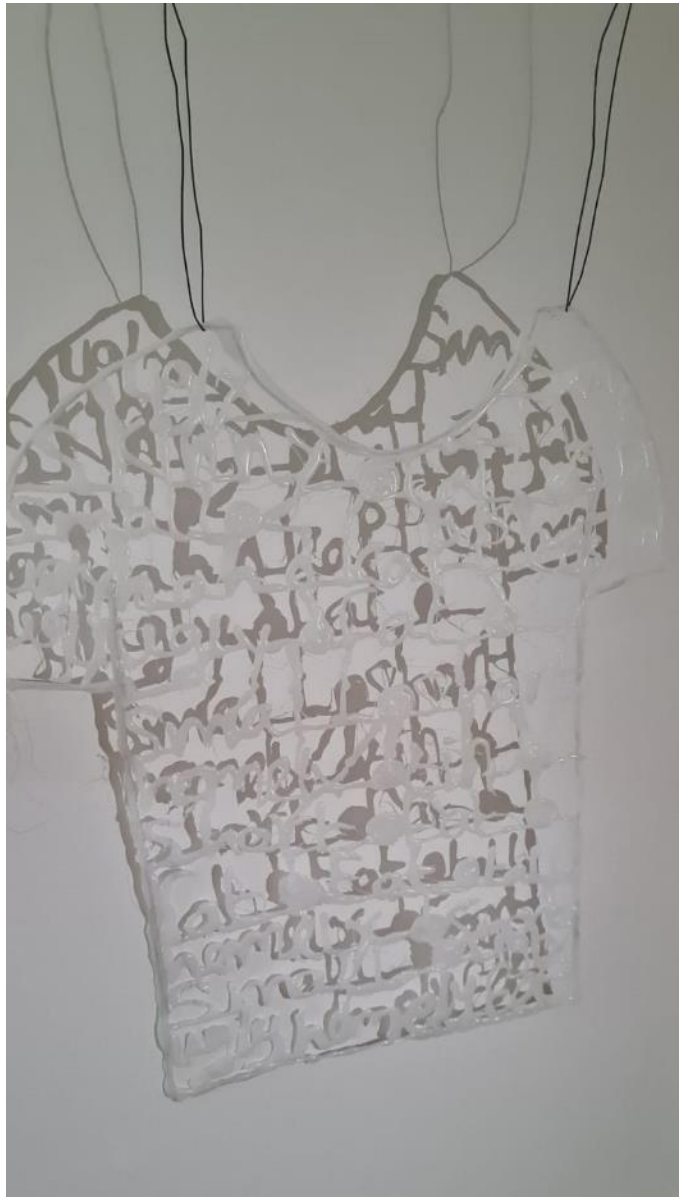

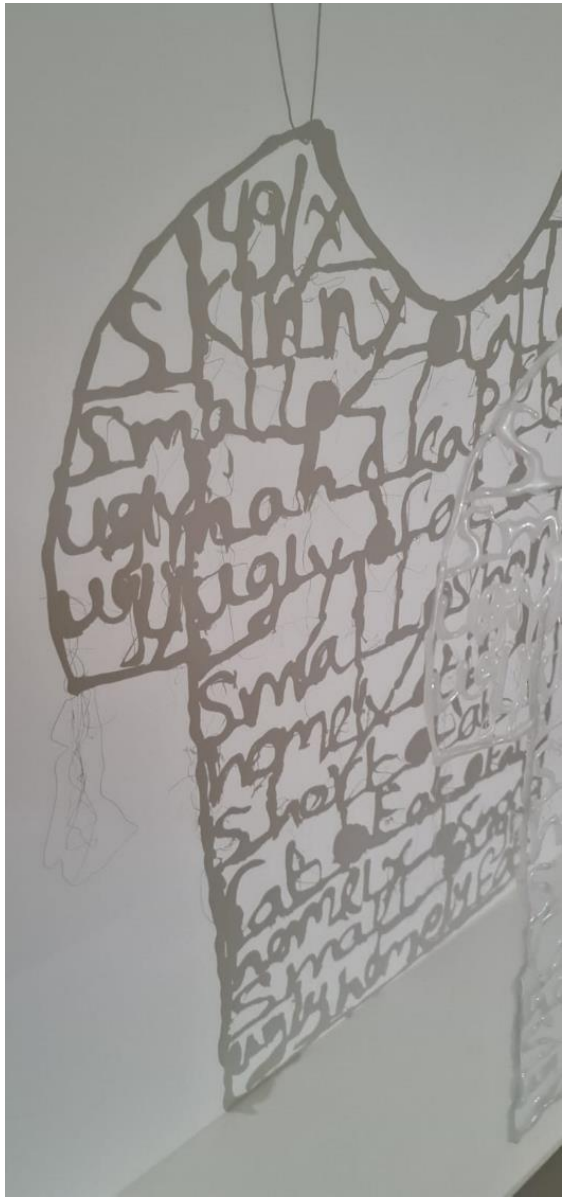

איה בראנסי, מראה חיצוני

אייל כרמל

יסודות השמחה שלי

בית הספר כרמל זבולון, קיבוץ יגור

צבעי אקריליק על דיקט.

ממדים: קוטר 1 מ' כל ציור.

אני מאמינה באנשים, באהבה ובסובבים אותי. הפרויקט מבוסס על רגשות אלו, על האנשים והדברים שהופכים אותי להיות מי שאני ומשמחים אותי ללא הפסקה:

המשפחה שלי

האהבה שלי

המקומות והתרבויות בהם ביקרתי

ואני - אדם שמנסה למלא את סביבתו בשמחה וחיוכים, כי לפעמים חיוך קטן הופך לאדם אחר חיים שלמים.

ואתם הצופים - אני מקווה שגם אתם ברגע זה חושבים ומבינים מהם יסודות השמחה שלכם.

אייל כרמל

יסודות השמחה שלי

איילה ברקוביץ

מאחורי המסכה

בית הספר עירוני ה' ע״ש יצחק נבון

צילום וקולאז ׳ממוחשב

הפרויקט שלי עוסק במסכות המכסות את כולנו. המסכה שאנו עוטים כל יום מעצבת את האישיות שלנו ולעתים אף מסתירה אותה לגמרי.

אנו יוצרים לעצמנו מסכות ובונים באמצעותן את האישיות שלנו. בנוסף, תפקיד המסכה הוא הסתרה, כמנגנון של הגנה מהסביבה. דבר זה מאפשר לאדם ליצר מרחב בטוח.

בחרתי לעסוק בשני היבטים אלו של המסכה, משום ששני היבטים אלו פוגשים אותי הרבה בחיי.

העבודה הראשונה – יצירה בשחור לבן הממוקמת אופקית משאר היצירות והיא נקודת המוצא שלי.

לא ניתן לשנות אותה וגם אי אפשר לחזור אליה.

שלוש העבודות האחרות עוסקות ברגשות ותחושות שאני מרגישה במהלך עטיית המסכה המסוימת באותו המצב .

בחרתי בטכניקת קולאז ׳ממוחשבת. הצבעוניות מאפשרת לצופה לעבור ממצב אחד למצב שני בהתאם להרגשה שלו.

מסביב לארבעת העבודות מפוזרות פיסות קולאז ׳המייצרות דינאמיות ומדגישות את מורכבות המסכה ואת החלקים ממנה היא מורכבת.

איילה ברקוביץ, מאחורי המסכה

איילה ברקוביץ, מאחורי המסכה

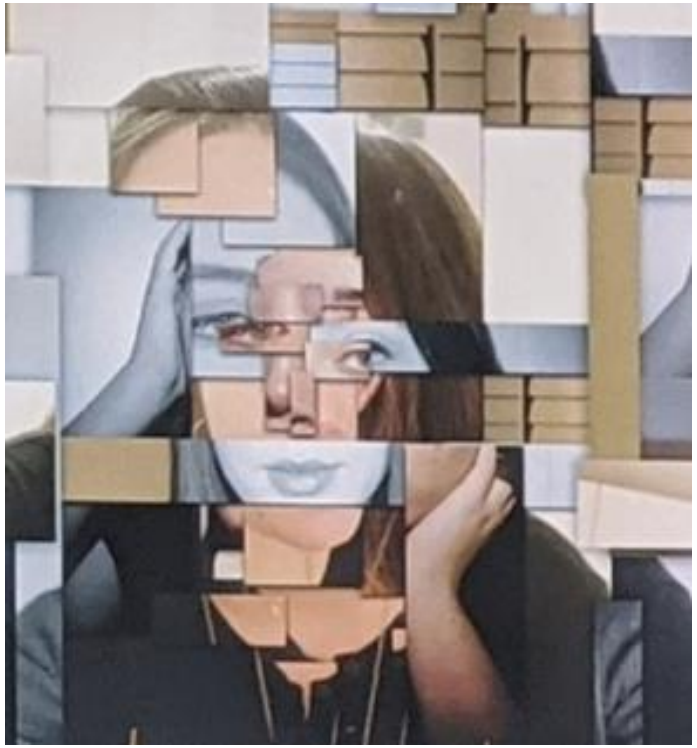

פרט

איילון ריבוח

גופות

בית ספר אמירים – כפר ורדים

הדפס דיגיטלי על נייר
20/20 ,17/17

בעבודותיי בחרתי להציג את
רגשותיי הטעונים בצורה כנה.
הדרך שלי להתמודד עם רגשות
אלה היא להשליך אותן על היצירה,
על מנת לחשוף אותן.
ואז לרגע אני מפסיק להרגיש כמו
גופה מהלכת
ובוחר ליצור לגופה נראות משלה.

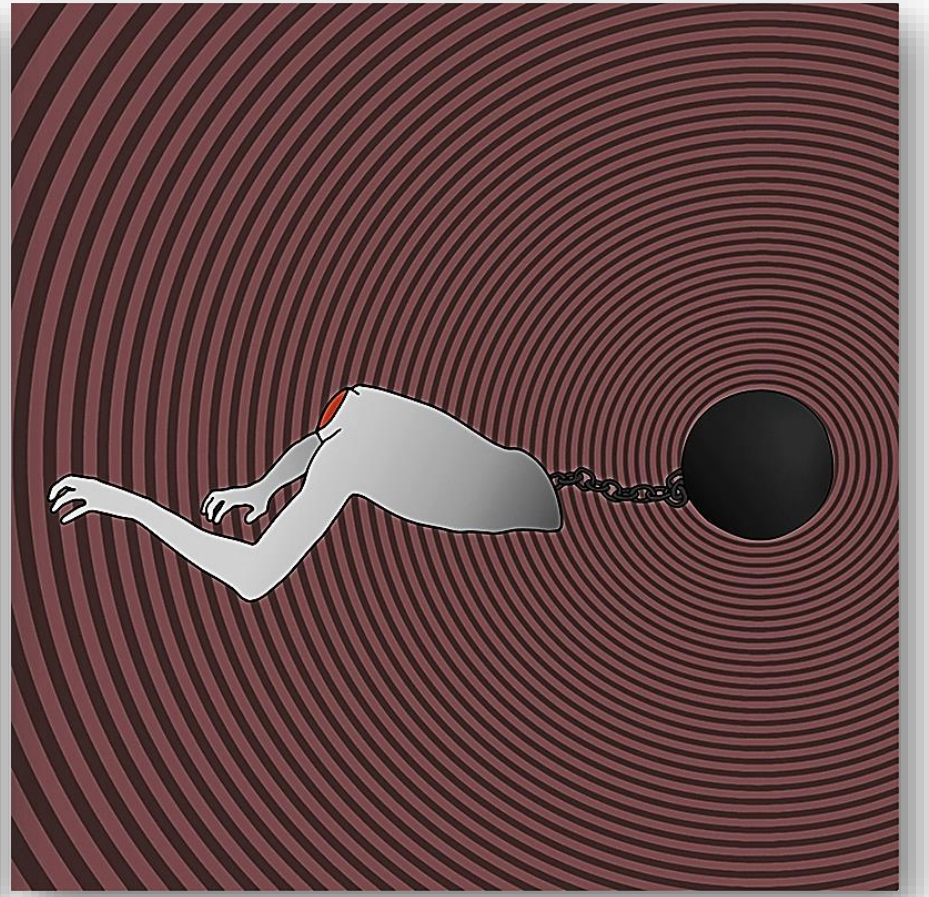

הדפס דיגיטלי, 17/17

איילון ריבוח, גופות

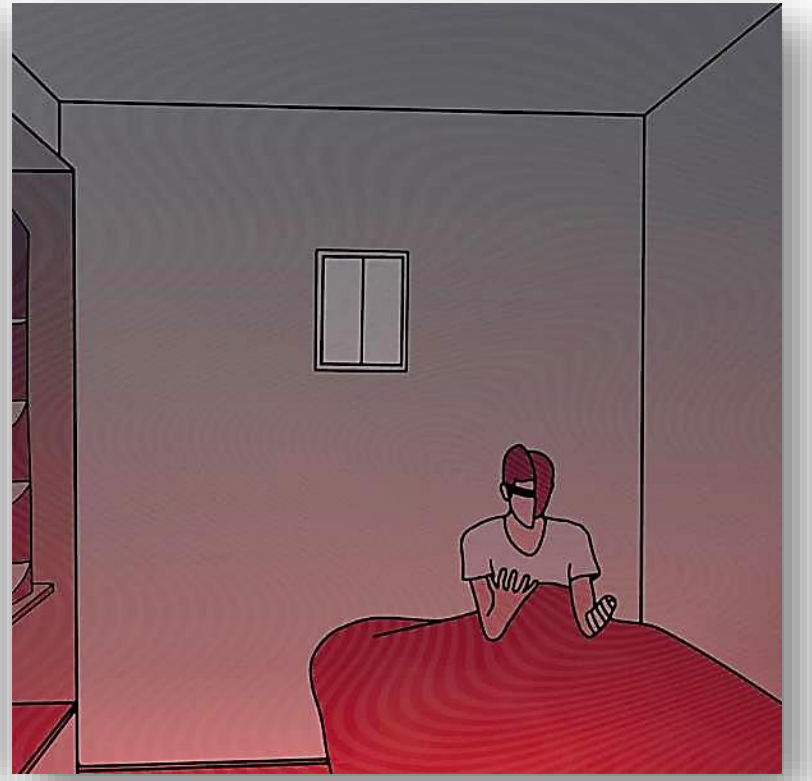

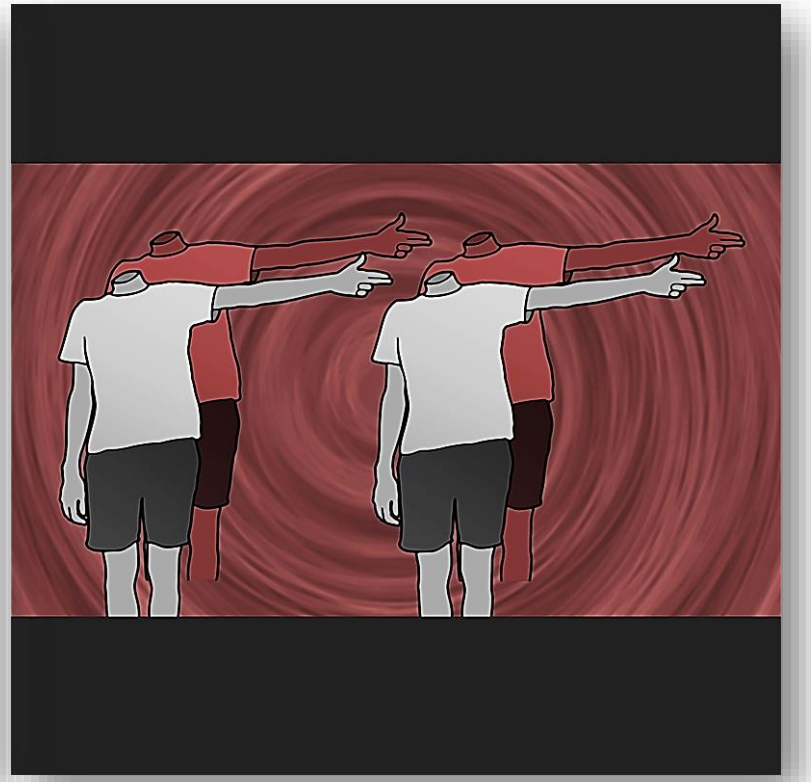

הדפס דיגיטלי, 17/17

איילון ריבוח, גופות

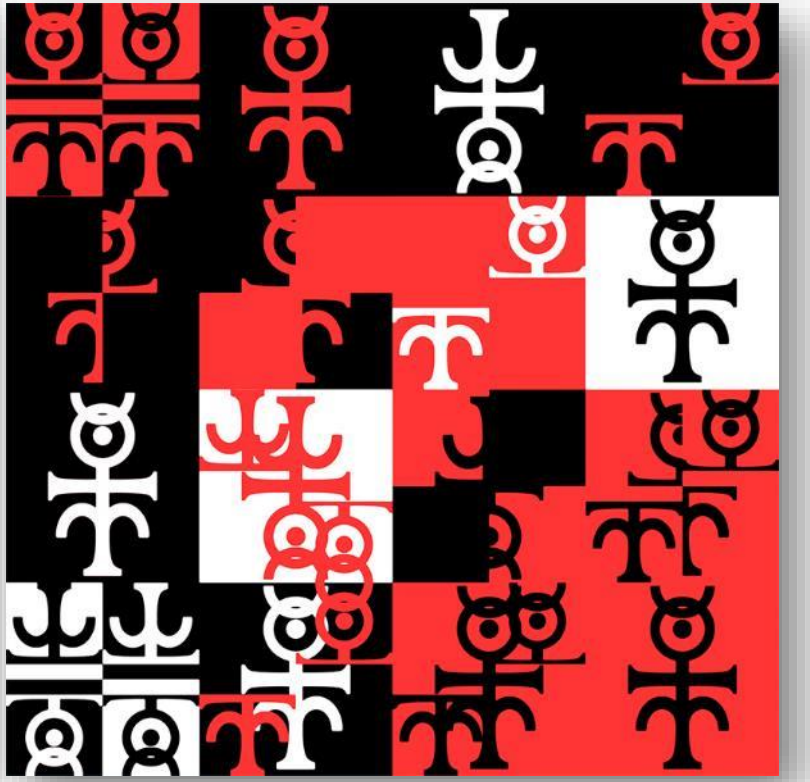

הדפס דיגיטלי, 20/20

אליס ישמטוב

אנושות, לפני ואחרי

תיכון בית ירח

אקריליק על בד, 4 יצירות 50 X 40 ס"מ

העבודה שלי מבטאת מחאה על הדרך בה בני האדם מנצלים בעלי חיים לטובתם האישית בדרכים שונות: גני חיות, קרקסים, ניסויים, אירועים ותצוגות בידור, מבלי שיהיו מודעים לסבל שהחיות עוברות. גני חיות נחשבים כמקום לחינוך ולאהבת בעלי חיים, אבל המסר העיקרי שילדים מקבלים הוא שמותר לכלוא בעלי חיים בכלובים כשהם מבודדים לכל חייהם, רק לצורך הבידור האישי שלנו.

ארבע היצירות מחולקות לשני חלקים, כדי להמחיש את ההבדל בין לפני ואחרי ההתערבות של בני האדם בחייהם של בעלי החיים בטבע.

רציתי לעסוק בנושא הזה מכיוון שהוא תמיד הפריע לי. בחרתי לצייר בדרך ריאליסטית, כדי להראות שזוהי המציאות בה אנו חיים בה.

"כשאדם רוצה לרצוח נמר, הוא קורא לזה ספורט. כשנמר רוצה לרצוח אדם, הוא קורא לכך אכזריות". ג'ורג' ברנרד שו.

אליס ישמטוב

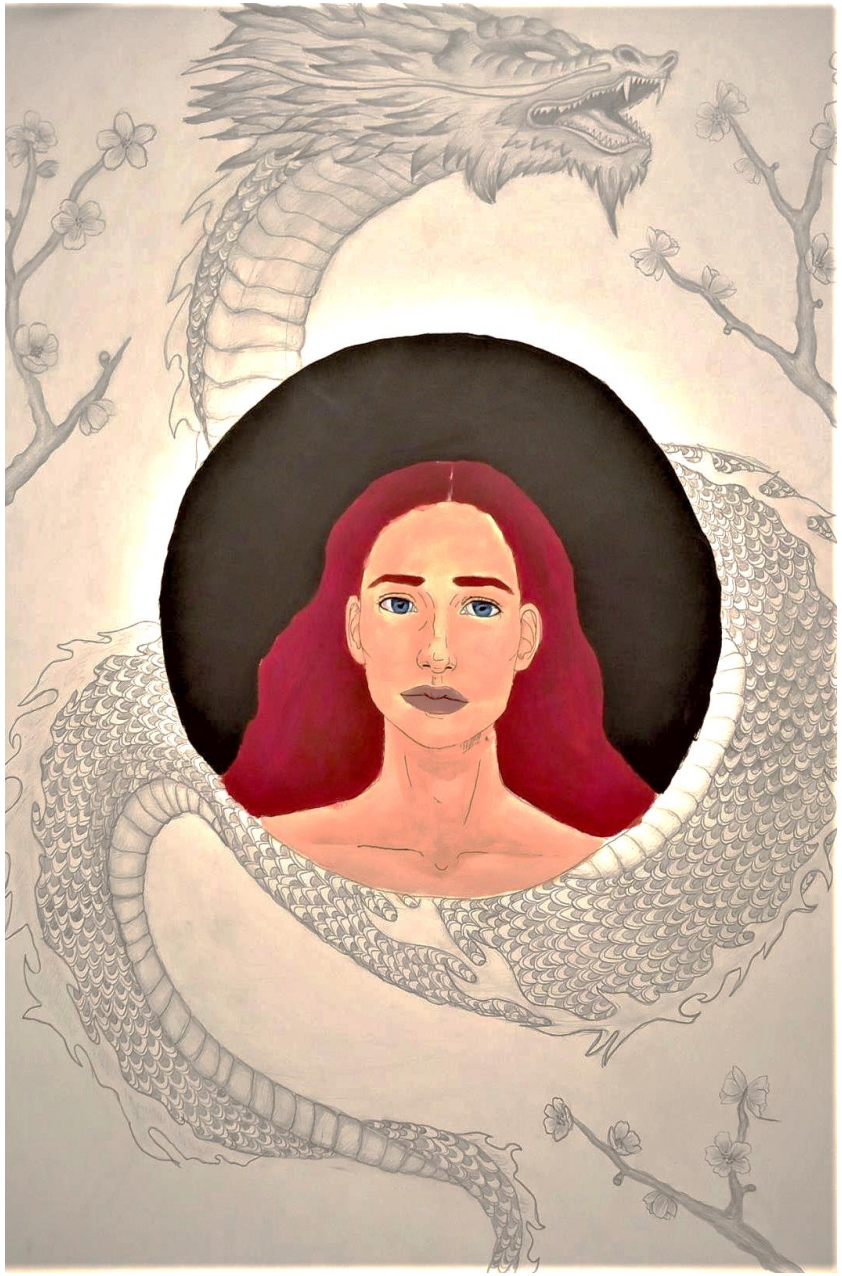

אליס רזניקוב

אישיות

כפר הנוער הדתי כפר חסידים

סדרה עבודות בצבעי אקריליק, כל אחת 70* 100ס"מ

בחיים שלי עברתי תקופות שונות, טובות ורעות, כמו כל אדם. תקופות אלה והמכשולים הם הבונים אותנו מבפנים, ועוזרים לנו להתפתח ולהגיע לגרסה הכי טובה שלנו. רציתי להביע את התהליך שעברתי בחיי עד עכשיו, את הרגעים הקשים ואת התחושות והרגשות שחוויתי וגם את מה שלמדתי מכך.

התהליך שציירתי בפרויקט אף פעם לא נגמר ואפילו חוזר על עצמו בצורות שונות. הנשים שמצוירות בעיפרון בסגנון ריאליסטי הן ביטוי למציאות שלנו ואיך רואים אותי מהצד: אפורה ופשוטה.

החלק הצבעוני של העבודות הוא ביטוי לעולם הפנימי ולרגשות שלי. אך בעבודה האמצעית האישה מצוירת בצבעים והרקע בעיפרון. בעבודה זו רואים שהצבעוניות, הרגשות והעולם פנימי יוצאים החוצה. זו הגרסה הכי טובה שלנו, להיות עצמנו.

אליס רזניקוב, אישיות

אלמוג אליהו

חיות אדם

ביה"ס הרב תחומי עמק חרוד

גואש על בריסטול 100X70 ס"מ.

אני אוהבת את כל בעלי החיים, טורפים וצמחונים כאחד.

היה לי חשוב להראות אמת כואבת על היפוך מושגים, מיהו האדם ומי החיה.

בעלי החיים, גם המסוכנים והקטלניים ביותר בטבע, לא מזיקים אם לא מפריעים להם במרחבי המחייה שלהם, הם תוקפים את האדם רק כשהם מרגישים מאוימים. לעומתם, בני האדם פוגעים בבעלי חיים לא רק לצורך אכילה והישרדות אלא גם לצרכי רווח או כספורט הגורם הנאה חולנית.

מבחינתי, האדם הוא בעל החיים האכזרי והקטלני, בעל הכוח החזק ביותר בטבע.

החיות בציור הראשון נראות שלוות וחיות בהרמוניה בטבע בשטח שלהן באין מפריע ובאין אדם ובמצב אידיאלי.

בציור השני האדם מוצג בצורה מוקצנת על מנת שהכיעור והרוע שלו ייחשפו.

בחרתי לצייר בסגנון נאיבי בעקבות ציוריו הנפלאים של אנרי רוסו. סגנון זה גם משקף את התמימות של החיות ומנגד את הרוע של בני האדם.

אלמוג אליהו,
חיות, אדם

אלמוג תמם

אבא

תיכון בגין ראש העין

פחם על נייר

100x70 ס"מ כל אחד

מה יכול להיות יותר משמעותי מאבא?
הפרויקט שלי מורכב משני ציורים המציגים את אבא שלי כפי שאני רואה אותו, מנקודת המבט שלי והקרבה בינינו. מילדות מוקדמת ועד היום.

הפרויקט המלא מלווה בצילומים ותצוגה של חפצים אישיים השייכים לו ובעלי משמעות עבורו ומדגישים אותו כאינדיבידואל.
מה חשוב לו, מה מאפיין אותו
ומה עבר עליו בעבר.

אלמוג תמם, אבא

אמילי ברנשטיין

מאמא

תיכון בגין ראש העין

10 קנבסים, גודל כל אחד 50x40 ס"מ שמן על בד

הקשר שלי ושל אמא שלי הוא קשר מיוחד. אמא מהווה עבורי אחד ממקורות ההשראה הגדולים ומקור התמיכה המשמעותי ביותר בחיי.

בחרתי תמונות מהאלבום המשפחתי הכוללים תחנות משמעותיות בחיים של אמא שלי מילדות ועד היום.

כילדה, כנערה, כאשה צעירה וכאמא.

בחרתי לצייר במדרג צבעוני המשתנה במקביל לציר הכרונולוגי, משחור-לבן עד לצבע מלא, כדי להדגיש את מימד הזמן ולהטעין את העבודות בתחושה של חיים.

רציתי לבטא מחוות תודה לאמא שלי שתמכה בי בכל ובעשיית אמנות בפרט. רציתי להראות לה עד כמה אני גאה בה ושכל העבודה הקשה וההשקעה שלה השתלמו.

אמילי ברנשטיין, מאמא

אמילי ברנשטיין, מאמא

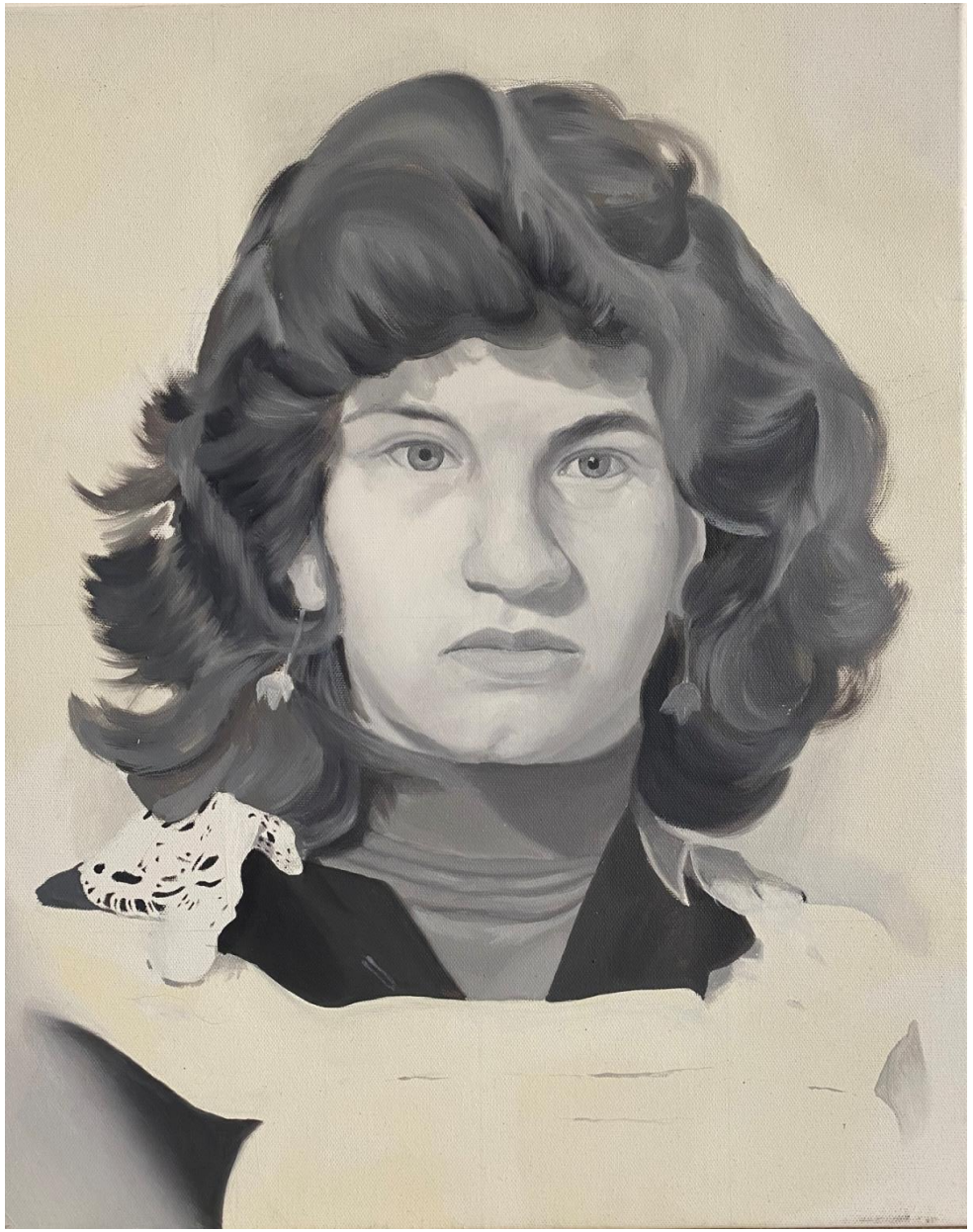

אמילי ברנשטיין, מאמא

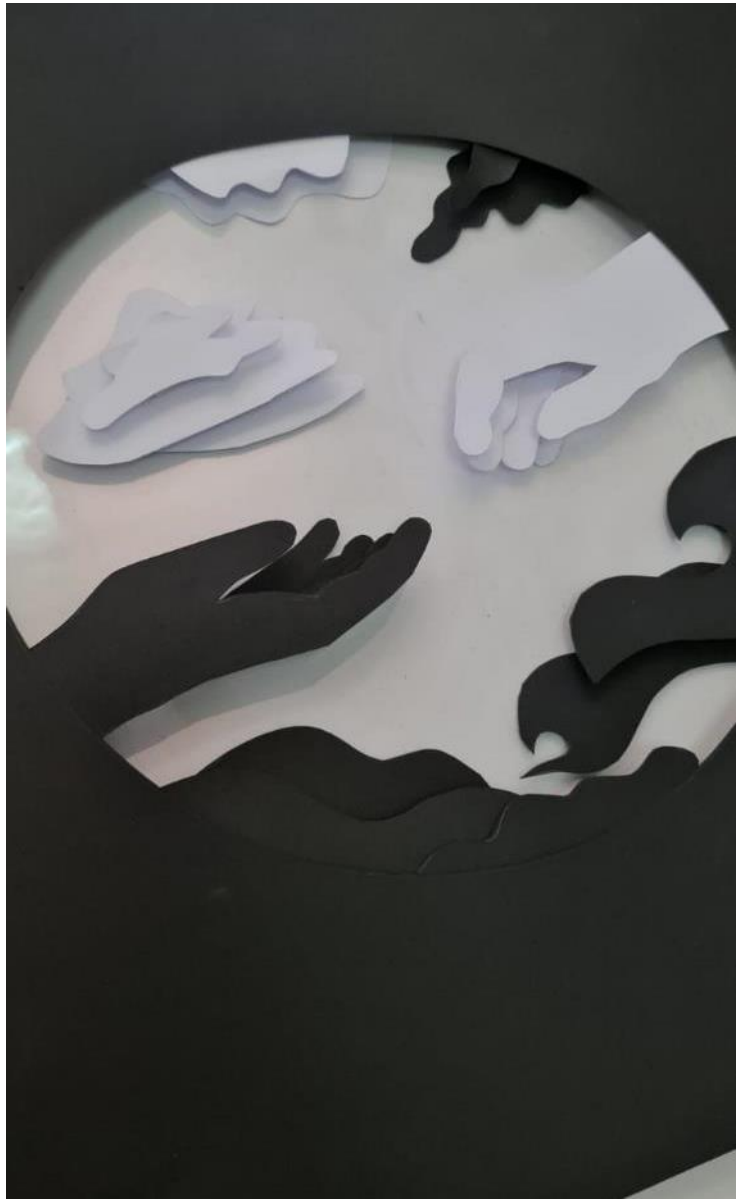

אנואר חאג' יחיא

אני ואבי

מקיף עתיד אלמאג'ד טייבה

50\50 ס"מ

גזירת ניירות ושקפים

בשנה האחרונה הכל התהפך.
מאבא שנותן את ידו לבניו, לבן שנותן יד לאביו, מכיוון שאבא שלי חלה בסרטן.

דרך העבודות שלי ניסיתי להראות את התמיכה שלי באבא דרך תנועות שונות של ידיים. היד שלי והיד שלו וביחד סוגרים את המעגל ועוזרים אחד לשני.

אנואר חג יחיא, אני ואבי

אנואר חג יחיא, אני ואבי

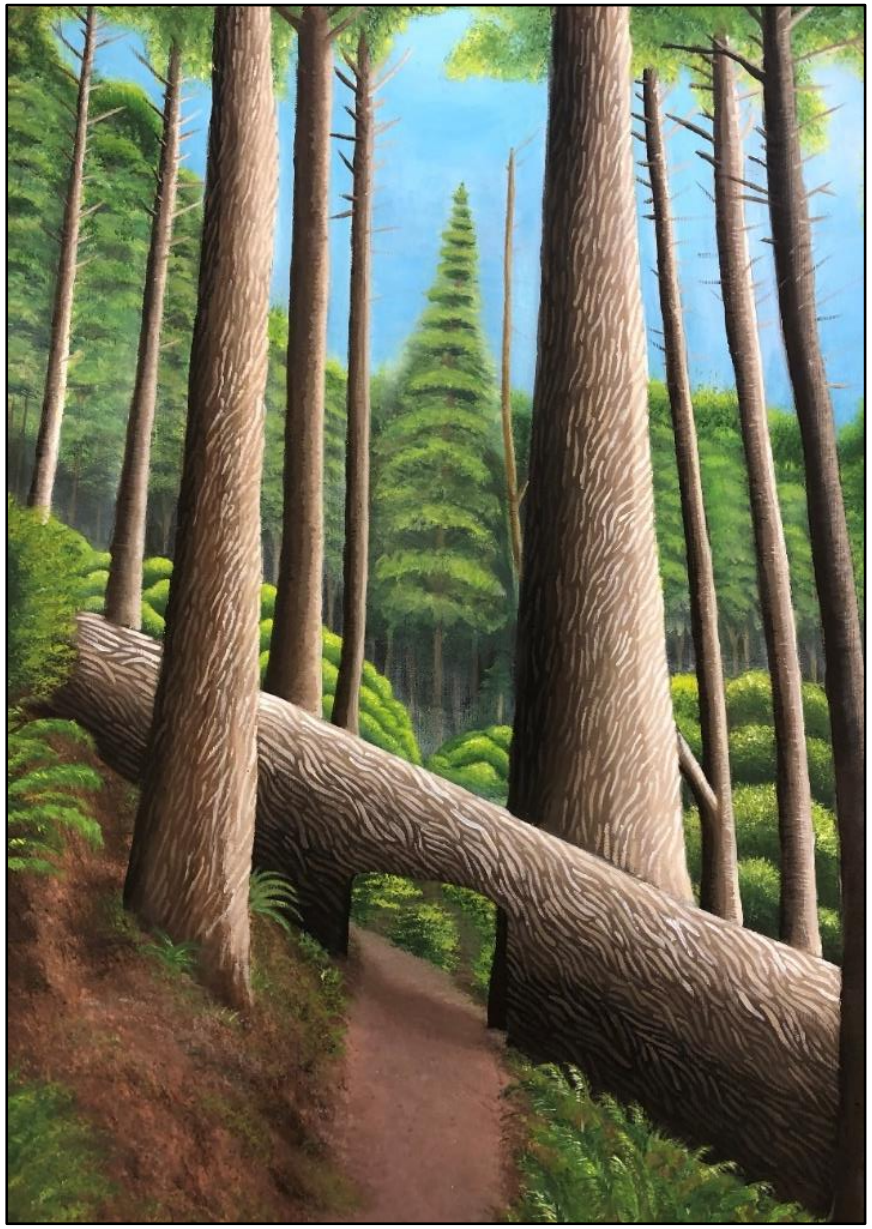

ארז הדר

לבחור נכון"

בית הספר כרמל זבולון, קיבוץ יגור

3 ציורים, צבעי אקריליק על דיקט.

ממדים: 70X 50 ס"מ, 55 X 35 ס"מ (2 פורמטים)

אני מתקשה בקבלת החלטות. הדבר בלט בשנה האחרונה, כשהייתי צריכה לקבל החלטות שישפיעו על העתיד שלי. חשתי בקושי ובחסימה רגשית שהקשו עליי להתקדם הלאה.

במרכז ציור של יער סבוך, המייצג את המסע אל הלא נודע, האזור בו מתבצעת קבלת ההחלטות, ובו שוכנים גם הספקות.

משני צדי היער שני ציורים מופשטים, שני קטבים - אופטימיות ופסימיות. כאשר מחליטים ללכת לכיוון מסויים אפשר לבחור בחשיבה חיובית ולחבק את ההחלטה. מנגד, עולה החשיבה השלילית, המייצרת משפטים מחלישים המסתובבים בראש ומובילים לתחושת דכדוך וחוסר ביטחון.

ארז הדר, "לבחור נכון"

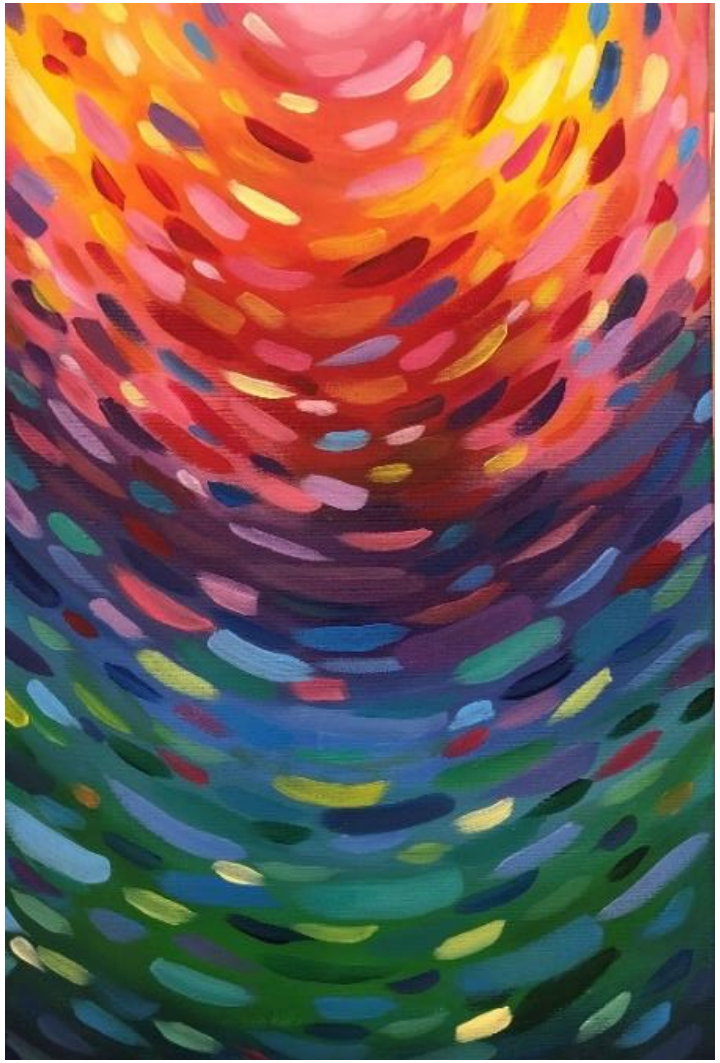

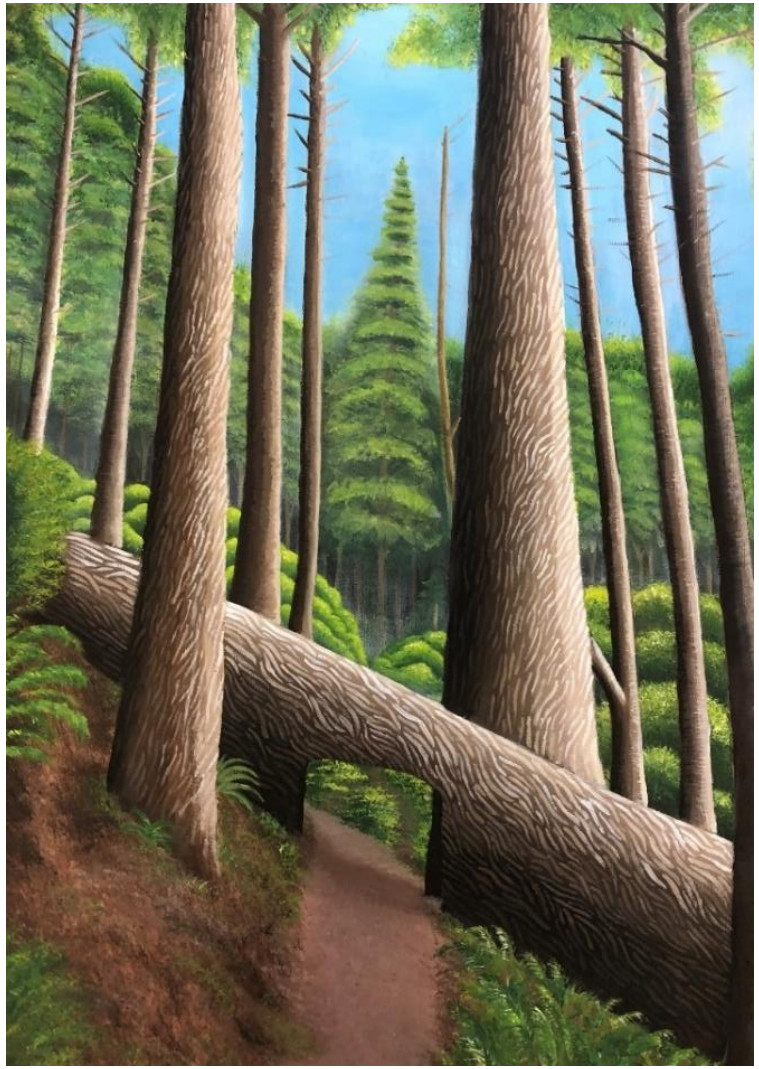

אריאל סלייפר

חלום שהתפרק ברוח

בית הספר כרמל זבולון, קיבוץ יגור

טכניקה מעורבת: דיקט, צבעי אקריליק, בד, צילום מבויים, אדמה

מימדים: ארון: 1.70 X 80 X 15 ס"מ. צילומים: 50 X 30 ס"מ

הפרויקט עוסק בחברות של חללי צה"ל, **"אלמנות ללא טבעת".** נשים צעירות שאיבדו את האדם שאהבו. במרכזו שמלה לבנה, התלויה בארון. הצופה מוזמן להסתובב סביב הארון ולראות את השמלה התלויה בתוכו מצד אחד, ואת הציור בו נראים הנערה והחייל, שדמותו נמוגה והולכת, בצד השני. השמלה הלבנה שתפרתי, השבה ומופיעה בציור, בצילומים שעל הקיר ובתוך הארון, מייצגת את החלום שלא יזכה להתגשם.

בחרתי להציב את הארון על האדמה כשהוא עומד ניצב: ספק ארון בגדים, ספק ארון קבורה ולהשאיר בידי הצופה את ההחלטה מה הוא בוחר לראות.

אריאל סלייפר

חלום שהתפרק ברוח

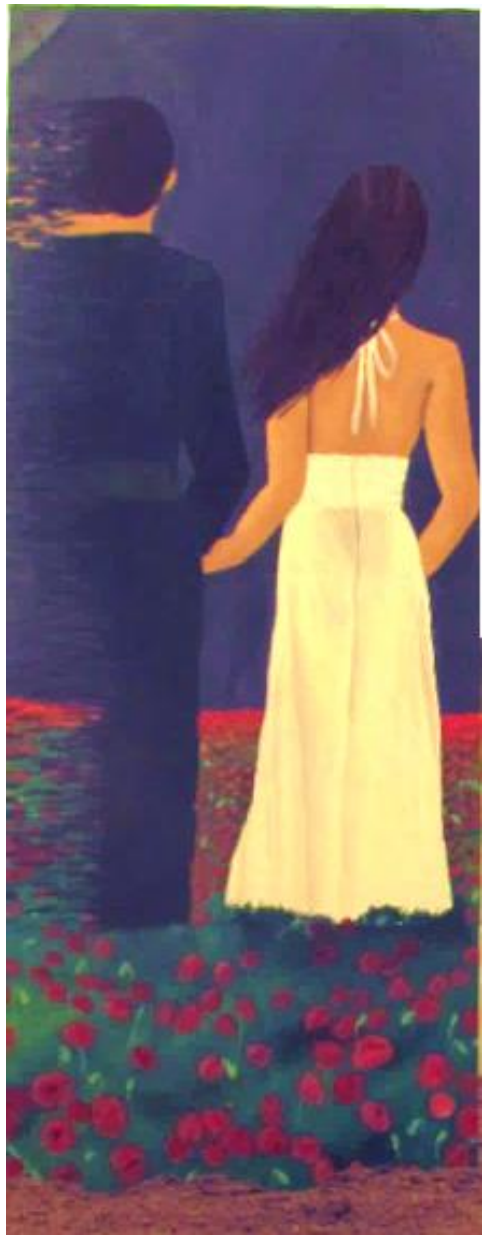

פרט מהחזית

פרט: צילום הפרויקט מאחור

אריאל סלייפר, חלום שהתפרק ברוח

צילומים: 50 * 30 Xס"מ

אריאל שכטר

בית

קריית יערים

צורפות ותפירה

אני לומד בפנימייה שש שנים, התרחקתי מהבית.

באופן פרדוקסלי הריחוק מהבית דווקא קרב אותי אליו, אל ההורים שלי, אל הקשר בינינו. בזמן המגורים בפנימייה, העיסוק בשאלת הבית והחוסר שלו עולה באופן חזק במיוחד.

בעבודה שלי אני מנסה ליצור מרחב של פרטיות במקום שהיא לא קיימת בו .

העבודה שלי עוסקת בתחושה של בית במקום שהוא לא הבית .

בר חקק

פילם

תיכון כרמים - בנימינה, גבעת עדה

צבעי מים על נייר, 15 *21 ס"מ.

התערוכה היא תיעוד של רגעים מהחיים שלי, רגעים יומיומיים שעצרתי להתבונן עליהם וחשבתי ששווים תיעוד.

מקורות ההשראה שלי הם האמנים פול סזאן (Paul (Cezanne ואנה טיכו.

לתערוכה קוראים פילם. פילם הוא סרט צילום ועליו הרבה תמונות שרצות מהר ויוצרות תנועה. התערוכה שלי היא כמו סרט צילום-פילם. הרבה רגעים שרצים מהר, לטוב ולרע. תיעוד של הרגעים הקטנים בחיים שלי. שמרתי על גודל אחיד לכל העבודות כדי ליצור תחושה של רצף של זמן, תחושה שאלה רגעים קטנים ויומיומיים מתוך החיים.

בר חקק, פילם

בר חקק, פילם

בר חקק, פילם

בר חקק, פילם

בת חן ספרא

בעולמו של אסימוב

מעלה שחרות

צבעי אקריליק על נייר, גודל 100X70 ס"מ

"גם אם נניח שאנחנו מספיק חכמים ללמוד ולדעת – ובכל זאת לא מספיק חכמים כדי לשלוט על הלמידה והידע שלנו כדי שנשתמש בהם להשמדת עצמנו? גם אם זה כך, הידע נשאר טוב יותר מבורות." אייזיק אסימוב

אייזיק אסימוב הוא מגדולי הסופרים בספרות המדע הבדיוני. ספריו עוסקים בדילמות מוסריות כלליות המולבשות על העתיד אך מתאימות גם לימינו.

הוא האמין שהחיפוש אחר הידע הוא ההתפתחות הטבעית והנכונה של האדם.

אסימוב הוא אחד מסופרי המדע הבדיוני האהובים עלי. אני מתחברת לנקודת המבט שלו על האנושות ולדילמות שהוא מעלה בספריו. מקורות ההשראה שלי הם ספריו של אסימוב, סדרת המוסד וסדרת הרובוטים.

בת חן ספרא

בעולמו של אסימוב

מעלה שחרות

צבעי שמן, קרטון, רדי מייד, שילוב חומרים, גודל 70x100 ס"מ

העבודה ראשונה "מיהו אייזיק אסימוב" היא היכרות עם הסופר. שילבתי אלמנטים מתוך היצירות שלו (גרמי השמיים) וכן פאות לחיים ומשקפיים האופייניים למראה שלו.

בעבודה השנייה "אני, רובוט" יצרתי פסל אבסטרקטי בשילוב חומרים שונים. הפסל מטשטש את הגבולות בין האדם לרובוט.

בעבודה שלישית "דמיון" הצגתי את הדמיון והיצירתיות כמרכיבים חשובים בספרי מדע בדיוני ואצל אסימוב בפרט.

בת חן ספרא

בעולמו של אסימוב

מעלה שחרות

צבעי שמן על צילומי רנטגן, קרטון וחשמל, כל יחידה גודל cm70cm X50

ספריו משלבים מדע והגיון עם דמיון וחופש מחשבתי יוצא דופן. לכן כבסיס לעבודה זו השתמשתי בצילומי רנטגן של המוח האנושי, המסמל את המדע והחוקיות בספריו. על גבי צילומי הרנטגן ציירתי בצבעי שמן באופן חופשי ומופשט.

עבודה זו מייצגת גם את ההשראה שקריאת הספרים של אסימוב נתנה לי. הציור החופשי בצבעי שמן בא מתוך הדמיון שלי בהשראת הסופר.

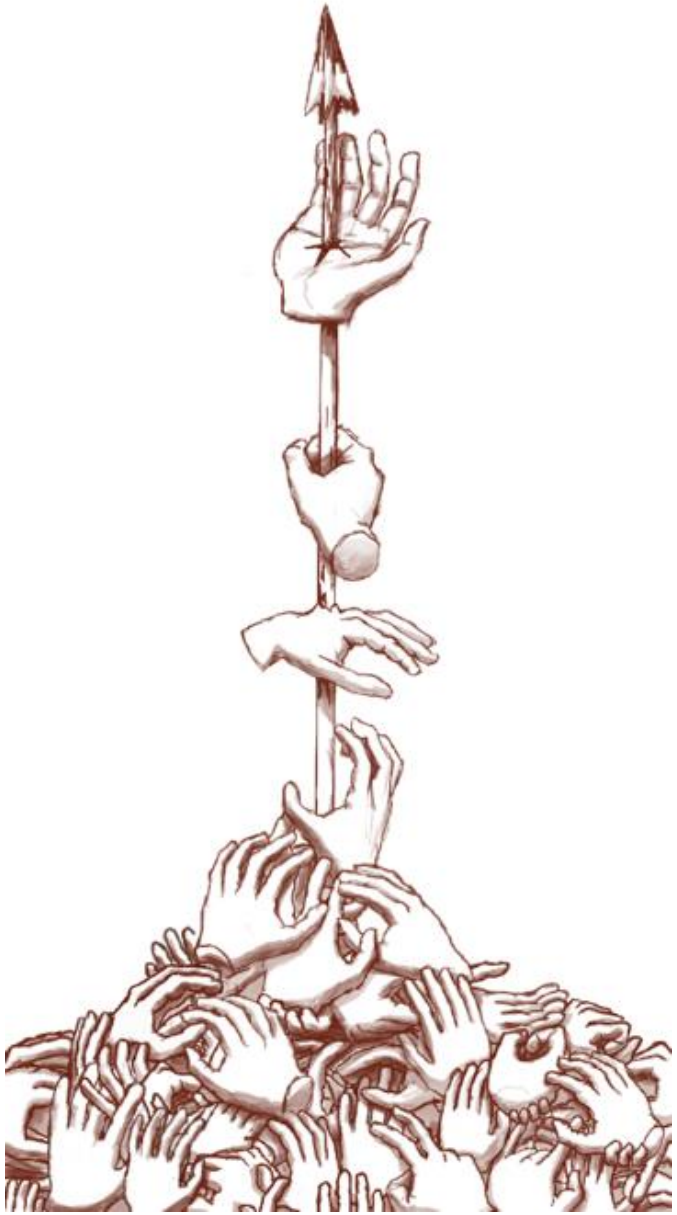

גיא נחמיה

מטבלט

בית ספר הר וגיא

טכניקה: ציור דיגיטלי

הנושא בעבודות שלי הם יצורים שונים ומשונים אשר עולים מן הדמיון שלי. הם עשויים משילובים של חלקי גוף אנושיים ו/או חלקי גוף של חיות.

שילובים אלה יוצרים תחושה מוזרה, של יצורים לא מוכרים, יצורים דמיוניים – סוריאליסטים.

הם יוצרים תחושה של מן גועל ומן צל של פחד, למרות שאינם ממש מפחידים בעצמם.

הניגוד הזה הוא מרכז העניין בעבודות שלי .

גיא נחמיה, מטבלט

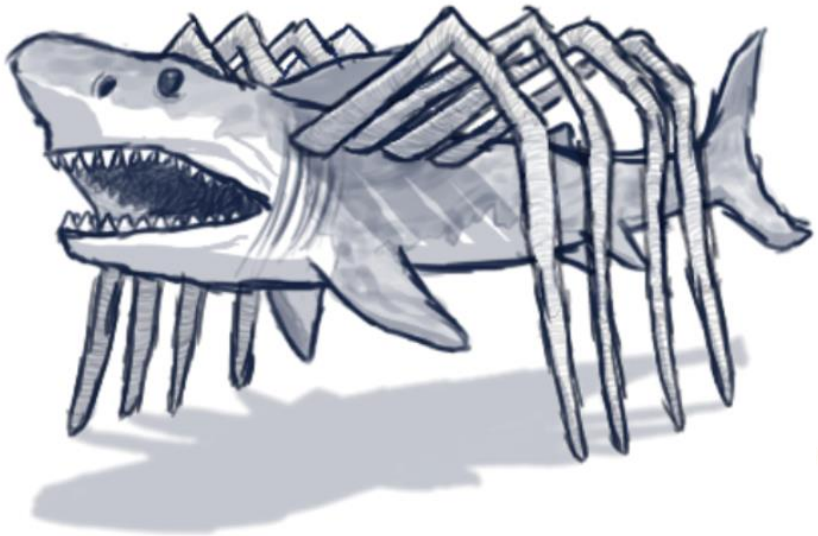

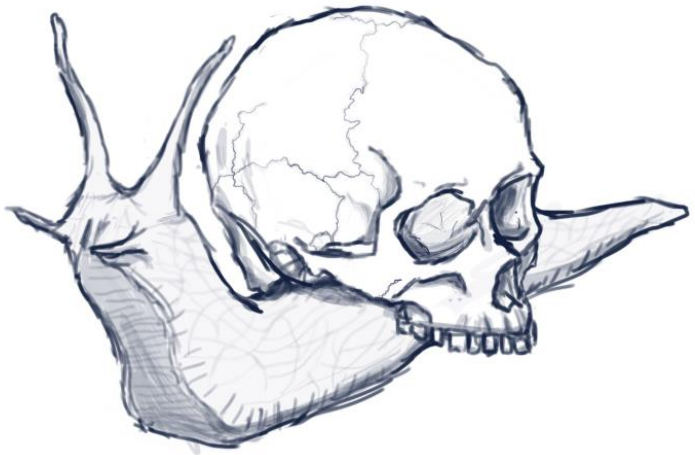

גילי גשן

דיוקנאות בגירי פנדה

תיכון אזורי מגידו עין השופט

גירי פנדה על נייר, 3 גיליונות של 70*100 ס"מ

כל כך הרבה חשבתי על פרויקט הגמר ותכננתי אולי מיליון פרויקטים שכל אחד כמובן פסלתי על הסף לאחר יום או יומיים.

בסופו של דבר הגעתי למסקנה שאמנות לא בהכרח חייבת להעביר ביקורת ולא תמיד צריך שיהיה אכפת איך תיתפס בעיני אחרים. ניסיתי לחשוב מתי אי פעם בחיי יצרתי נטו, באופן נקי וטהור, אך ורק מתוך תשוקה והנאה וחיבור לחומר ולצורה.

נזכרתי בימים האלו בגן בהם הייתי מתיישבת על יד שולחן היצירה, כולו כבר מקושקש מעבודות של ילדים אחרים, לוקחת לי דף מערימת הדפים ומסתכלת בקופסאות עם שברי הגירים, בוחרת לי צבע ומתחילה "לקשקש". לא פחדתי מהתוצאה ולא דאגתי ממה יחשבו האחרים, יצרתי בשביל עצמי ובשביל הכיף שלי, וזו בדיוק התחושה שרציתי לחזור אליה. לכן בחרתי לעבוד בצבעי פנדה, חומר ילדי ופשוט לכאורה אך שאפשר להשיג ממנו כל כך הרבה.

הופתעתי לגלות כמה הגוף והראש שלי התגעגעו לעבודה מסוג זה, לעבודת המריחה המשחררת ולחוסר החשש מהתוצאה ומהנראות הסופית, רק לעבוד בעבודת שכבות ולהנות מהדרך.

גילי גשן, דיוקנאות בגירי פנדה

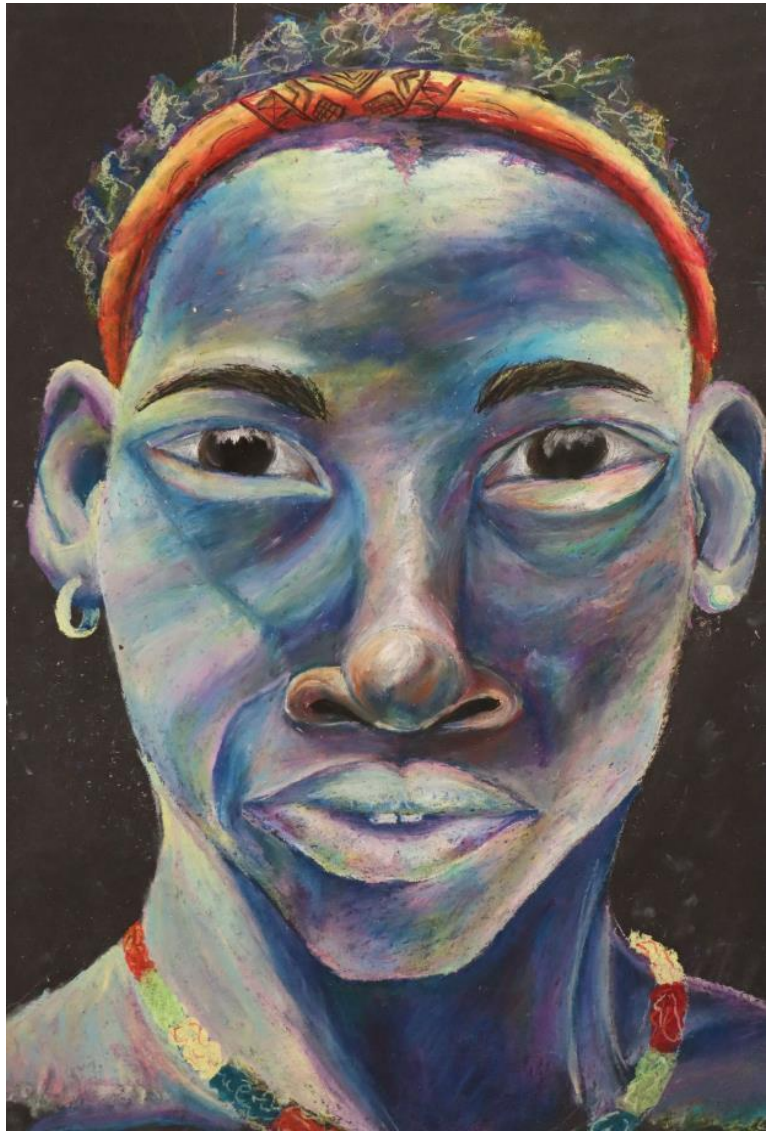

גילי שחורי

אוסף

תיכון אזורי מגידו עין השופט

רישום עיפרון על 21 קוביות עץ, כל קוביה 15* 10 ס״מ.

הרעיון מאחורי הפרויקט שלי הגיע מפרוייקט שעשיתי השנה, בו אספתי לקופסה חפצים מרגעים וסיטואציות, כמין מזכרת מאותם הרגעים.
בעבודה שלי צילמתי במשך כמה חודשים תמונות מחוויות וסיטואציות שבהן נהניתי, כמזכרת, וחיברתי אותן כמין ״אלבום״ של זכרונות.
העבודה הזו מרגישה לי מאוד אישית וספציפית לי כי רק אני יודעת וזוכרת את אותם הרגעים ומכירה את הסיפור מאחורי כל ציור. אני בן אדם מאוד נוסטלגי ואני מאמינה שאני מורכבת מהחוויות אותן אני חווה - הן מעצבות אותי והופכות אותי למי שאני .
בעבודה שלי רציתי לתת לאנשים טעימה קטנה מהחיים ומהחוויות שלי דרך התמונות ,ובאותו הזמן להשאיר את העבודה כפרוייקט שרק אני יכולה להבין לגמרי עד הסוף.

גילי שחורי, אוסף

רישום עיפרון על קוביות עץ, כל קוביה 15 10 *ס״מ.

גילי שחורי, אוסף

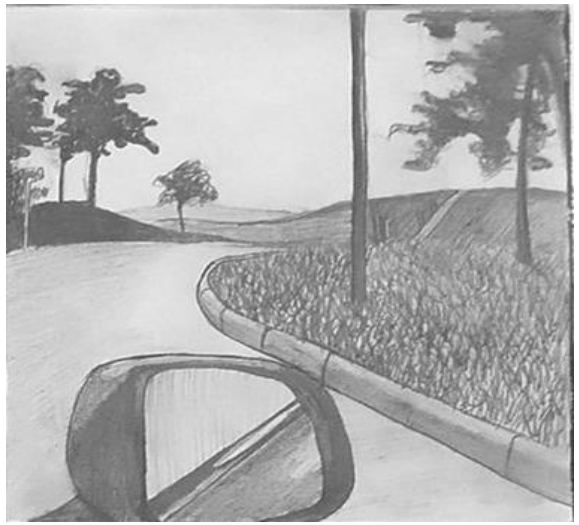

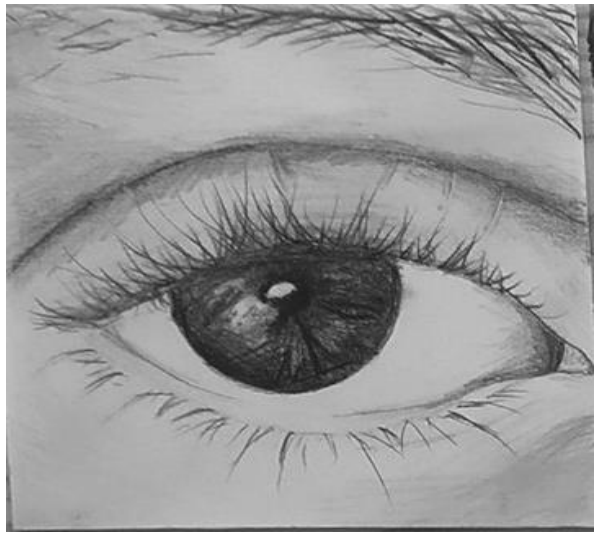

רישום עיפרון על קוביות עץ, כל קוביה 15 10 *ס״מ.

גלי עזיזי

דרוש תיקון

ביה"ס תיכון מרחבים

ציור על קרטון ביצוע בצבעי אקריליק ופקקי בקבוקים

גודל: 42 ס"מ X 29.7 ס"מ

היצירה עוסקת בנושא זיהום האוויר והפסולת הרבה אשר האדם מייצר.

בציור מוצגת דמות מונומנטלית של אדם מכובד, לבוש חליפה, כשראשו מתואר ככדור הארץ ועל פניו עוטה מסכה המגנה עליו מזיהום האוויר והפסולת הרבה שסביבו.

מעל ראשו עשן שחור ועכור המדגיש את זיהום האוויר הבוקע מהמפעלים. ברקע הדבקתי פקקים "רדי מייד".

הפקקים נאספו במשך זמן רב ושילבתי אותם ביצירה על מנת להעצים את המודעות לפסולת שמייצר האדם.

גפן קמינר

feel

גאון הירדן דרכא

פסל בגודל 15 ס"מ. רדי מייד, דבק היפוקסי וצבע

מאז ומתמיד התרוצצו אצלי בראש קולות שהופיעו במצבים הפחות נעימים. הקולות הופיעו, דרשו נקמה. דרשו להרוס, לפגוע, להכשיל. להפיל... בעבר לא ידעתי "לספור עד 10" ולנשום עמוק. מיד התחלתי להרוס ולשבור, גם את הראש שלי, כדי שהקולות ייעלמו ואוכל להחזיר את השקט.

שנים חייתי עם הקולות הללו. לי הם היו מובנים מאליהם. התחלתי לשאול את עצמי מה קורה פה? מהם? מי הם? נפגשתי עם הפסיכיאטרית שלי ודרשתי ממנה שתסביר לי מה קורה לי בתוך הראש.
של מי הקול הזה ומדוע הוא רוצה שאפגע באנשים ובעצמי?
היא ענתה: אלו החרדות שלך ובעיות התקשורת (אוטיזם).
הייתי מוטרדת ומאוכזבת שהדבר נותר ללא שם וללא מטרה והוא ממשיך לפגוע בי וכופה עליי לפגוע ביקרים לי.
בפרויקט שלי באמנות בחרתי לתת לו שם! "פיל". (רגש – Feel).

הפרויקט עוסק ב"שטן הקטן האפור, בעל הקרניים האדומות" שקיים בתוכי. ולמעשה, בכל אדם מתגורר לו "פיל" קטן: יש אנשים שמודעים לו, יש שמתכחשים לו ואחרים כמוני שלא מצליחים להשתלט עליו. החרדות והפחדים עלולים לגרור אותנו לתהומות, לשתק אותנו, לדכא את הרצון ליצור ולצמוח.

feel גפן קמינר

feel **גפן קמינר**

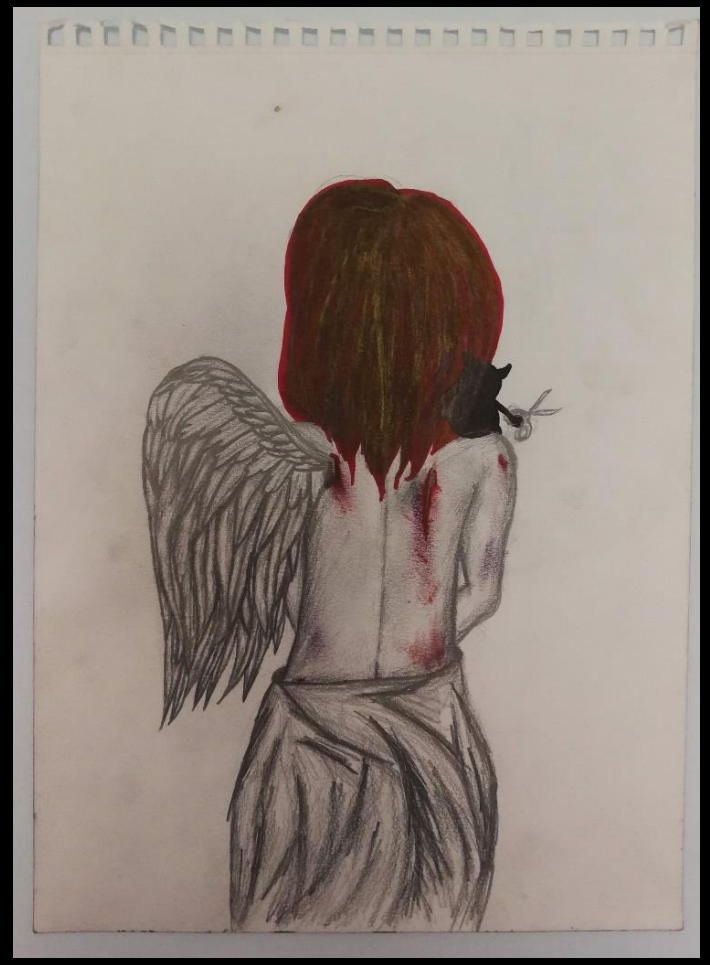

10 רישומים בגודל A3

I feel | גפן קמינר

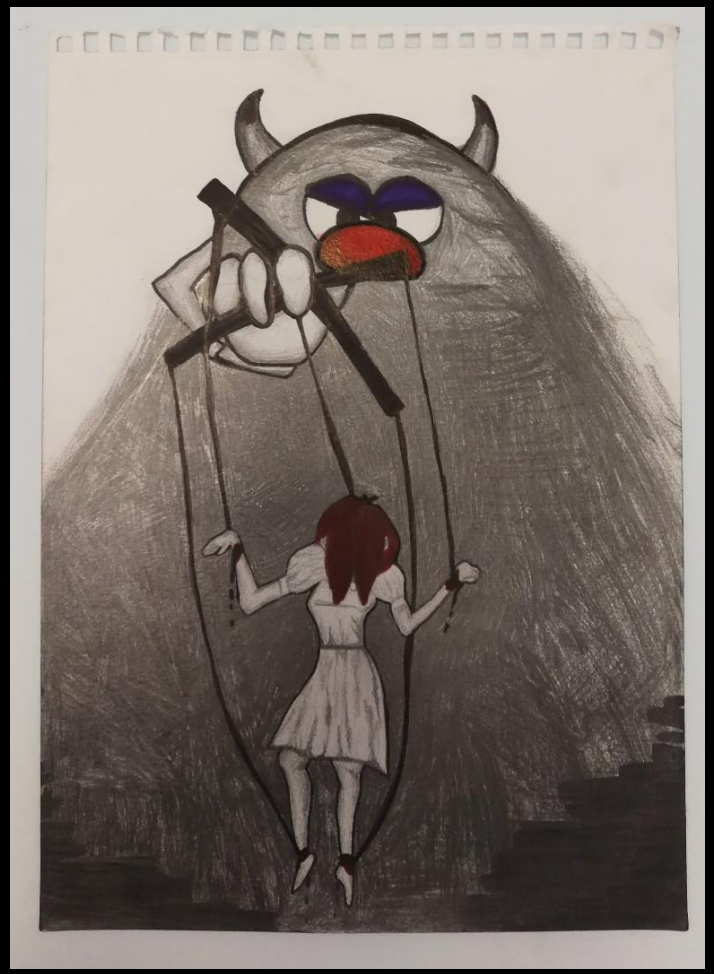

10 רישומים בגודל A3

feel גפן קמינר

10 רישומים בגודל A3

דבי גולן

טיפת צבע

בית ספר אורט רבין, גן יבנה

קרטון ביצוע, 70x 100 ס"מ

הפרויקט שלי מציג משטח ועליו אוסף של מדבקות צבעוניות, ביניהן מסתתרת מדבקה אחת שחורה, המסמלת בדידות בעולם של צבע. זו ההרגשה שלי בעולם מלא אנשים, וזהו הדיסוננס והבידול שאני מרגישה ביחס אליהם.
השראה לעבודתי היא האמנית יאיוי קוסמה המשתמשת בעבודותיה בנקודות כדי להרגיע את הנפש.
נושא העבודה נוגע בחיים שלי בצורה ישירה, מכיוון שאני מתמודדת עם חרדה חברתית ותמיד הרגשתי שונה מכולם. לא מצליחה להיכנס למסגרת, להשתלב בקבוצה. תמיד הרגשתי שלא מבינים אותי ואני לא מצליחה לבטא את מי שאני בפני אחרים, כמו נקודה שחורה בים של צבע.

מראה הידיים והרגליים של אדם הנופל לתוך חור, מסמל בעיניי את הייאוש והבדידות שנוצרים במצב כזה. תחושת נפילה לתוך בור ללא תחתית, ללא הפסקה או תקווה.

תהליך העבודה היה לי לחוויה, כשראיתי שהחברים והמשפחה שלי נרתמים כדי לעזור לי להשלים את עבודתי ובעזרתה לבטא רגשות שליליים. למדתי שכשאנחנו מבטאים את הרגשות שלנו בפני אחרים ומבקשים עזרה, אנחנו רואים שלמישהו אכפת מאיתנו מספיק כדי לעזור לנו. רק זה בלבד יכול להפיג הרבה ממה שהרגשנו קודם לכן.

דבי גולן
טיפת צבע

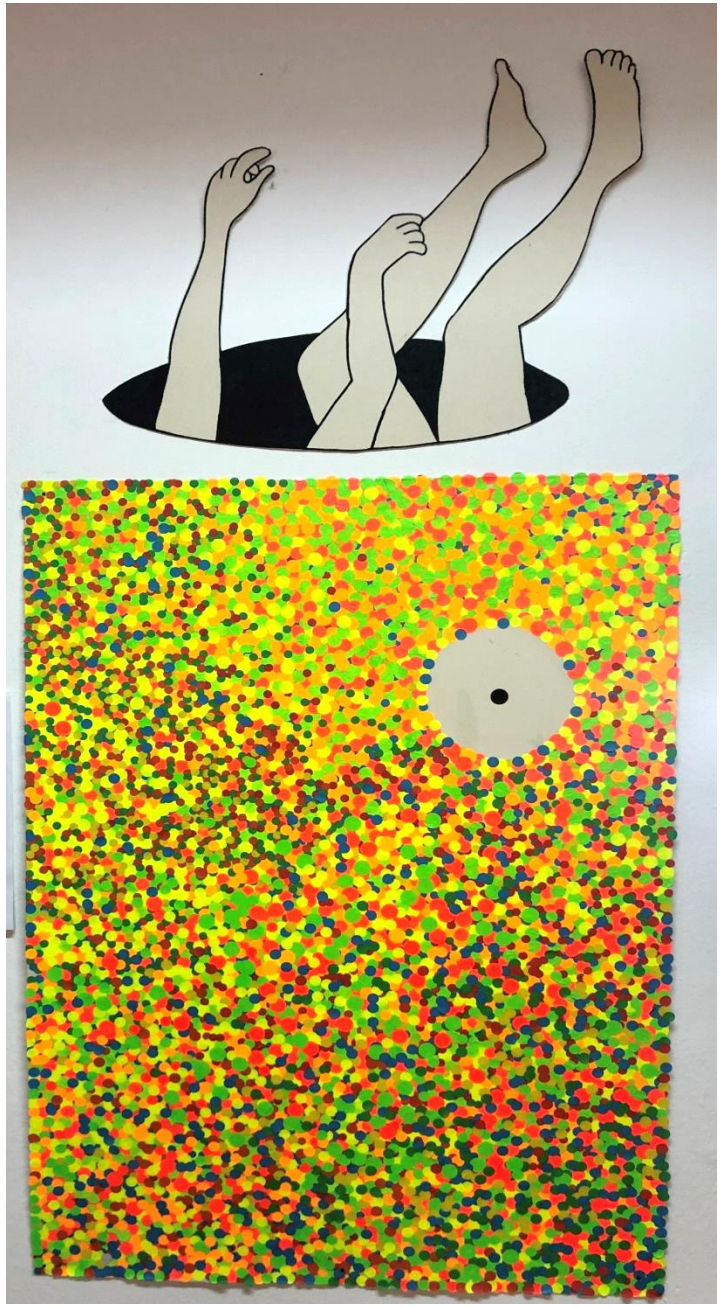

דניאל סדון

בניה והרס

בית ספר אמירים - כפר ורדים

עיפרון, עט וצבעי פנדה על נייר מילימטרי, 35/70
אקריליק על קנווס, 50/60

בעבודותיי אני משלב ציור בחומרים שונים,
רישומים ושרבוטים.
בחרתי בחומרים וטכניקות אלו לאחר תקופה
ארוכה של חיפוש סגנון הייחודי לי.
אני מצייר על נייר מילימטרי המציע לי סדר
וארגון קבועים מראש.
אני מתמודד עם הסדר, בוחן אותו, מתרצה לו
ונאבק בו, בו זמנית.
הסדר והכאוס - שניהם מובילים במידה שווה
את עבודותיי, כשכל צד מהווה איום על האחר.

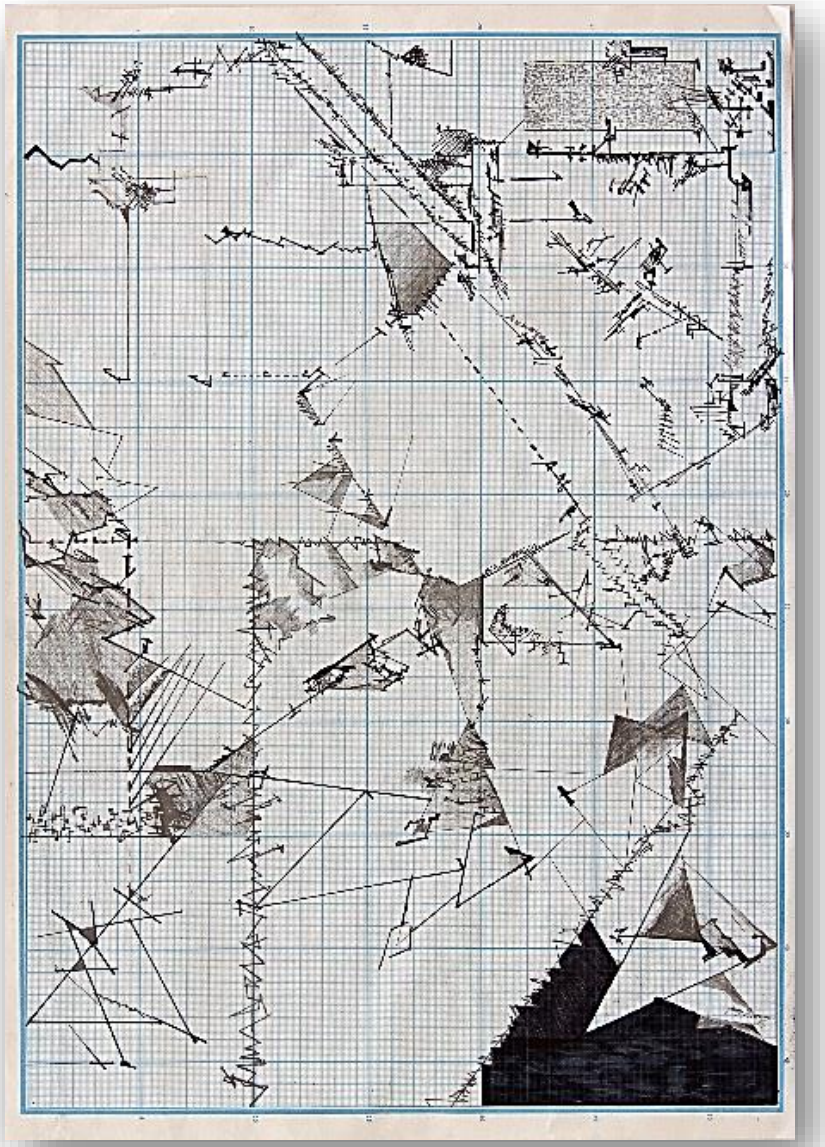

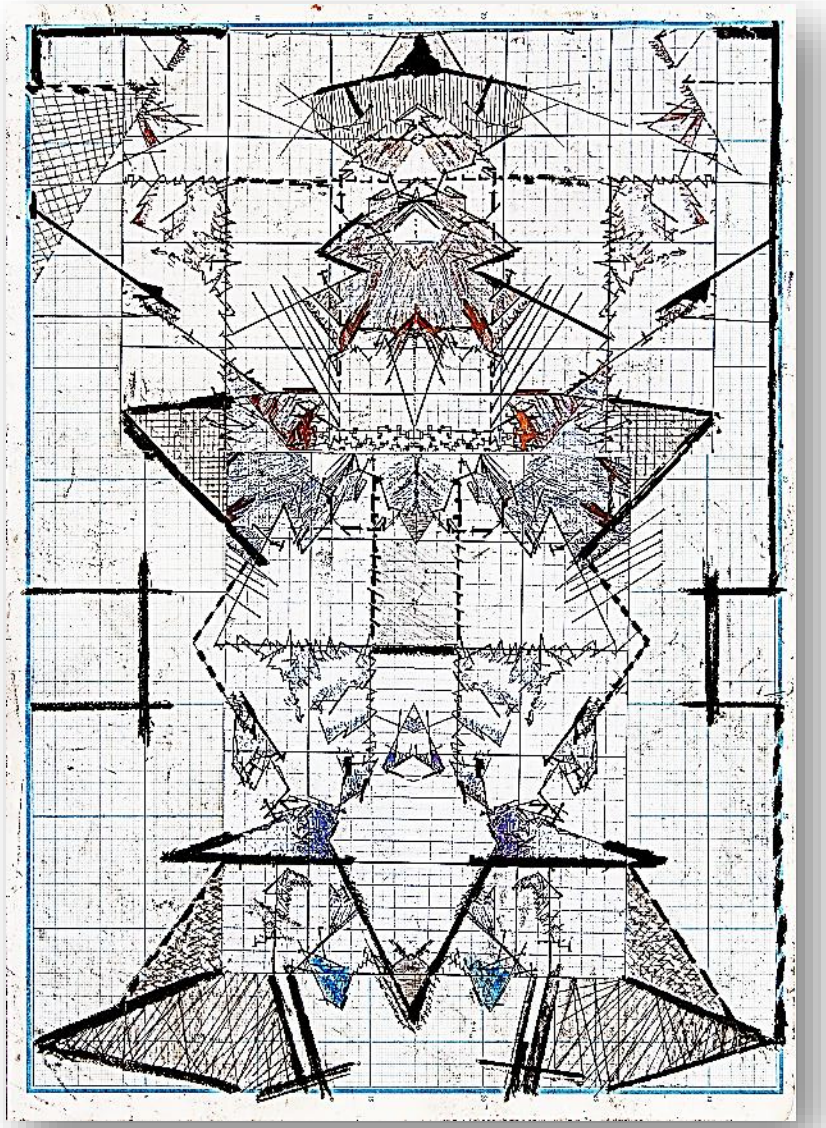

עיפרון, עט דיו רגיל וצבעי פנדה על נייר מילימטר, 35/70

דניאל סדון
בניה והרס

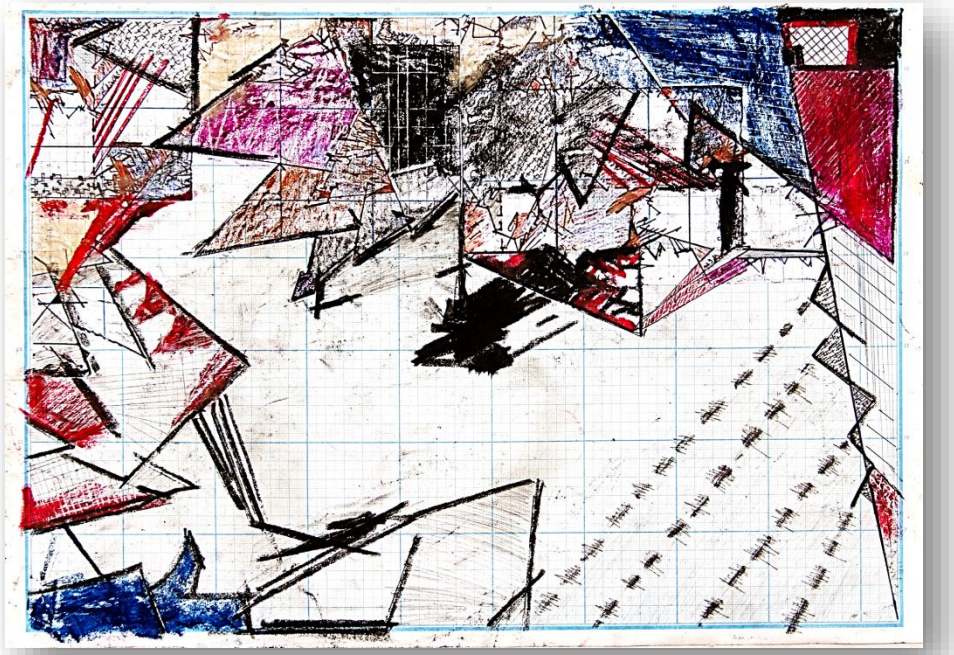

עיפרון, עט דיו רגיל וצבעי פנדה על נייר מילימטר 35/70

עיפרון, עט דיו רגיל וצבעי פנדה
על נייר מילימטר, 35/70

דניאל סדון, בניה והרס

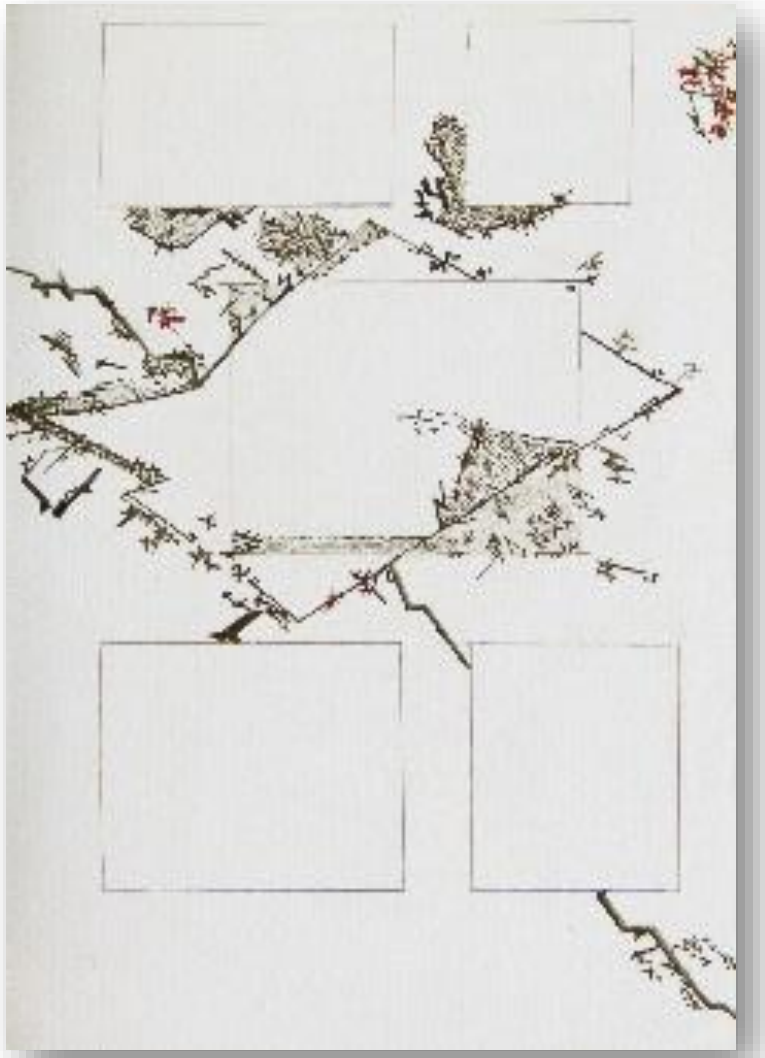

עיפרון, עט דיו רגיל וצבעי פנדה על נייר מילימטר, 35/70

דניאל סדון
בניה והרס

אקריליק על קנווס, 50/60

דניאל תומר

ספר אימה Purgatory

תיכון "רעות לאמנויות" חיפה

עט ועיפרון על נייר, סדרה של 10 עבודות על נייר בגודל 30X40 :ס"מ

אני וכותב מחו"ל Adam Leon עבדנו יחד על ספר אימה.

אדם כתב ואני איירתי. בכל ציור יש מספר גדול של פרטים על מנת להעביר את המתח והאימה שבסיפור.

תיאור העלילה: סיפור על ילד פעיל וסקרן בשם ג'ק שחקר את השמועות על המדבר המסוכן. הוא וניסה בכל כוחו לחשוף את הסודות לפני שהלך לחקור בעצמו את המדבר. בסופו של דבר, ניתן לומר שהסקרנות הרגה את החתול... ובמקרה הזה, גם את ג'ק.

דניאל תומר ספר אימה "Purgatory"

דניאלה קפלן

"החיים הם קרנולה"

עמ"ל הרב תחומי למדעים ואומניות, חדרה

רישומים דיגיטליים על קאפה
שני ציורים בגודל 70*70 ס"מ ושני ציורים בגודל 80*60 ס"מ

נגיף הקורונה הפך לחלק בלתי נפרד מחיינו.

בחרתי לעסוק בניסיון להסתגל לחיים בצד הקורונה והשפעתה עלינו.

הקורונה פגעה בי – שנה מהחיים שלי התבזבזה. בעזרת האמנות רציתי לבטא את תחושות התסכול והביקורת שלי.

יצרתי את הרישומים במדיה דיגיטלית, בתוכנה לציור ורישום דיגיטלי " Clip Studio Paint" וטאבלט מסך גרפי Xp-Pen Artist 12 Pro.

בחרתי במדיום לא מסורתי זה משום שזהו המדיום האהוב עלי ואני רוצה להמשיך לעבוד ולהתפתח בו.

גורם נוסף לבחירה הוא העובדה שאמנות דיגיטלית לא נחשבת רצינית, אלא "קלה יותר" ואינה שוות ערך לאמנות הנעשית במדיום הפיזי.

ברצוני לנסות ולהראות אחרת.

דניאלה קפלן
"החיים הם קרנולה"

דניאלה קפלן
"החיים הם קרנולה"

דפנה פיין

התכסות

העמק המערבי, יפעת

רישומי פחם ועפרון על נייר 70X100, 50X35

בעבודות שלי אני מציירת את עצמי מבלי שבאמת רואים אותי.
הכיסוי מעניק לי הגנה ובטחון, אך גם חוסם ועוצר אותי.
אני חושבת על האנשים סביבי שמראים את עצמם בכל הזדמנות אפשרית, רוצים תמיד לבלוט, מצלמים את עצמם ומפרסמים בביטחון.

הרישומים שלי לקוחים מתמונות בהן צילמתי את עצמי מוסתרת בשמיכה, בבגדים גדולים ובתנוחות גוף מכווצות ושמורות.
ברישומי העיפרון, הכיסוי מוצג בתנוחות יחסית טבעיות של יום יום, כי אני תמיד מתכסה באיזשהו אופן, אף פעם לא מורידה לגמרי את המחסום.

הרישום על הדף השחור עם הפחם הלבן מדגיש את העוצמה של השמיכה, (הנראית גם כמו גלימה) עד כמה היא שומרת ונותנת כוח.
לפעמים הכיסוי נותן תחושת ביטחון ונוחות, כמו להישאר מתחת לשמיכה, ולפעמים הייתי רוצה להוריד את הכיסוי כדי לראות ולהראות.

דפנה פיין
התכסות

הדר גרינבנק

תיכון בן צבי קריית אונו

אקריליק ופנדה על קרטון ונייר, 100 x 70 ס״מ.

במהלך הקורונה חוויתי לעתים קושי להתרגל לשינויים שהתקופה הזו הציבה בפניי. בעיקר לריחוק. בין סגר לסגר התחלתי לתעד את רגעי המפגש עם חברותיי ומשפחתי כדי לשמר את רגעי הקרבה והחברות. חלק מהתמונות התחלתי לצייר בגדלים שונים באקריליק ובפנדה. בתהליך העבודה הקפדתי להמשיך לתעד רגעים אקטואליים מחיי ולצייר אותם. התמונות מצוירות בצבעים בולטים וחזקים. אני רוצה "לצעוק" ולהעצים את רגעי האושר הקטנים אותם אני מציירת. האווירה מלאת רון ושמחה והצבעים מחדדים את תחושת הנאיביות והתמימות שאני רוצה להעביר. בציורים אני מציירת בהפשטה, מוותרת על פרטים על מנת לחדד את הפרטים המהותיים בעיניי. הבעת הרגש של הדמויות מועברת באמצעות מחוות הגוף שלהן או קווי הפנים הבסיסיים שלהן.

הדר גרינבנק

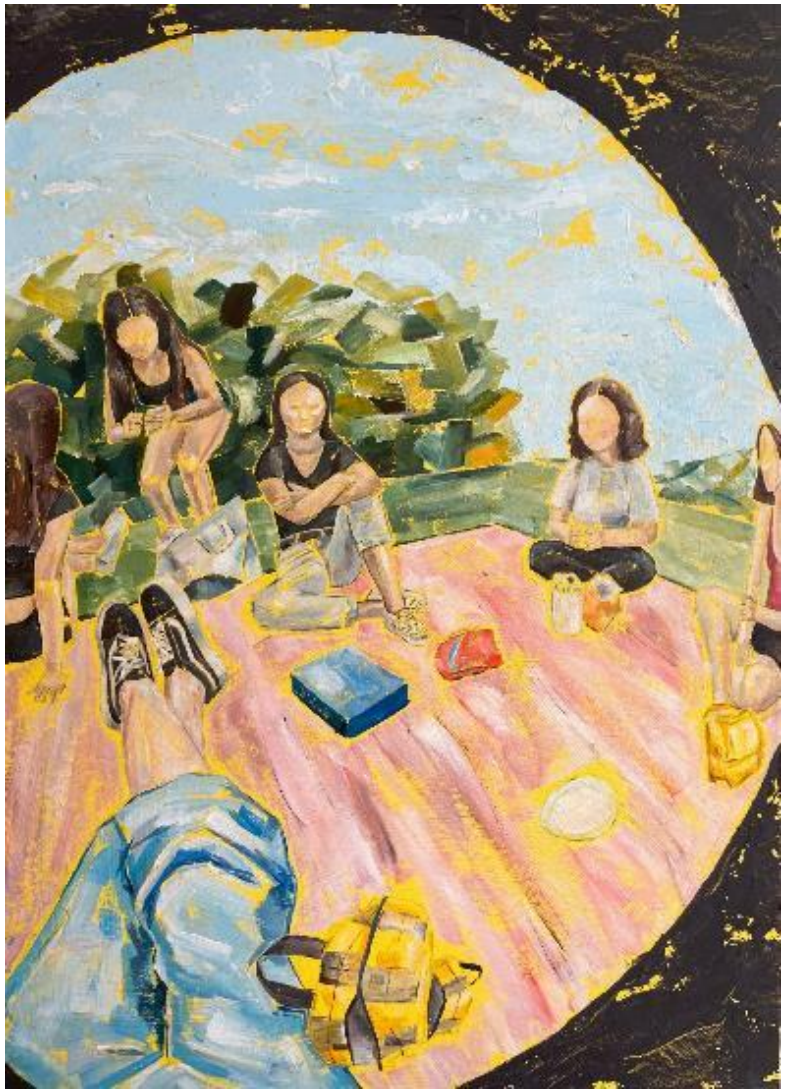

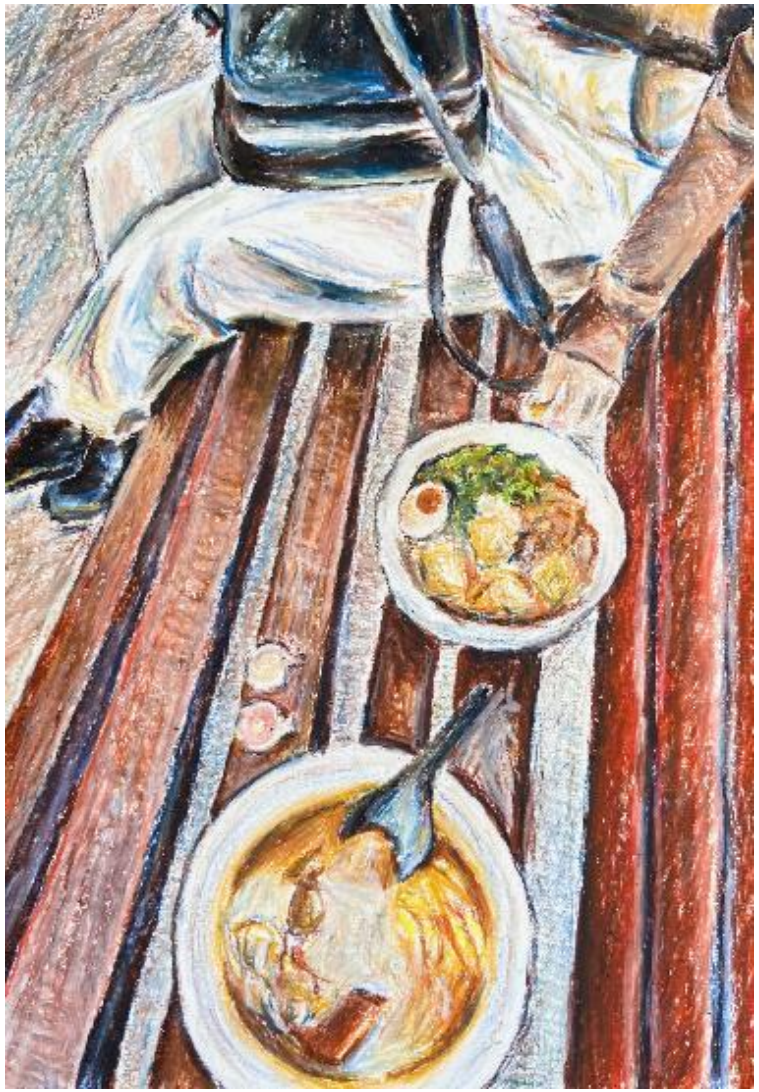

הדר גרינבנק

הדר גרינבנק

הילה רקובסקי

כאן זה בית

ביה"ס שקד דרכ"א שדה אליהו

רדיי-מייד, אקריליק על לוח עץ, סיר, מרית, שעון, עציץ, ספר.

בחרתי לעסוק בנושא הבית, מקום שעושה לי טוב ואליו אני מחוברת.

הבית קיים עבורי במספר מעגלים:
הבית הפרטי בו אני גרה.
הקיבוץ כבית רחב שמקיף אותי.
עמק המעיינות, עם הטבע והנופים היפים שהוא מכיל בתוכו.

אני אוהבת לראות נופים ולהיות בתוכם.
לכן, בחרתי לצייר את נופי העמק שיש בהם יופי ועבורי גם תחושת ביתיות.
על מנת להדגיש את התחושה הביתית, בחרתי לצייר את הנופים
על כלים וחפצים ביתיים.

האתגר לצייר על חפצים גרם לי להגיע למקומות פחות שגרתיים
ועדיין הם נותנים לי ביטוי אישי ושייכים לעולם שלי.

הילה רקובסקי, כאן זה בית

זוהר יוהל

אושר

בית ספר העל אזורי - תפן

3 ציורי שמן, שני ציורים דיגיטליים

בחרתי לעסוק במושג - אושר. כל אדם רוצה להיות מאושר.

מה הופך אדם לאדם מאושר? מה ההבדל בין תחושת אושר רגעית, לבין אושר מתמשך ההופך לאורח חיים? ההשראה שלי התחילה מערב בו באתי לעבודה בחווה הסמוכה לביתי כמדי יום. פתחתי את שער החווה ופתאום ראיתי מראה שגרם לי לעצור ולהתבונן בהתפעלות. הבנתי שהרגעים הקטנים, המשולבים בחיי היום-יום, הם שהופכים אדם למאושר, כי הרגעים האלה הם החיים עצמם. רק צריך לשים לב אליהם.

התחלתי לחפש את הרגעים האלה. החיפוש דרש לעצור לפעמים ולהסתכל מסביב. כך קיבלתי תשובה לשאלה. הבנתי שאדם מאושר הוא אדם שיודע לשים לב לרגעים האלה וכדי להיות מאושר באמת, צריך פשוט (לא שזה כל כך פשוט) לפתוח את הראש והעיניים.

זוהר יוהל, אושר

זוהר יוהל, אושר

זיו מן

ללא כותרת

נופי גולן – קצרין

פחם וגירים לבנים, קנבסים 60X40 ס"מ

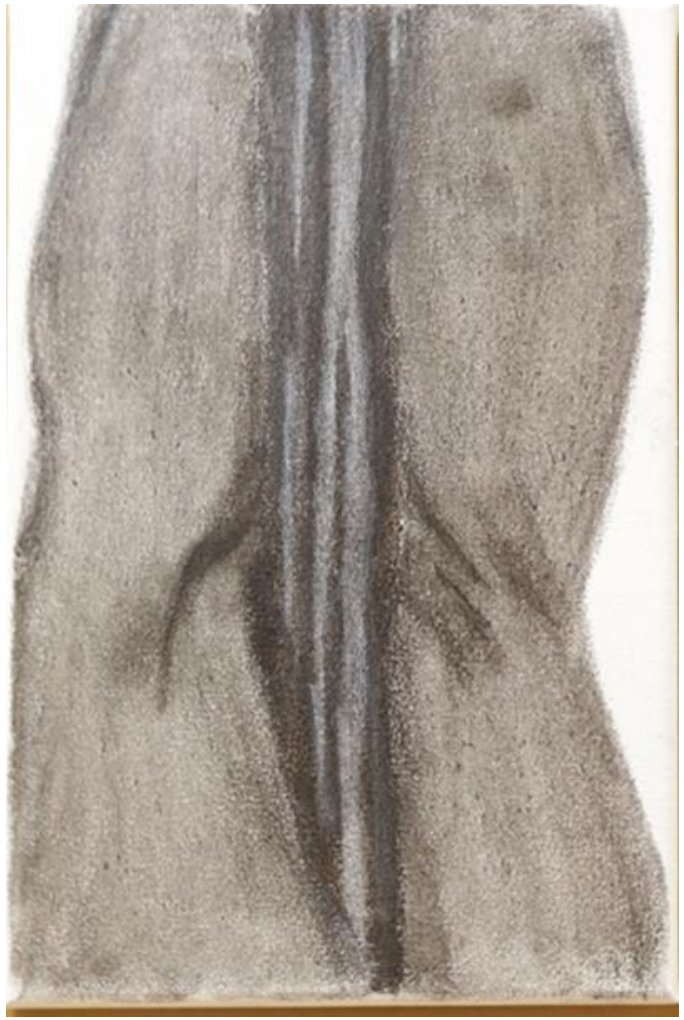

במימד הנראה לעין, החומרי, המובן מאליו, ניצב עמוד. מולו יש מראה, מתחתיו פרקט וסביבו ציורי פחם.

במימד שלי, האישי, הנסתר אך חשוף, אשר נשקף מהחלל סביב, ישנם דברים עמוקים יותר, מורכבים יותר.

במימד שלי יש תהליכים. תהליכי קבלה עצמית, תהליכי אמונה בי ובסביבה שלי, הדוממת והאנושית.

תהליכי אהבה כלפי עצמי והפרטים הסובבים אותי. תהליכי התמודדות עם קשיים, עם מצבים לא נוחים. תהליכים שדורשים סבלנות, התמדה ועבודה. במימד שלי יש פרספקטיבה שונה.

פרספקטיבה שונה על עצמי.

פרספקטיבה שונה על העולם.

פרספקטיבה שונה על אנשים.

פרספקטיבה שונה על התנהגות.

במימד שלי, אני רוקדת על עמוד.

זיו מן

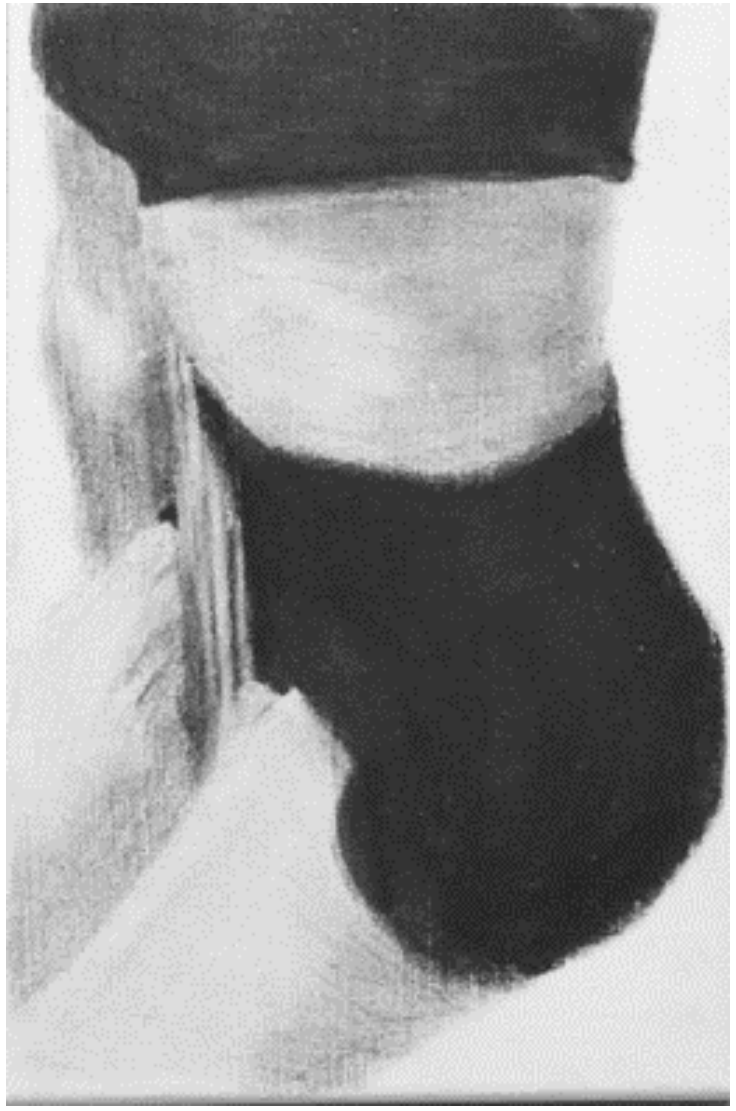

חלא סעיד

אלימות נגד האישה

בי"ס תיכון למריג' לאמנות ועיצוב - נחף

עיפרון על קנבס 100*110 ס"מ

ביצירות אמנות זו , השוויתי את האדם לחיה בעלת גוף אנושי עם איברים של בעלי חיים, וכיוונתי לכך שכשגבר מתעלל באשתו הוא כמו חיה.

באשר לאישה בסצנה, היא מסתירה את פניה בעקבות חשש מאמירות החברה, אותה מייצג כאן הסוס כעד לאלימות מרחוק וללא יכולת או רצון להגן על הנשים.

חלא סעיד
עיפרון ואקריליק על קנבס
90*110 ס"מ

35X50

טל שם טוב

תיכון בן צבי קריית אונו

עפרון ופחם על נייר, תפירה בנייר

בקיץ האחרון התחלתי לכתוב את החלומות שלי . אני מתעוררת בבוקר ,יושבת וכותבת .אני כותבת על המקומות ,האנשים והמראות .אני כותבת על התחושות ,הרגשות והאדרנלין .אני כותבת על המגע ,הריח והצליל .אני כותבת ומשחזרת כל פרט הכי קטן שעולה מזיכרוני .כשאני חולמת ,לרגע קיימת מציאות אחרת ,מציאות דמיונית שאליה אני יכולה להיכנס ולהתעורר ברגע שנהיה מפחיד .ואת כל שכתבתי העברתי על דף ,לא במילים אלא בקווים .

טל שם טוב

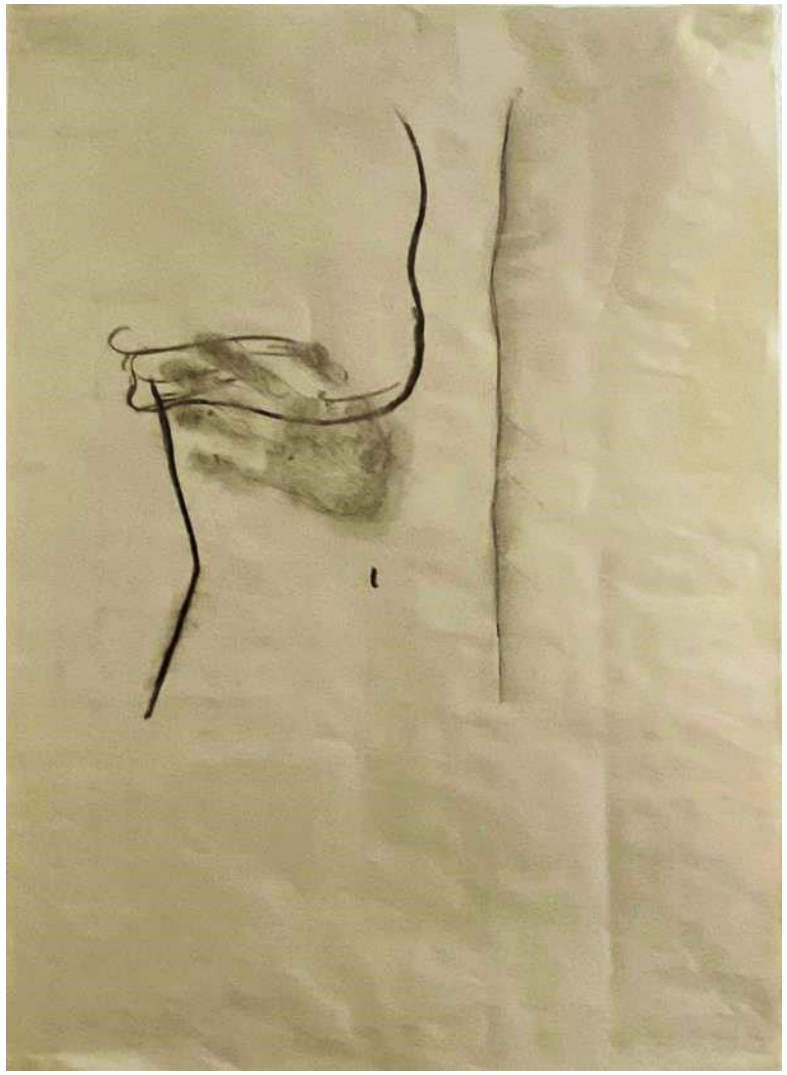

70 X 50 ס"מ

טל שם טוב

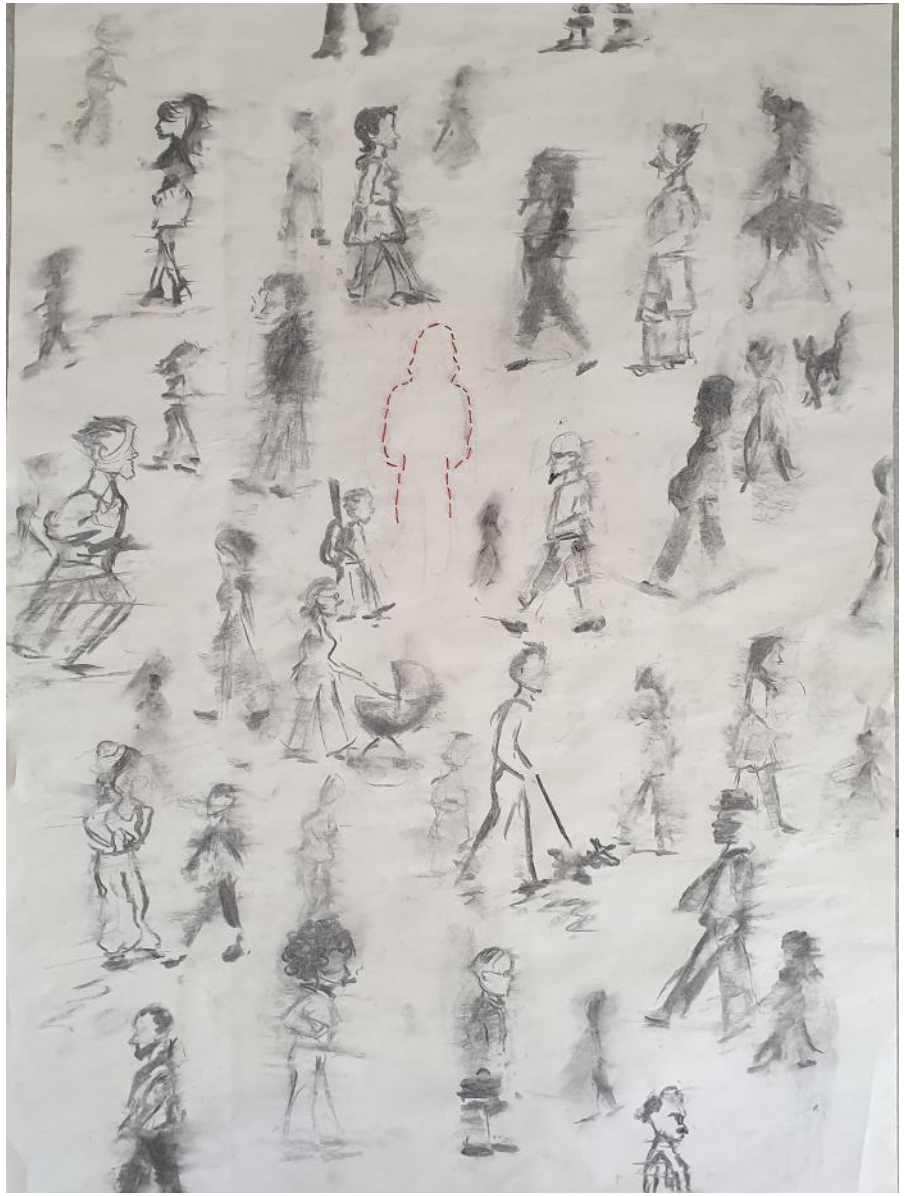

70 X 50 ס"מ

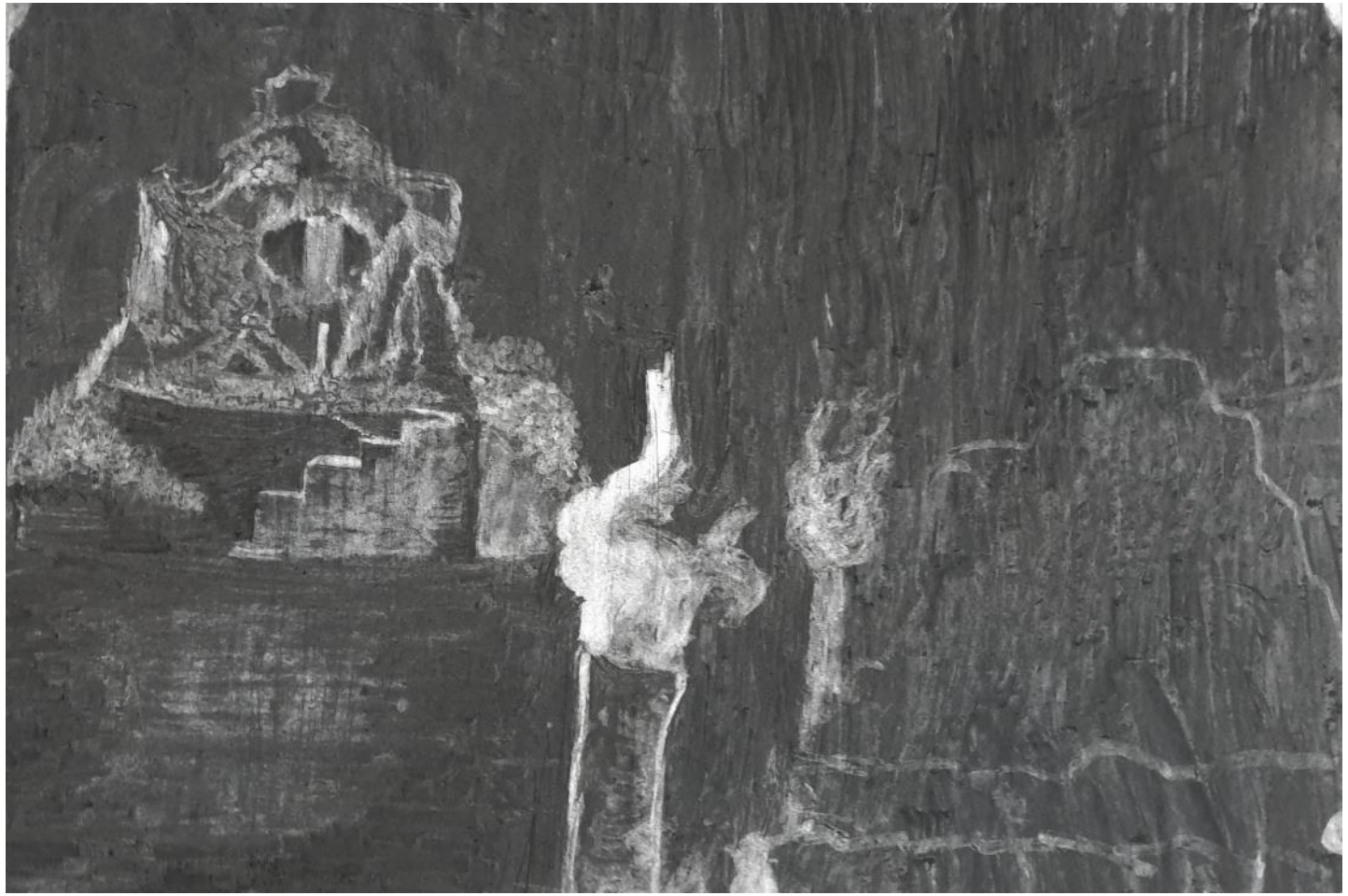

35 X 50 ס"מ

טל שם טוב

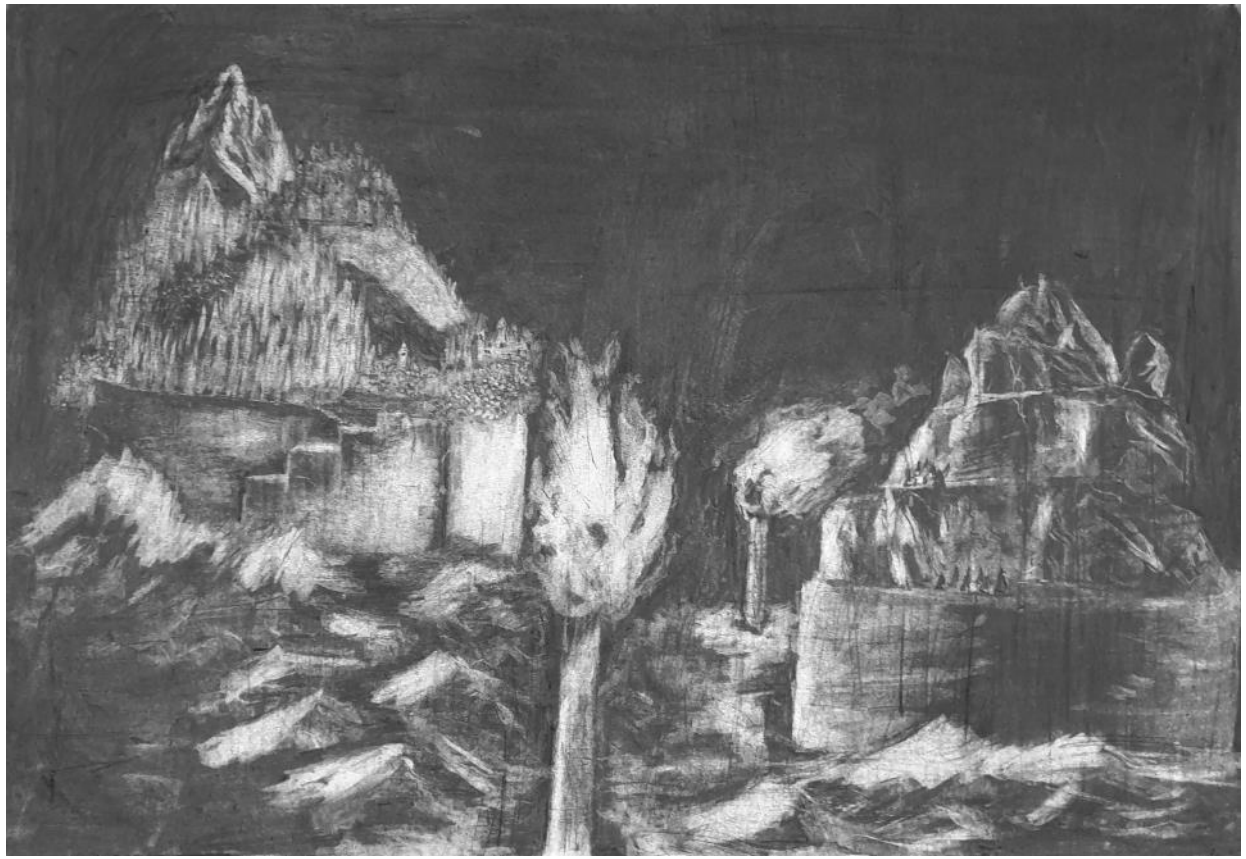

35 X 50 ס"מ

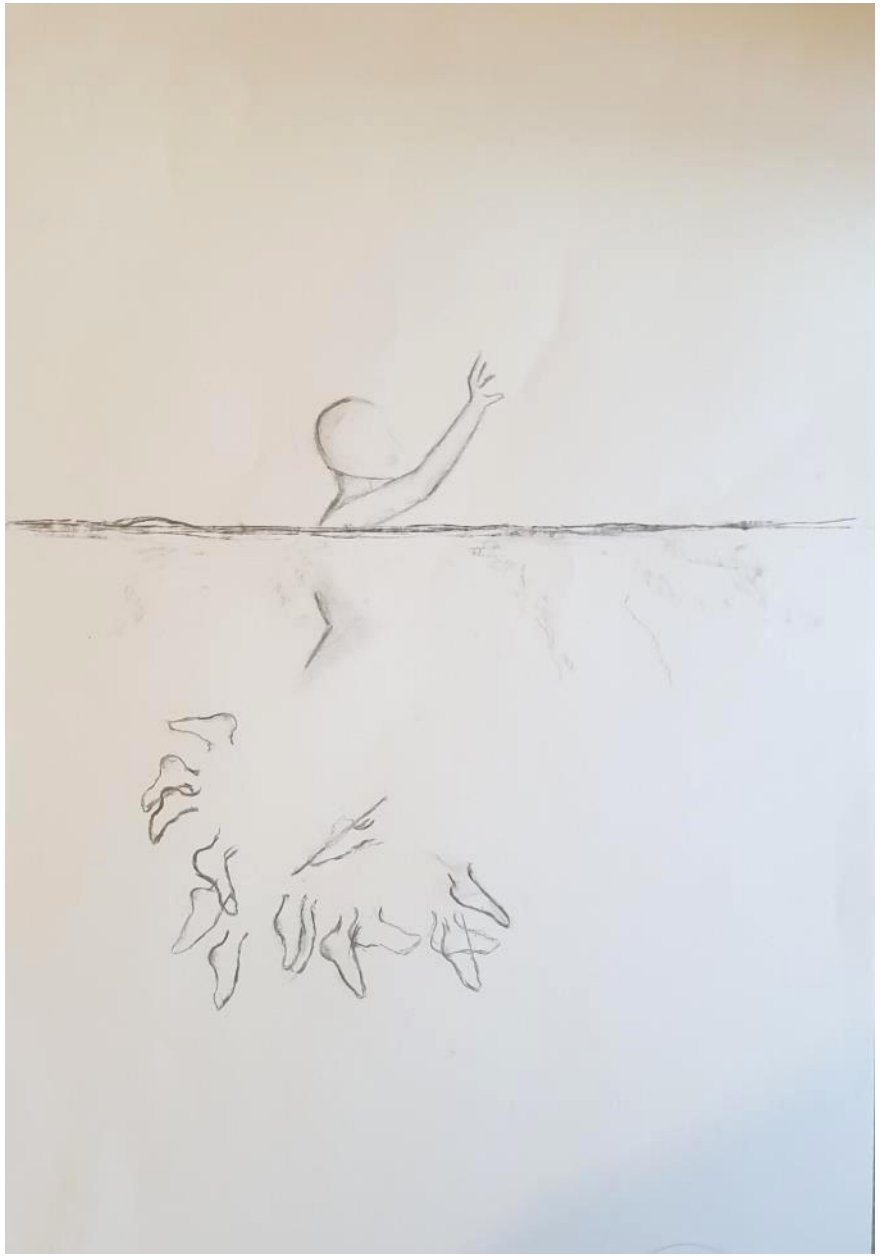

70 X 50 ס"מ

טליה דרשן

פער

אולפנא כפר פינס

מסקינטייפ צבעוני,70x100

העבודה עוסקת בפער בין הרצוי למצוי וברדיפה המתמדת אחרי הרצון להדביק את הפער.

חדר שינה מבולגן מאוד ומלא בפרטים, עשוי כולו בהדבקה מחתיכות סלוטייפ ומסקינג-טייפ המדמים את הפעולה של הניסיון "להדביק את הפער". זהו הרצון של החדר בעתיד להיות מסודר יותר.

יאיר בראון

תיכון בן צבי קריית אונו

איור וכתיבה, 15 * 15ס״מ.

הפרויקט שלי הוא ספרון ילדים בן חמישה שירים – סיפורים.
בספרון זה רציתי ללכת במרחבי הדמיון וליצור סיפורים כמו שרק דמיונם של ילדים יכול. לפעמים רציתי לספר סיפורים שקרו לי או לספר על דברים שהרגשתי.
ניסיתי לגשת לפרויקט זה מנקודת מבטו של ילד, כלומר לו הייתי אחד הקוראים איזו חוויה הייתי רוצה לקבל. למשל בחרתי ליצור ספרון קטן שיוכל להתאים לכף ידו של ילד וכך חווית הקריאה תהיה נוחה יותר. האיורים הם בשחור ולבן ובקו מתאר בסיסי שהקוראים יכולים להוסיף לו מה שעולה בדמיונם. בנוסף שילבתי כמה מילים בשפה גבוהה כדי להעשיר את הרמה השפתית של הקוראים, והאיורים התואמים מאפשרים להבין את המלל מתוך ההקשר. כמו כן, האיורים יכולים לעזור לילדים שעדיין לא למדו קרוא וכתוב, הם אפילו יכולים להמציא מהם סיפור משל עצמם.

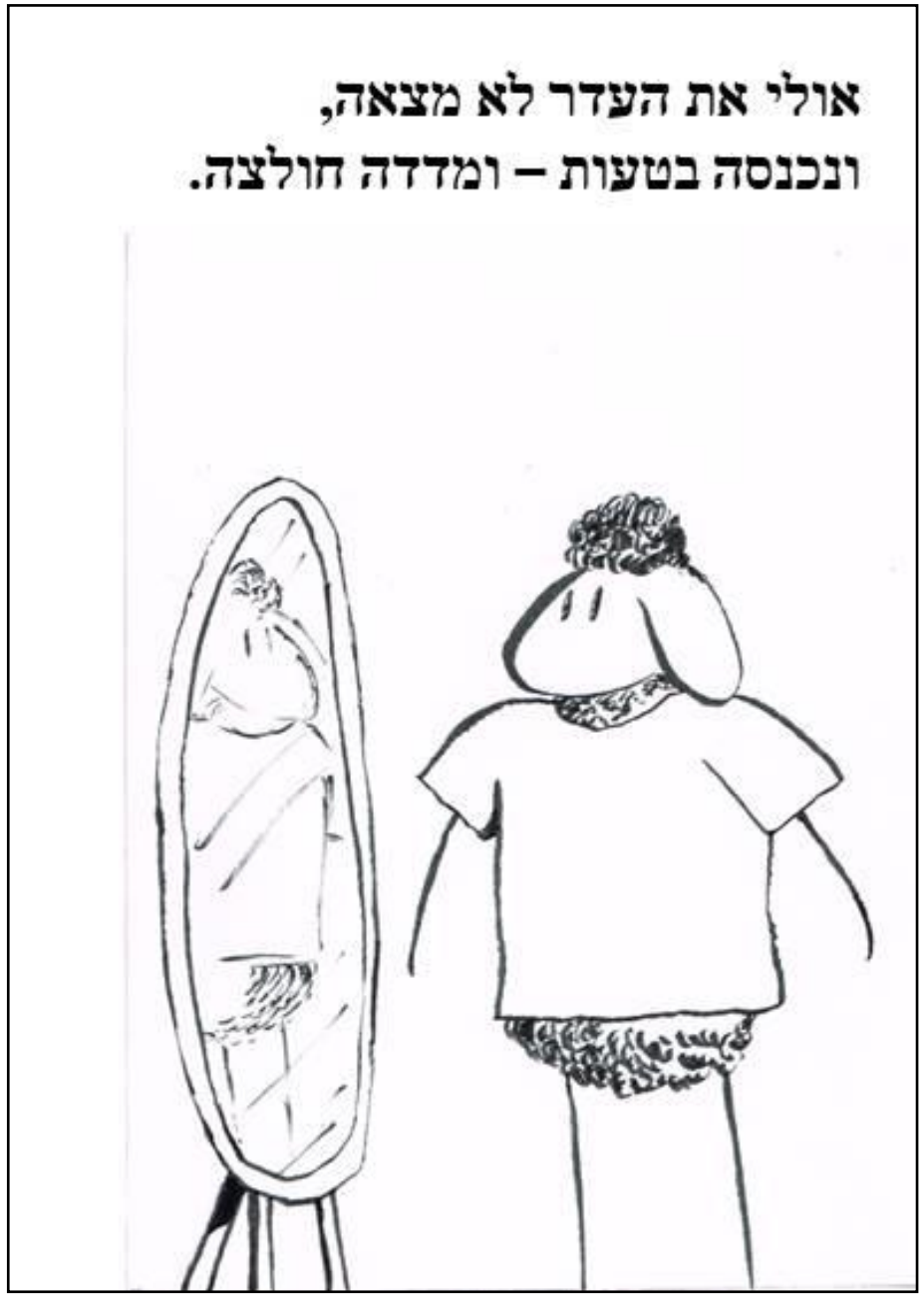

יאיר בראון

בערימת הכביסה,
התחבאה לה כבשה.

מה עשתה שם? בין מכנס ובין שרוול?
האם רצתה להסתתר מפני מבול?

אולי את העדר לא מצאה,
ונכנסה בטעות – ומדדה חולצה.

אולי לפתע רצתה לאכול,
והחליטה לבשל מרק בגדים בסיר גדול.

לא ברור איך הופיעה,
ומאין הגיעה.

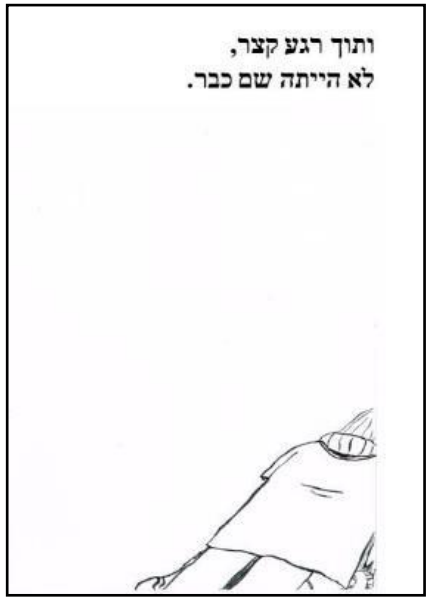
ותוך רגע קצר,
לא הייתה שם כבר.

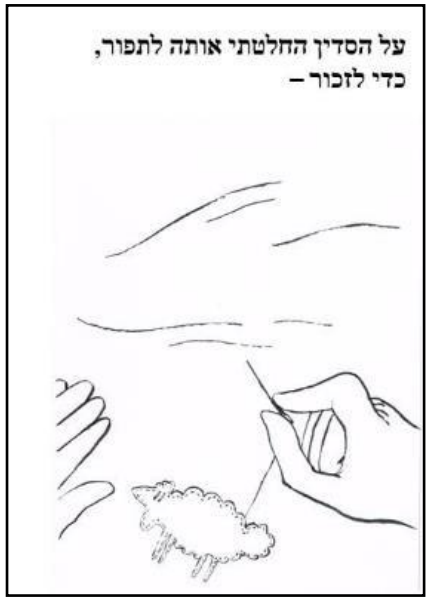
על הסדין החלטתי אותה לתפור,
כדי לזכור –

איך פעם בערימת הכביסה,
התחבאה לה כבשה.

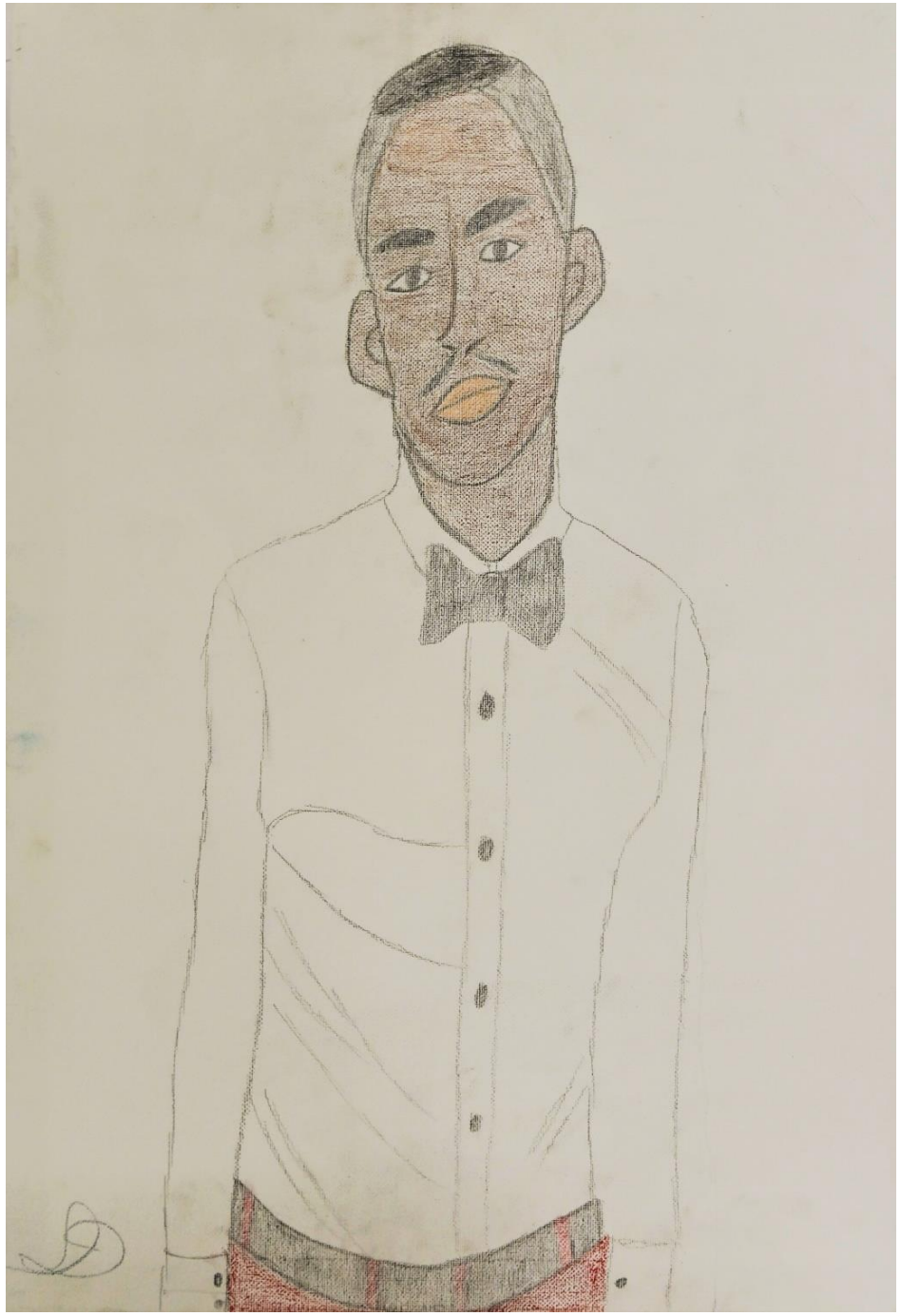

יהודה פירדו

רק אני ואנוכי

אורט פסגות מגדל העמק

טכניקה: עפרונות צבעוניים על קנבס
מידות: 70x50 ס"מ

הפרויקט שלי עוסק בדיוקנאות.

סדרה 1 - תחילה עסקתי בציור של זמרים ואנשים אותם אני מעריץ והשקעתי תשומת לב רבה לרקע של הציור. קישטתי את הרקע עד שהפך לנושא דומיננטי בציור הדיוקן. הרקע הלך ונהיה אינטנסיבי עד שהפכתי את הרקע לשחור אטום כך שהדמויות כאילו צפו בתוכו. הרגשתי שנושא צבע העור שהעסיק אותי, הגיח באופן לא צפוי והצביע על כך שבעצם המציאות שחורה ולא הדמויות אותן אני מצייר.

(הפרויקט נעשה בזמן המהומות של האפרו-אמריקאים בארצות הברית).

סדרה 2 - בסדרה נוספת שיצרתי על קאנבס, ציירתי ציורי דיוקן עצמי, כשאני מעז לראשונה להעמיד את עצמי ב"קדמת הבמה", כפי שאני, ללא מסכות.

יהודה פירדו, רק אני ואנוכי

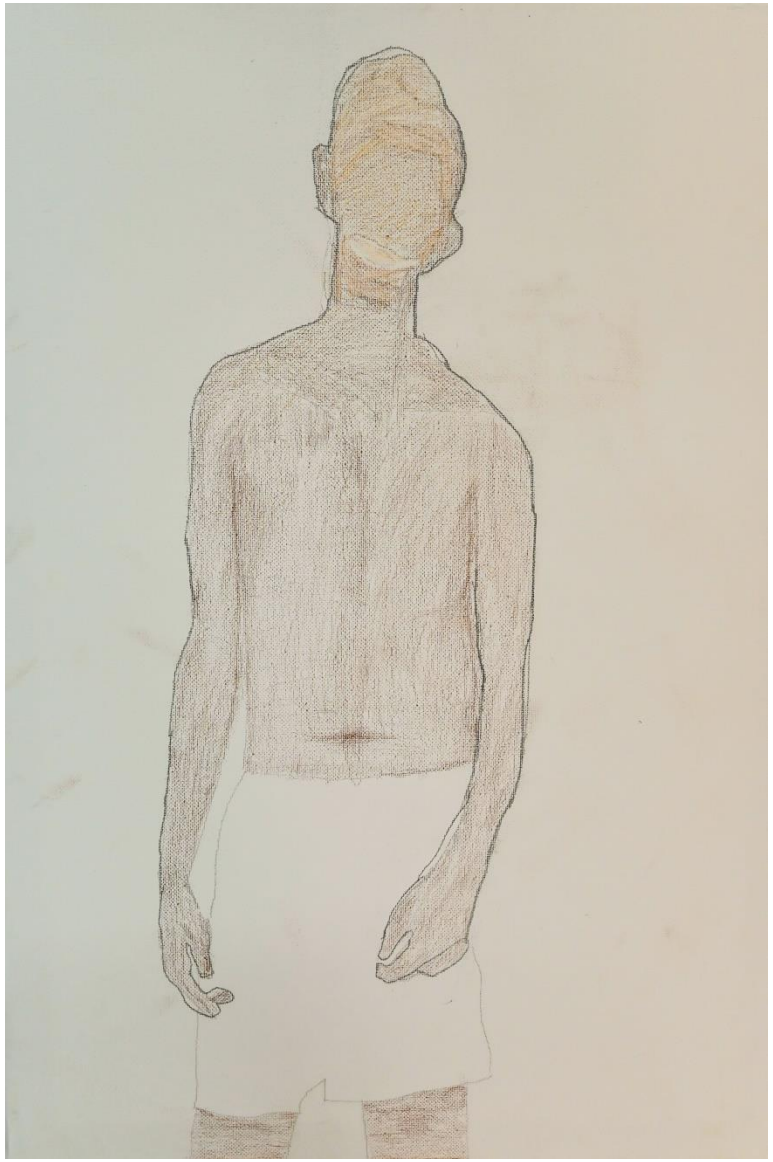

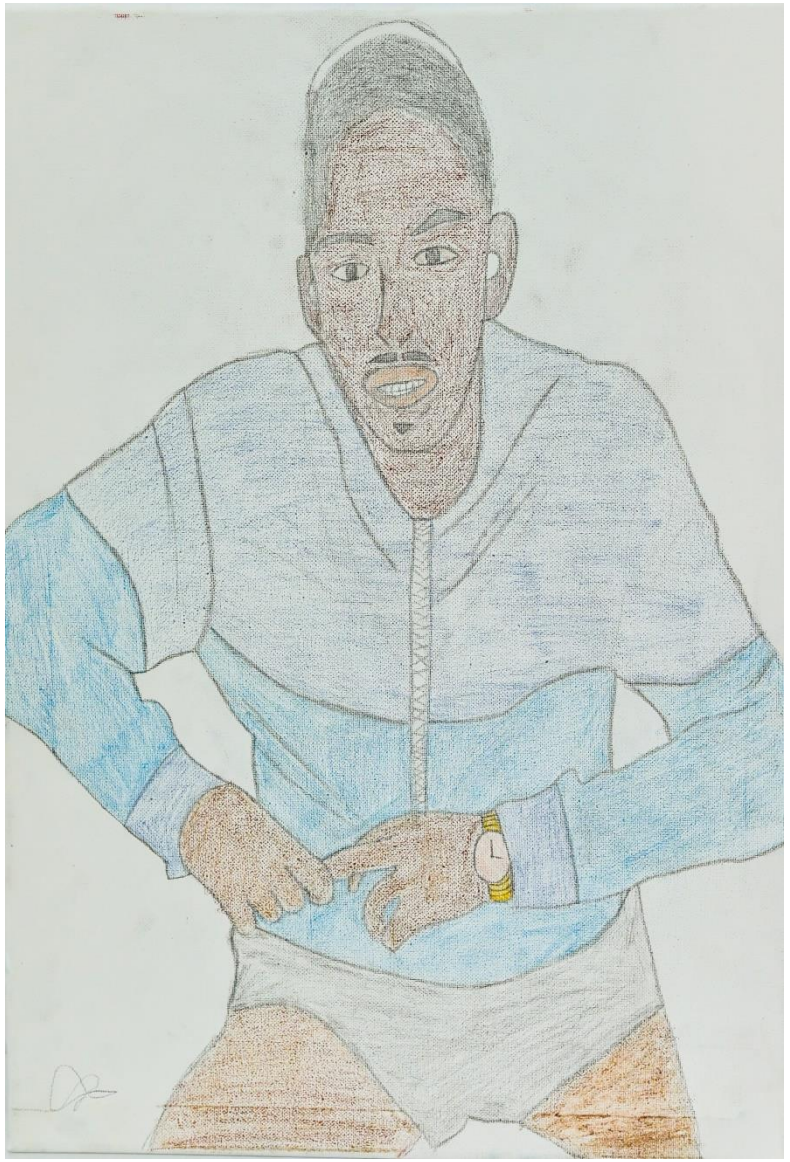

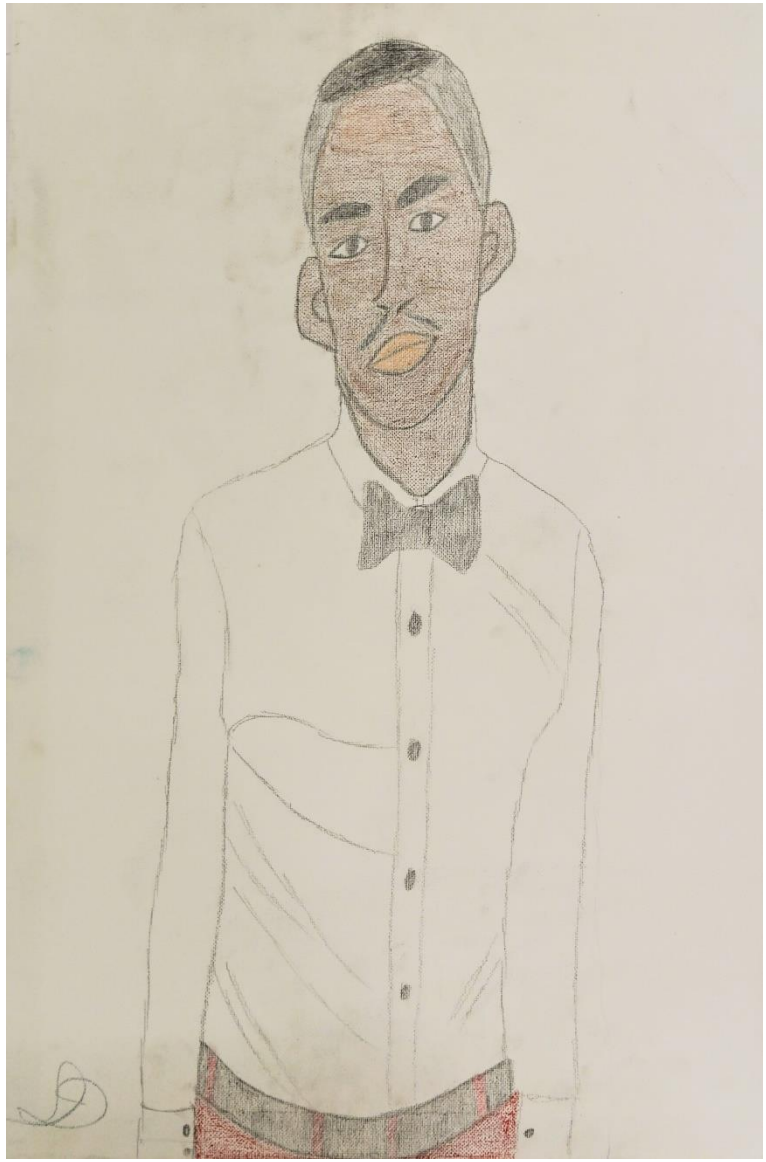

יהודה פירדו, הכול שחור

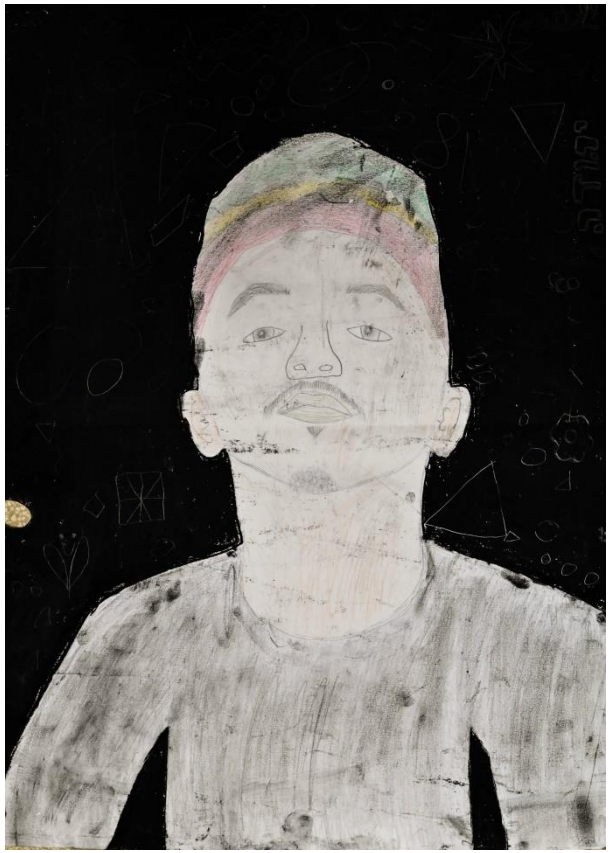

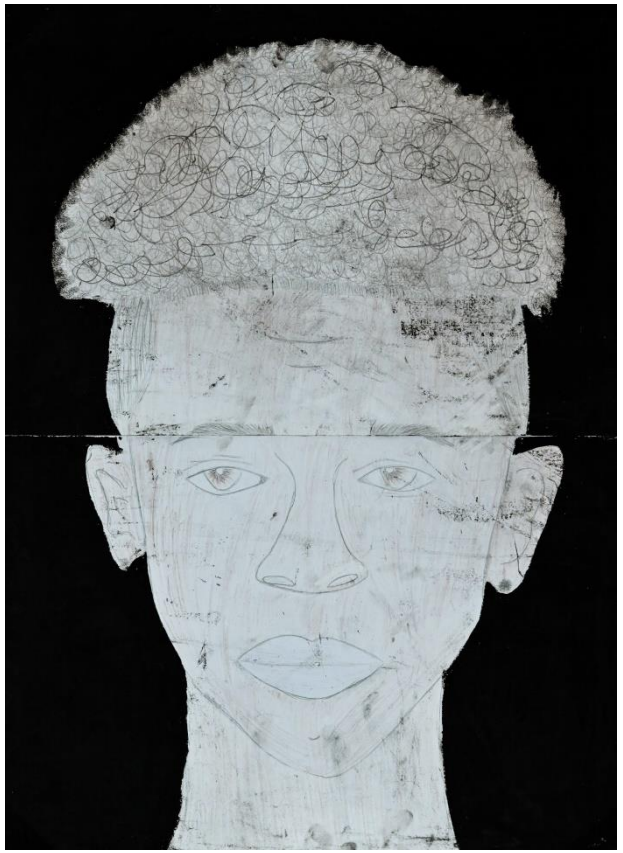

יואב טשלה

רוגטקה

אורט פסגות מגדל העמק

טכניקה מעורבת, עץ מלא, דיקט, פלסטיק ואביזרי אינסטלציה
מידות: 70X120 ס"מ

הפרויקט שלי החל מסקרנות ומשחק. התחלתי לבנות אקדח עץ כדי להעיף בעזרתו גומיות, מעין רוגטקה של פעם, אך בצורת אקדח משחק.

המשכתי ובניתי "כלי נשק" רבים באמצעותם ניתן להעיף גומיות, בגדלים וחומרים מגוונים.

משחקי האקדחים אפשרו לי לעסוק בהתמרה של סכנה אשר קיימת במרחב הציבורי,

חזרה אל מציאות ילדית - משחקית.

האקדחים מפוסלים מעץ מלא, מדיקט, מצינורות אינסטלציה ומהדפסה תלת ממדית.

האקדח הגדול ביותר בגודל 1.20 מטר והקטן ביותר בגודל 1.5 ס"מ.

מידות: 120/70 ס"מ
טכניקה: אביזרי אינסטלציה

מידות: 20/30 ס"מ
טכניקה: עץ, דיקט, קאפה

יואב טשלה, רוגטקה

מידות: 3X1 ס"מ
טכניקה: הדפסת תלת-ממד

מידות: 50X40 ס"מ
טכניקה: דיקט ומקלות עץ

יובל פרג

ציורי פנים

תיכון רמות ים, מכמורת

עבודות שמן על בד 60/30 ס"מ.

מאז שהייתי קטנה התעקשתי וניסיתי לצייר פנים, להצליח ליצור עומק ולתפוס הבעות שונות. במרבית מציורי נכנסתי לפרטים הקטנים, גם כשמדובר בעבודת נמלים. הפרויקט מייצג את אופן העבודה שלי ואת השינוי שעברתי בגישה שלי לציור. לחץ הזמן אילץ אותי לצייר גם מהדמיון ולימד אותי להתרצות יותר בקלות, מה שהניב גם תוצאות יותר מוצלחות.

יותם וקסלר

"העבודה האחרונה"

בית ספר כרמל זבולון

עט כחול על גבי נייר מחברות משומשות

גודל: 140 *80 ס"מ

בעבודתי החלטתי לתאר את שתים-עשרה שנות הלימודים שלי בתוך ציור אחד. בחרתי ביצירה המפורסמת "הסעודה האחרונה" של לאונרדו דה וינצ'י, המתארת את ארוחתו האחרונה של ישו לפני צליבתו. השתמשתי במראה האייקוני והרעיון של היצירה המפורסמת ולקחתי את זה למקום שלי.

כל אחד משניים עשר השליחים מייצג תכונות אופי ופעילויות שאפיינו אותי במהלך היותי תלמיד וכל אחד משלושת החלונות מאחור מייצגים את שלוש התקופות של כל תלמיד: יסודי, חטיבה ותיכון וכיצד הרגשתי בכל אחד מהם. כטכניקה בחרתי בעט כחול, שכל תלמיד משתמש בו במהלך 12 שנות לימודיו.

השימוש בעט הכחול על גבי דפי שורות, מעניקים לעבודה את התחושה של ציור במחברת, כמו שנהגתי לצייר במהלך השיעורים.

יותם וקסלר, "העבודה האחרונה"

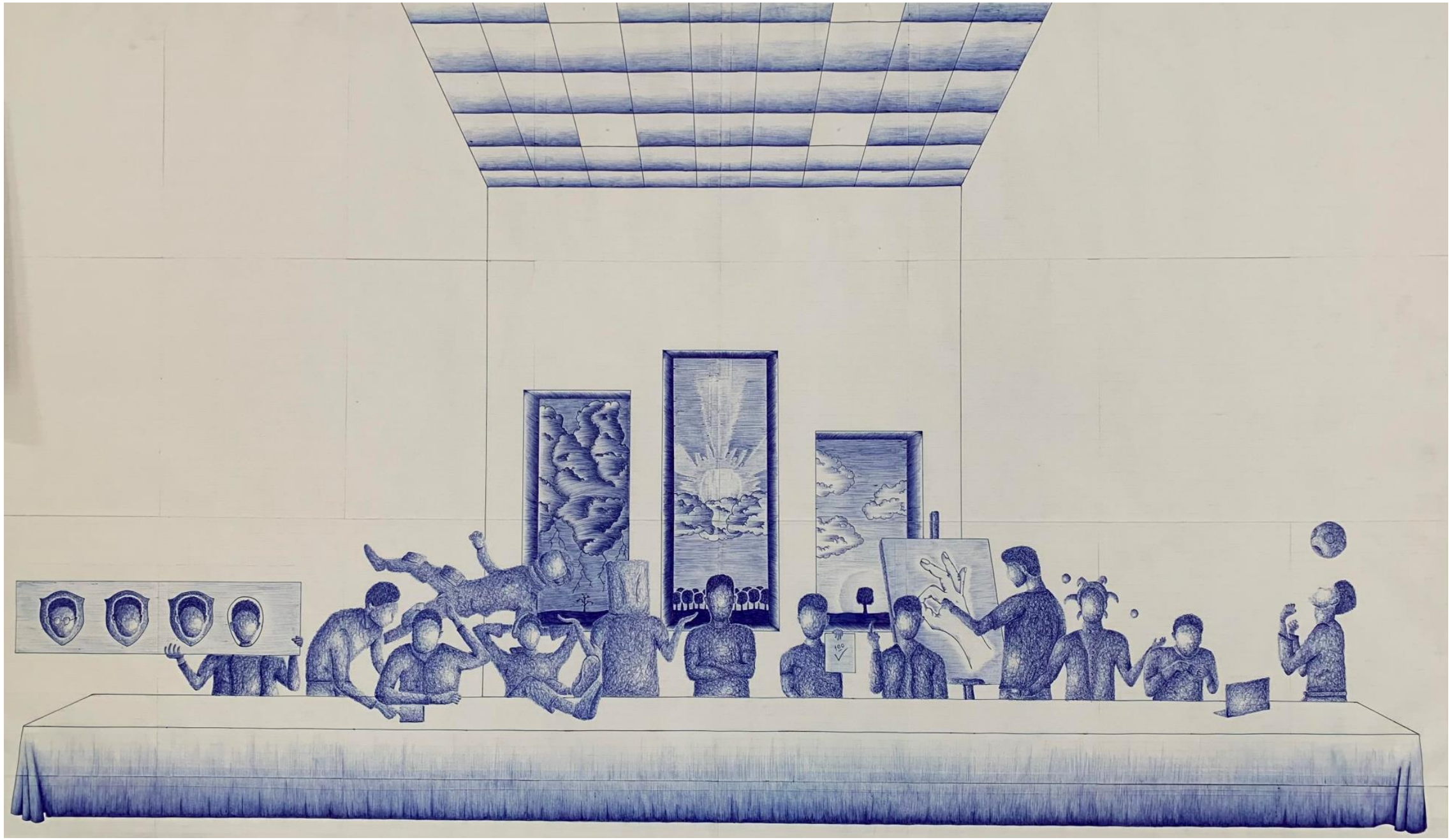

יעל אלטשולר

הגירה ועליה לארץ

מעלה שחרות

טכניקה מעורבת

עבודתי עוסקת בנושא הגירה ועלייה לארץ. הבאתי לידי ביטוי את התחושות של המהגרים למקום חדש ולא מוכר, מבחינה דתית, חברתית וכלכלית. המעבר אינו קל וניסיון ההשתלבות בארץ החדשה אינו פשוט. משפחתי מצד אמא וגם מצד אבא עלו בשנת 1991 מרוסיה. התמקדתי בסיפורים של אבי ואמי על האנטישמיות ברוסיה, בהתמודדות עם ניסיון ההתאקלמות בישראל, ללא אמצעים ושפה ובתחושות הנלוות להגירה.

בעבודה הראשונה התמקדתי בסיפור של אמי מהעלייה שלה. השוני בין תרבות הצריכה ואריזת המוצרים בחנויות ברוסיה ובישראל, גרם למשפחה לקשיים רבים ולהסתפק בשתיית מים עם אבקת מרק. יצרתי פסל הממחיש את המרק הנוזל לתוך סמובר רוסי.

פרט

רדי מייד, 50 ס"מ גובה

יעל אלטשולר
הגירה ועליה לארץ

רישום עיפרון, צילום, גודל cm25X30cm

בעבודה השנייה הצגתי סיטואציה שקרתה לאבי ברוסיה. כשהוציא תעודת זהות בגיל 16, החליט הפקיד לכתוב שהלאום שלו הוא רוסי, ולא יהודי על מנת לחסוך מהנער אנטישמיות. אבי התעקש שיירשם שהוא יהודי. ציירתי בעפרונות דיוקן של אבי ומחקתי את סעיף הלאום וכתבתי מעליו - יהודי. סיטואציה זו, למרות שאינה בגדר פגיעה, פוגרום, או אנטישמיות, מעצימה את חלום העלייה לארץ, החלום האוטופי להיות שווה בין שווים, לחיות ללא חשש. יש דיסוננס בין החלום, למציאות. בגולה, היהודים סובלים מאנטישמיות וכאשר הם עולים לישראל, מצבם קשה.

יעל אלטשולר

הגירה ועליה לארץ

דיו שחור על בד שיפון, גודל 80cmX300cm.

בעבודה השלישית התמקדתי בתחושת העולה או המהגר בארץ החדשה. הצגתי את התודעה והחוויה של המהגר, על ידי צלליות המציגות תנועות גוף שמסמלות תחושות שונות: עצב, זרות, תסכול, חשש, ייאוש, בלבול, תקווה ועוד. חלק מהצלליות נושאות מזוודות, המסמלות את חווית התלישות והכליאה בין שתי מציאויות שונות. הדמויות אינן יציבות, חלקן מושיטות ידיים, נראות אבודות. ההתמודדות בין הזהות האישית לזהות החדשה הישראלית מבלבלת.

יעל אלטשולר

הגירה ועליה לארץ

צבעי אקריליק ודיו על נייר פרגמנט , 90X70 ס"מ

בעבודה הרביעית ביטאתי את תחושת השייכות של המהגרים והעולים ל"שתי מולדות", ואת הכאב של "שתי המולדות". התמקדתי בשיר "אורן" של לאה גולדברג, העוסק בחוויית ההגירה של המשוררת. בעבודה זו יש נימת תקווה ואופטימיות, והצגת האפשרות שניתן להתגבר בהצלחה על "כאב שתי המולדות", וליהנות מהשורשים הנטועים בשתיהן.

כאן לא אשמע את קול הקוקיה,
כאן לא יחבוש העץ מצנפת שלג,
אבל בצל האורנים האלה
כל ילדותי שקמה לתחיה.

צלצול המחטים: היה היה
אקרא מולדת למרחב השלג
לקרח ירקרק כובל הפלג,
ללשון השיר בארץ נכריה.

יעל אלעזר

שֶׁבֶּרֶת

תיכון דמוקרטי קשת, זכרון יעקב

מיצב, רהיטי עץ משומשים, לוחות עץ מגולפים, שברי עפרונות ושברי צעצועים, מחוך אורטופדי משומש, פסנתר, שטיחים.

"עקמת" (בלועזית: סקוליוזיס Scoliosis) היא עיוות בעמוד השדרה, כאשר החוליות המרכיבות אותו סוטות לצד ביחס לקו האמצע, בזווית של 10 מעלות ומעלה. עיוות זה יכול להתבטא באי-תאימות בגובה של צמד הכתפיים או המותניים." (ויקיפדיה)

רציתי לעבוד מתוך החוויה של החיים עם עקמת. רציתי לחוות מחדש, תוך כדי העבודה, את הקשיים והתסכולים של ההתמודדות עם עקמת. בחרתי לעבוד בגדול ובתלת-מימד, באופן גופני ובכלים ושיטות עבודה הדורשים הפעלת כוח פיזי. גילפתי, פצעתי, דפקתי, פירקתי, הרכבתי וסידרתי מחדש. עבדתי באופן אינטואיטיבי ובלי לחשוב, כי תהליך היצירה היה החלק החשוב ביותר בעבודה. המטרה העיקרית בעבודה היתה לחוות. יצרתי מיצב שניתן להסתובב סביבו ואף להיכנס לתוכו, כדי שגם הצופה יוכל לחוות חוויה אישית במפגש עם העבודה שלי.

יעל אלעזר, שָׁבֶרֶת

יעל אלעזר, שָׁבֶרֶת

יעל צונץ

כאן אסור לקטוף

ביה"ס שקד דרכ"א שדה אליהו

רישום בעפרונות על גבי דיקט

בחרתי לעסוק בנושא כאוב בחברה הישראלית. את התופעה של פגיעות מיניות החלטתי להציג על ידי רישום בעפרונות. חיפשתי דרך לבטא בצורה עוצמתית את הפגיעה ואת הרצון להעביר מסר שאסור לפגוע בשום אדם ובוודאי לא פגיעה מינית.

ציירתי יד של גבר מועכת פרח בצורה המסמלת כוח ואלימות. יש ניגוד חריף בין היד החזקה לבין הפרח העדין ועלי הכותרת שמתקמטים בתוך כף היד. חשוב לי לבטא את הזעקה כנגד הפגיעות המיניות בגוונים של אפור, כדי לסמל את הקושי והכאב שחוות נשים שעוברת פגיעה מינית. בחרתי לעבוד בפורמט גדול על מנת לבטא את הצעקה העולה מתוך הפגיעה שעוברות כל כך הרבה נשים בישראל.

רַק עֲלֵי אֵין הַחֹק מַשְׁגִּיחַ
רַק עֲלֵי אִישׁ אֵינוֹ שׁוֹמֵר
לוֹ הָיוּ לִי עֲלֵי-גָּבִיעַ
אָז, הָיָה מַצָּבִי אַחֵר!
(וואלס להגנת הצומח, נעמי שמר)

יעל רדאי

בדידות

בית ספר העל אזורי - תפן

5 ציורי שמן
ציור בצבעי אקריליק, חריטה בעץ

בדידות –תחושה המשקפת את הצורך שלנו במגע פיזי, חברתי או רגשי.
בדידות הינה תחושה שכולנו הרגשנו לפחות פעם אחת. היא אינה זהה תמיד ללהיות לבד.

אתה יכול להיות חלק מהרבה קשרים חברתיים ומשפחתיים, ועדיין להרגיש בודד. מכיוון שהבדידות היא תחושה הנובעת מרגש, היה מאתגר לתת לה ביטוי ציורי.

יעל רדאי
בדידות

יעל רדאי, בדידות

יפתח ברוך

כי קצת רציתי "עוד"

ביה"ס שקד דרכ"א שדה אליהו

אקריליק על גבי משטחי עץ ופלטות. פחם על גבי בריסטול, חריטת זכוכית, גילוף עץ, גריעת עור מנעליים, הדפס, שידוך סיכות על גבי משטח עץ שימוש בבד, ארטליינים על גבי בריסטול.

בעבודת הגמר שלי רציתי להראות את הבלבול שקיים בתוכי לקראת סיום הלימודים בבית הספר והצורך לקבל החלטות תוך כדי רצון לבדוק אפשרויות שונות לשנה הבאה. בסופו של תהליך היצירה ובחירת העבודות לתצוגה, החלטתי להציג את המגוון שיצרתי במהלך השנה.

קשה לי להתמיד באותה יצירה במשך זמן ארוך ולכן קל לי להחליף נושא, לבחור חומרים חדשים ולאתגר את עצמי בטכניקות חדשות.

הרצון לנסות דברים חדשים, הן מבחינת הנושא והן מבחינת הטכניקה, הביא אותי ליצור גם על מצע "משומש", כגון לוחות עץ מלוכלכים וחלון ישן.
התשוקה ליצור עוד ועוד, איננה פוחתת עם הזמן.

יש לי רצון כל הזמן להמשיך וליצור, גם כשאני עובד על יצירה גדולה ומורכבת וגם כשאני מתנסה ביצירה קטנה מאד. כל יצירה מוציאה ממני דברים חדשים וגורמת לי לרצות להתחיל משהו חדש.

יפתח ברוך
כי קצת רציתי "עוד"

יפתח ברוך, כי קצת רציתי "עוד"

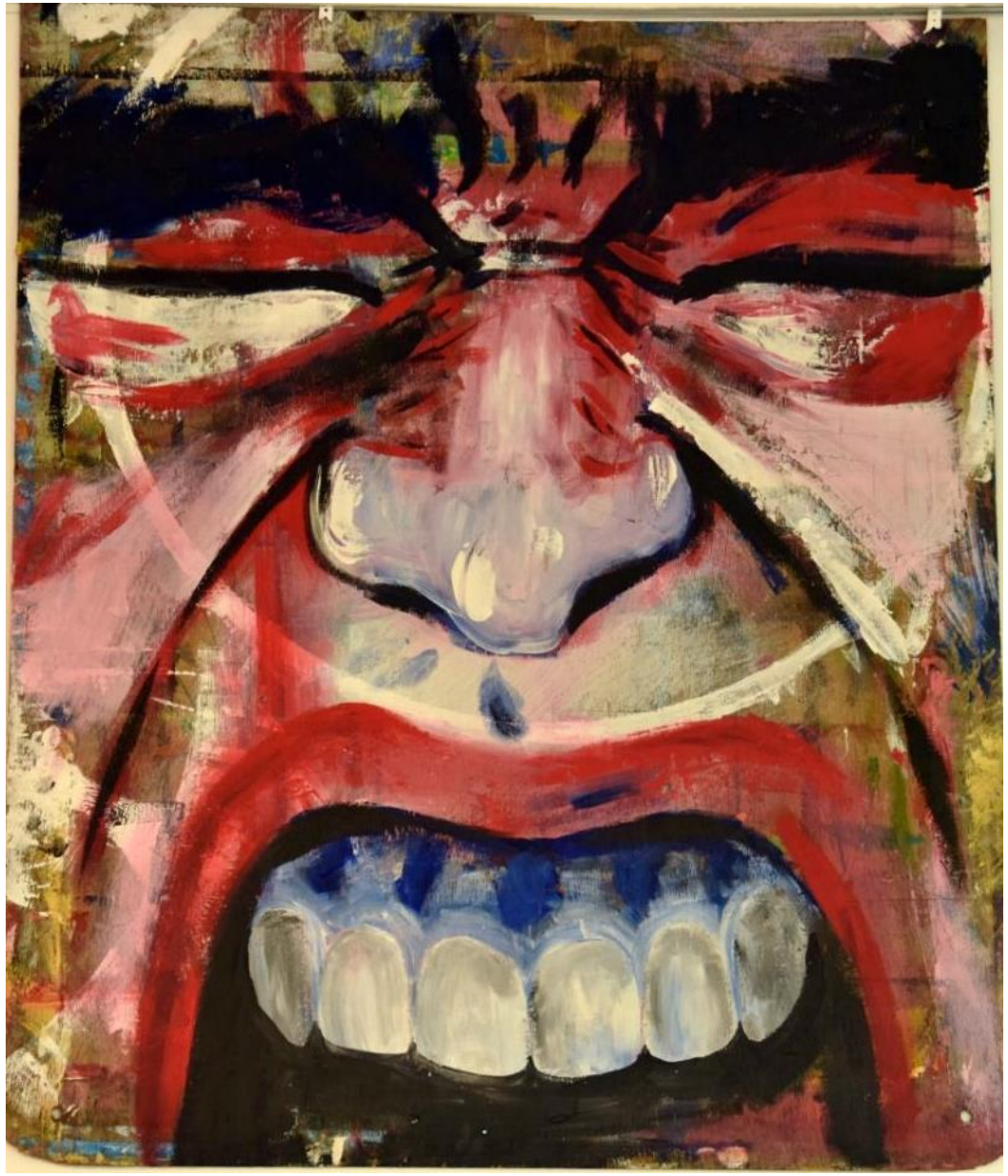

יפתח ברוך, כי קצת רציתי "עוד"

יפתח ברוך, כי קצת רציתי "עוד"

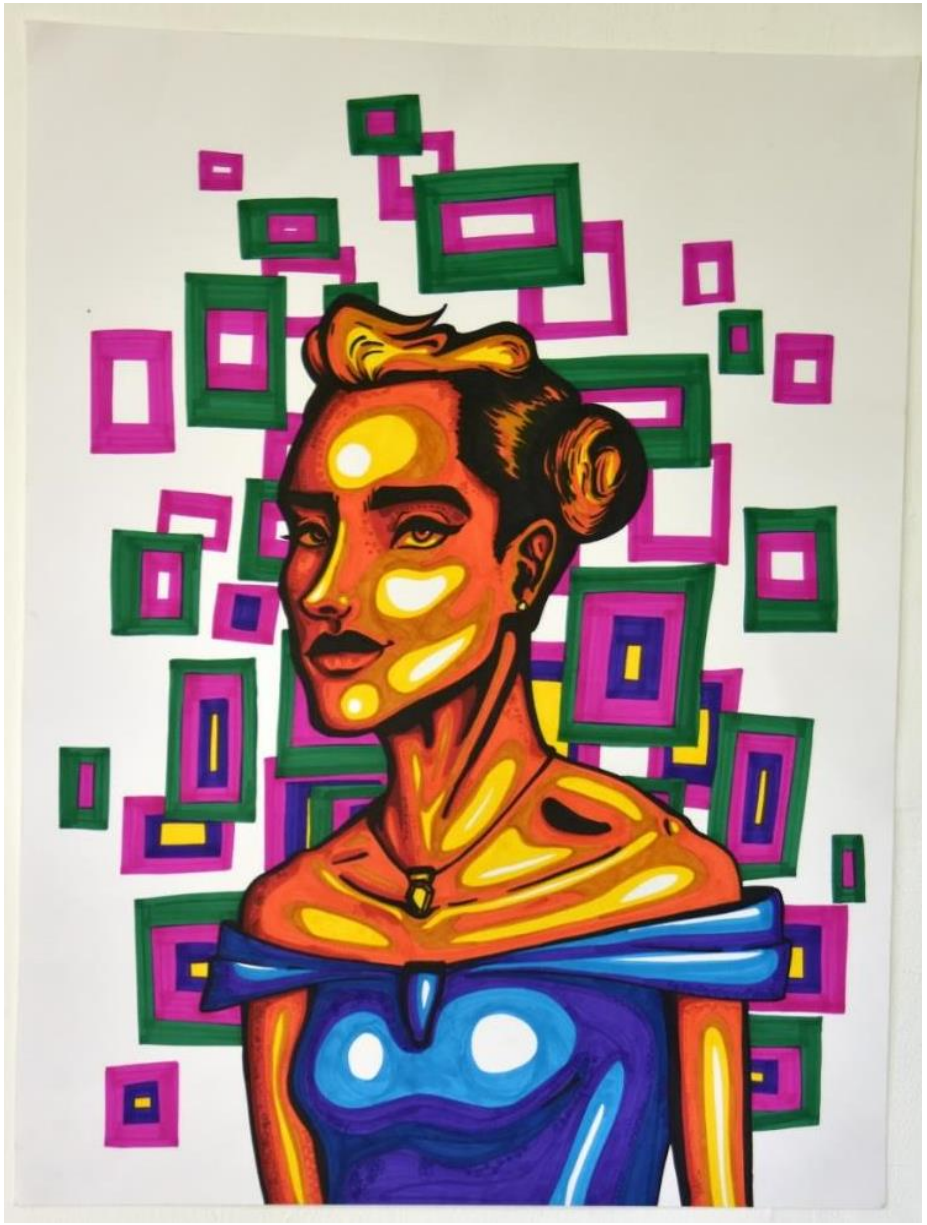

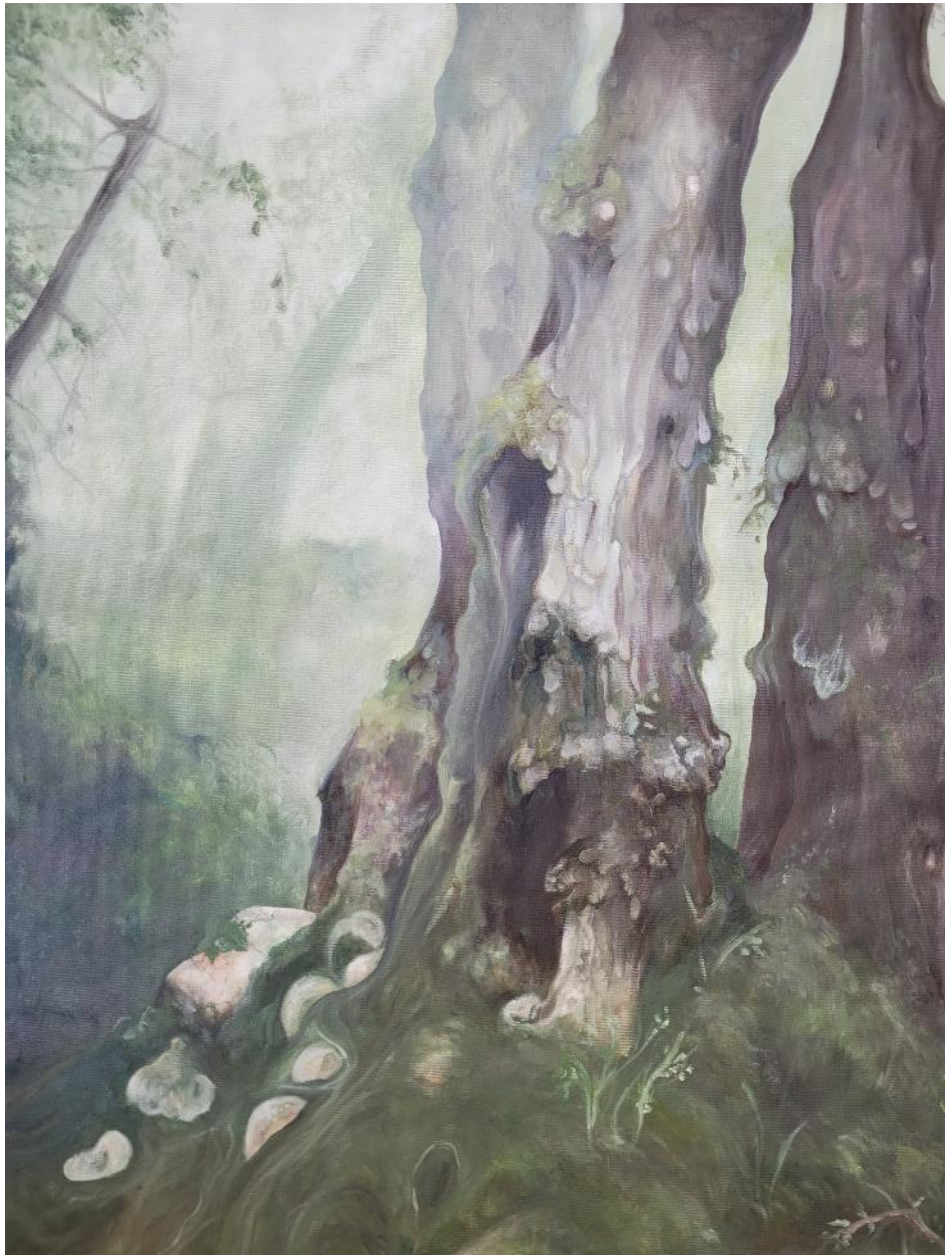

80 X 60 ס"מ

ירדן לוי

תיכון בן צבי קריית אונו

שמן על בד ,עט ,עפרונות ופחם על נייר.

כשהייתי קטנה הייתי מוצאת לי כל מיני 'מחבואים 'בין שיחים ועצים מתפתלים ושוזרת לי סיפורים דמיוניים בין הענפים המסתעפים ,הקליפה הסדוקה והשורשים שהציצו מהקרקע .עם השנים ההרפתקאות והמסתורים נזנחו ,רק החולמנות נשארה לי וזיכרונות שעוטפים אותי כשאני עוברת ליד העצים ההם כמו תחושת ביטחון עוטפת וריח אדמה .בעבודה שלי רציתי להתעמק בתחושת המסתורין והפנטזיה שנתנו לי העצים אז ולפעמים גם היום ,בתחושה של אימה לצד הגנה ושל הפשטות והמורכבות של העצים .השתמשתי בעץ כשער מעבר לעולם אחר וזר ועם זאת מוכר .

בחרתי להציג את העץ באופנים שונים ובטכניקות שונות בעבודה)ציור שמן ,רישומי פחם ורישום בעט :(פעם העץ הוא חלק מסביבתו ,פעם הוא עומד לבדו ופעם הוא יוצר את הסביבה שלו .ניסיתי להציג את העץ פעם כגס ,פעם כעדין ,פעם כפשוט ופעם כמורכב ;לעיתים הוא מכיל אינספור טבעות ולפעמים עשוי כמה קווים .

ניסיתי לאפשר לצופה לגלות סקרנות ודמיון ולחפש וליצור לו צורות,דמויות ועולמות משלו ולצאת לטיול הרחק מהדף או מהבד.

ירדן לוי

80x 56 ס"מ

30 X 21 ס"מ

ירדן לוי